JAMES REDFIELD

A ZECEA VIZIUNE

Continuarea aventurilor din Profeţiile de la Celestine

EDITURA MIX

Colecţia "Romanul iniţiatic"

A ZECEA VIZIUNE

James Redfield

James Redfield

A ZECEA VIZIUNE

Continuarea aventurilor din Profeţiile de la Celestine

[Celestine 02]

Traducere: Victoria Dragomir

EDITURA MIX
BRAŞOV

Culegere: Victoria Dragomir
Tehnoredactare: Marius Stroie
Coperta: Marius Stroie
Corectură text: Victoria Dragomir
Consilier editorial: Florin Zamfir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
REDFIELD, JAMES
A zecea viziune: continuarea aventurilor din Profeţiile de la Celestine / James Redfield; trad.: Victoria Dragomir; ed.: Florin Zamfir - Braşov: Mix 2001
194 p.; 13 x 20 cm - (Romanul iniţiatic; 2)
ISBN 973-99946-2-8

I. Dragomir, Victoria (trad.)
II. Zamfir, Florin (ed.)

821.111 (73)-31=135.1

Pentru informaţii actuale şi comenzi vizitaţi site-ul nostru www.edituramix.ro sau contactaţi-ne la:
tel.: 0368 101044; 0727 200609
fax: 0368 101044
e-mail: contact@edituramix.ro

ISBN 973-99946-2-8

Tiparul executat la s.c. TIPOGRAF s.r.l.
Sf. Gheorghe, str. Constructorilor, nr. 3 tel./fax: 0267 310214 e-mail: tipo-graf@artelecom.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte care continuă *Profeţiile de la Celestine* este o parabolă descrisă sub forma unei aventuri, o încercare de a ilustra transformarea spirituală continuă care se petrece în zilele noastre. Am scris aceste volume cu speranţa că voi putea prezenta *o imagine care să fie recunoscută de toată lumea,* un portret viu al acestor peripeţii, trăiri şi fenomene noi ce definesc intrarea noastră în cel de-al treilea mileniu.

Consider că facem cea mai mare greşeală atunci când credem că legile spiritualităţii au fost înţelese, fiind de-acum bine stabilite. Istoria ne arată că învăţătura (cunoaşterea) şi cultura umană evoluează continuu. Numai părerile personale nu se schimbă, fiind închistate în dogmatism. Adevărul este mult mai dinamic şi marea bucurie a vieţii constă în a căuta acest adevăr, în a căuta propriile adevăruri şi a le împărtăşi apoi şi altora, în a urmări modul cum ele se sincronizează şi evoluează, căpătând o formă limpede exact la momentul potrivit pentru a produce un impact în viaţa cuiva.

Ne îndreptăm cu toţii într-o anume direcţie, fiecare generaţie aducându-şi aportul ei la ceea ce au construit predecesorii, pentru a ajunge la un final ce ne-a fost destinat, dar pe care acum ni-l aducem numai vag aminte. Străbatem cu toţii acest proces al „trezirii”, încercând să aflăm *cine suntem* de fapt şi *de ce ne aflăm aici*, sarcină care adesea este foarte dificilă. Cu toate acestea, am convingerea fermă că dacă reuşim să sintetizăm cele mai bune tradiţii pe care le-am moştenit, dacă vom păstra tot timpul în minte ceea ce avem de făcut, vom putea trece

peste toate încercările şi relaţiile tensionate care apar pe măsură ce străbatem acest drum, vom reuşi să vedem miracolele din jur şi ceea ce ne-a fost destinat să trăim.

Asta nu înseamnă că trebuie să minimalizăm formidabilele probleme cu care se confruntă încă omenirea, ci doar că fiecare dintre noi, în felul lui, este implicat în găsirea soluţiilor. Dacă vom rămâne treji, conştienţi de acest mare mister care este viaţa, vom putea vedea că am fost „plasaţi” perfect, exact la locul potrivit pentru... a schimba lumea.

J. R. - *primăvara lui 1996*

...m-am uitat, şi iată că o uşă era deschisă în cer.
Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe,
Şi care vorbea cu mine, mi-a zis:
„Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”
Numaidecât am fost răpit în Duhul.
Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie... şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere.
Împrejurul scaunului de domnie stăteau
douăzeci şi patru de scaune de domnie;
şi pe aceste scaune de domnie stăteau
douăzeci şi patru de bătrâni, îmbrăcaţi în haine albe...
Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou;
pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră...

Apocalipsa, 4.1, 3, 4; 21.1

CUPRINS

INTUIŢII DESPRE DRUM

Am păşit pe marginea proeminenţei de granit şi m-am uitat spre nord, la priveliştea ce mi se aşternea la picioare. În faţă se întindea o vale largă a Munţilor Apalaşi, de o frumuseţe izbitoare, lungă de vreo unsprezece kilometri şi lată de vreo opt. De-a lungul văii se rostogolea un râu sinuos, ce traversa o pajişte întinsă şi păduri dese, pline de culoare - păduri seculare, ai căror copaci aveau câteva zeci de metri înălţime.

Am aruncat o privire peste schiţa hărţii pe care o aveam în mână. Desenul coincidea întru totul cu locul în care mă găseam: creasta abruptă pe care mă aflam, drumul care cobora în vale, descrierea peisajului, râul, colinele ce se întindeau pe partea opusă. Acesta trebuie să fie locul schiţat de Charlene pe bileţelul găsit în biroul ei. De ce îl desenase oare? Şi de ce o fi dispărut?

Trecuse mai bine de o lună de când Charlene nu mai luase legătura cu firma de cercetări la care lucra şi, între timp, Frank Sims, un coleg de birou, alarmat de-a binelea, s-a gândit să mă sune *pe mine.*

„Mai are obiceiul să evadeze - îmi spusese el - dar niciodată nu a dispărut atât de mult timp, mai ales dacă avea programate întâlniri cu clienţii. Ceva nu e în ordine aici.”

„Cum de m-ai sunat tocmai pe mine?” l-am întrebat.

Mi-a spus că găsise în biroul Charlenei o scrisoare de-a

mea, în care îi povesteam despre peripeţiile din Peru[1]. Acolo, pe un bileţel, notasem în grabă numărul meu de telefon.

„I-am sunat pe toţi cei care o cunosc”, a adăugat el. „Se pare însă că nimeni nu ştie nimic despre ea. Judecând după scrisoare, presupun că eşti un prieten de-al Charlenei. Speram ca măcar tu să fi auzit ceva de ea.” „Îmi pare rău”, i-am zis. „Nu am mai vorbit cu ea de patru luni.” Spunând acestea, nu mi-a venit să cred că trecuse atâta timp. Când primise acea scrisoare de la mine mi-a telefonat, lăsându-mi un lung mesaj pe robot, prin care îmi făcea cunoscută emoţia ei legată de Viziuni şi în care comenta despre viteza cu care acestea se răspândeau. Mi-am amintit că am ascultat de mai multe ori mesajul ei, dar am tot amânat să-i răspund, spunându-mi că o voi suna mai încolo, a doua sau a treia zi, când mă voi simţi pregătit să vorbesc despre acel subiect. Ştiam că o convorbire cu ea mă va pune în situaţia de a-mi aminti şi de a explica detalii legate de Manuscris şi mi-am spus atunci că am nevoie de mai mult timp pentru a mă gândi şi pentru a digera tot ce se întâmplase.

Adevărul era că mă preocupau acele părţi ale profeţiilor al căror efect mă ocolea. Păstrasem cu siguranţă abilitatea de a mă conecta la energia spirituală - ceea ce era reconfortant pentru mine, având în vedere că relaţia cu Marjorie eşuase - şi acum petreceam perioade mari de timp în singurătate. Eram mai conştient ca niciodată de existenţa gândurilor şi a visurilor intuitive, de strălucirea unui peisaj sau a obiectelor dintr-o cameră. Însă mă îngrijora faptul că acele coincidenţe despre care vorbea Manuscrisul deveniseră sporadice în viaţa mea.

De exemplu, mă puteam umple de energie găsind întrebările importante ale vieţii mele şi de regulă aveam o intuiţie clară asupra a ceea ce trebuia să fac pentru a afla răspunsurile la aceste întrebări, dar, după ce acţionam în

---

[1] Este vorba despre întâmplările din *Profeţiile de la Celestine*, de acelaşi autor (*n. ed.*)

consecinţă, de prea multe ori efectele erau nesemnificative. Nu mi se transmitea nici un mesaj, nu se întâmpla nici o coincidenţă.

Acest lucru era valabil în special atunci când intuiţia era legată de o persoană pe care o ştiam întrucâtva - poate o veche cunoştinţă sau cineva cu care lucrasem. Câteodată găseam puncte comune de interes cu acea persoană, dar de cele mai multe ori iniţiativele mele - în ciuda eforturilor de a transmite energie - nu erau dintre cele mai inspirate, sau, mai rău, începeau cu entuziasm, pentru a pieri în cele din urmă într-o furtună de enervări şi simţăminte neaşteptate.

Aceste eşecuri nu m-au făcut mai irascibil, dar mi-am dat seama că ceva îmi scăpa atunci când încercam să trăiesc o perioadă mai lungă de timp conform Viziunilor. În Peru acţionasem deseori spontan, în funcţie de moment, cu un fel de încredere născută din disperare. Când m-am întors acasă însă, întâlnind din nou mediul meu obişnuit, înconjurat fiind adesea de oameni de un scepticism făţiş, parcă mi-am pierdut speranţele subtile şi încrederea neclintită, ca şi cum intuiţiile mele dispăruseră undeva, în necunoscut. Uitasem parcă ceva foarte important din acele învăţături, sau poate că nu descoperisem încă...

„Nu ştiu ce să mai fac”, a stăruit colegul Charlenei. „Cred că are o soră în New York. Ai idee cum aş putea să iau legătura cu ea, sau cunoşti pe cineva care-mi poate spune unde o găsesc?”

„Regret - i-am spus - dar nu ştiu. Charlene şi cu mine de-abia acum readucem la viaţă o veche prietenie. Nu îmi amintesc despre vreo rudă de-a ei şi nu-i cunosc prietenii.”

„Atunci, dacă nu ai o idee mai bună, cred că o să anunţ la poliţie.” „Nu am. Consider că este cea mai înţeleaptă soluţie. Există cumva şi alte fire?”

„Doar un desen, care ar putea reprezenta descrierea unui anume loc, dar e greu de spus.”

Mai târziu mi-a transmis prin fax biletul pe care îl găsise

în biroul Charlenei şi o schiţă cu nişte linii, numere şi însemnări. Stând apoi la birou şi comparând desenul cu drumurile numerotate pe care le-am găsit într-un atlas al Americii de Nord, am dat peste ceea ce bănuisem: era chiar locul unde mă aflam acum. După aceea mi-a apărut în minte o imagine intensă cu Charlene, aceeaşi pe care o percepusem şi în Peru, atunci când ni s-a povestit despre existenţa unei A Zecea Viziuni. Era oare dispariţia Charlenei legată în vreun fel de Manuscris?

O boare de vânt mi-a atins faţa şi am privit din nou la peisajul de jos. Undeva, departe, în stânga, spre partea de vest a văii, se putea distinge un rând de terase. *Acolo* trebuie că se găseşte oraşul marcat de Charlene pe hartă. Am băgat hârtia în buzunarul vestei şi m-am întors la şoseaua care urca spre Pathfinder.

Oraşul era mic - două mii de locuitori, dacă e să dăm crezare tăbliţei indicatoare montată înaintea unicului semafor de acolo. Majoritatea magazinelor erau aliniate de-a lungul unei singure străzi, paralelă cu râul. Am condus până când am găsit un motel lângă intrarea în Parcul Naţional, apoi am tras maşina vizavi de un restaurant, unde am văzut că intră mulţi oameni. Printre ei era şi un bărbat înalt, cu tenul închis la culoare, cu un păr negru, vâlvoi, care avea în mână un rucsac mare. S-a uitat rapid la mine şi privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă.

M-am dat jos din maşină, am încuiat şi, având o presimţire, am decis să intru mai întâi în restaurant, apoi să verific dacă mai au camere libere la motel. Înăuntru, în afară de câţiva turişti şi localnici care intraseră înaintea mea, nu mai era nimeni. Cei mai mulţi dintre ei nu mi-au luat în seamă privirea insistentă, dar, continuând să cercetez încăperea, ochii mi s-au întâlnit din nou cu cei ai bărbatului înalt de mai înainte, care se îndrepta acum spre partea din spate a încăperii. Mi-a zâmbit uşor, s-a uitat la mine încă o clipă, apoi a ieşit pe uşa din dos.

L-am urmat. Stătea la vreo şapte metri mai încolo şi se uita la rucsacul pe care îl avea în mână. Era îmbrăcat în jeanşi, purta cămaşă şi cizme de cowboy şi avea vreo cincizeci de ani. În spatele lui, soarele de după-amiază târzie trimitea umbre lungi peste copaci şi ierburi, iar la patruzeci şi cinci de metri mai încolo curgea râul, care îşi începea aici călătoria lui de-a lungul văii.

Omul a zâmbit fără prea multă convingere şi a ridicat privirea către mine.

— Încă un turist? a întrebat.

— Sunt în căutarea unei prietene şi presimt că mă poţi ajuta.

A clătinat din cap, studiindu-mă cu atenţie. S-a apropiat şi mi-a spus că îl cheamă David Lone Eagle, apoi mi-a explicat - de parcă ar fi trebuit să ştiu şi eu - că este urmaş direct al indienilor ce trăiau la început în această vale. Am observat acum o cicatrice subţire pe faţa lui, care pornea de la marginea sprâncenei stângi şi ajungea la bărbie, ocolind ochiul.

— Vrei o cafea? a întrebat. Fac o cafea bună la Perrier, la restaurantul de acolo. În schimb, la cafenea este îngrozitoare.

A înclinat capul, arătând spre râu, unde se vedea un cort ce fusese instalat în mijlocul a trei plopi uriaşi. Zeci de oameni se îndreptau spre acel loc, unii dintre ei mergând pe drumul ce trecea peste pod şi intra apoi în Parcul Naţional, totul părea să se desfăşoare în deplină siguranţă.

— Sigur că da, am răspuns. Mi-ar face plăcere.

Ajunşi la locul de campare, a aprins focul la o butelie de voiaj, a turnat apă într-un ibric şi l-a pus pe foc.

— Cum o cheamă pe prietena ta? m-a întrebat în cele din urmă.

— Charlene Billings.

S-a oprit, s-a uitat la mine şi, în timp ce ne priveam lung, am văzut cu ochii minţii o imagine clară a lui, din alte vremuri. Îmi apărea tânăr, îmbrăcat în piele de căprioară,

stând lângă un foc mare. Faţa îi era pictată cu însemnele războiului. Indigenii făcuseră un cerc în jurul lui, dar se mai aflau acolo şi doi albi: o femeie şi un bărbat foarte corpolent. Discuţia era încinsă. Câţiva din grup pledau pentru război. Alţii doreau o împăcare. I-a întrerupt, bătându-şi joc de cei care vroiau pace. „Cum puteau să fie atât de naivi - le spunea el - după ce fuseseră trădaţi de atâtea ori?”

Femeia albă înţelegea ce se vorbea şi cerea să fie ascultată şi ea. Insista să spună că războiul putea fi evitat şi valea protejată cum se cuvine, dacă terapia spirituală era suficient de puternică. El i-a respins toate argumentele şi după ce s-a certat cu ceilalţi a încălecat şi a plecat. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi acolo l-au urmat.

— Intuiţia ta este corectă, m-a adus el rapid la realitate.

A întins pe jos o pătură ţesută în casă, invitându-mă să iau loc.

— O cunosc.

M-a privit apoi întrebător.

— Sunt îngrijorat. Nimeni nu mai ştie nimic despre ea şi nu vreau decât să mă asigur că este bine şi să stau de vorbă cu ea.

— Despre cea de *A Zecea Viziune*? m-a întrebat, zâmbind.

— De unde ştii?

— Am ghicit. Mulţi dintre cei care vin aici, în vale, nu o fac doar pentru a vedea frumuseţile rezervaţiei, ci mai ales pentru a discuta despre Viziuni. Se bănuieşte că *A Zecea Viziune* se află pe undeva, pe aici. Unii pretind chiar că ştiu şi ce conţine.

S-a întors şi a pus cafeaua în apa care fierbea. Ceva din tonul vocii lui mă făcea să cred că mă testează, încercând să verifice dacă sunt cine am pretins că sunt.

— Unde este Charlene? am întrebat.

A arătat cu degetul înspre est.

— În pădure. De fapt, nu am cunoscut-o personal pe

prietena ta, dar într-o seară, la restaurant, am auzit când a fost prezentată cuiva, apoi am văzut-o de mai multe ori. Cu câteva zile în urmă am zărit-o din nou. Era singură. Se ducea în vale şi, judecând după bagajele pe care le avea, aş putea spune că şi acum se mai află acolo.

Am privit înspre vale. Din acest loc părea imensă, întinzându-se în toate direcţiile.

— Unde crezi că s-ar fi putut duce? am întrebat.

M-a ţintuit o clipă cu privirea.

— Probabil că spre Canionul Sipsey. Acolo a fost găsită una dintre *porţi.*

Mi-a studiat reacţia.

— Una dintre porţi?

A zâmbit misterios.

— Întocmai. O poartă spre o altă dimensiune.

M-am aplecat către el, amintindu-mi de experienţa de la ruinele Celestine.

— Cine mai ştie despre asta?

— Foarte puţini oameni. Până acum nu au fost decât zvonuri, informaţii disparate, intuiţii. Nimeni nu a văzut nimic scris. Mulţi dintre cei care vin să caute cea de *A Zecea Viziune* simt că au fost conduşi intenţionat aici, pentru a se întâlni, şi încearcă în mod sincer să experimenteze *Viziunea A Noua*, chiar dacă se plâng că un timp au fost ghidaţi de coincidenţe, apoi acestea *au încetat* să se mai producă.

A chicotit uşor:

— Cu toate astea, iată că ne aflăm cu toţii aici, nu-i aşa? Cea de *A Zecea Viziune* se referă la înţelegerea acestei treziri - perceperea coincidenţelor misterioase, dezvoltarea conştiinţei spirituale pe Pământ, dispariţiile provocate de *A Noua Viziune* - totul fiind văzut din perspectiva unei alte dimensiuni, astfel încât să putem înţelege de ce au loc aceste transformări şi de ce participarea noastră la ele trebuie să fie deplină.

— De unde ştii toate astea? am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochi pătrunzători, înfuriindu-se brusc:

— Ştiu, pur şi simplu!

A rămas grav încă o clipă, apoi expresia feţei i s-a îmblânzit din nou. S-a întins şi a turnat cafeaua în două ceşti, apoi mi-a dat una din ele.

— Strămoşii mei au trăit aici de mii de ani, a continuat el. Credeau că această pădure este un loc sacru, care face legătura între o altă lume, superioară, şi cea pământească. Oamenii noştri trebuie să postească înainte de a intra în vale pentru a căuta leacurile ce le-au fost dăruite, dar şi calea pe care o au de urmat în această viaţă. Bunicul mi-a povestit despre un *şaman*[1] care a venit aici dintr-un trib îndepărtat şi i-a învăţat pe ai noştri să caute ceea ce el numea „o stare purificatoare”. Şamanul le-a arătat cum să urmeze animalele - având asupra lor doar un cuţit - până când acestea îi conduceau la „poarta sacră spre lumea superioară”. Dacă se dovediseră vrednici, dacă se eliberaseră de simţămintele josnice, atunci poate li s-ar fi permis să păşească pe această poartă, să-şi întâlnească strămoşii. Acolo ar fi văzut nu numai propriul trecut, ci şi pe cel al întregii omeniri. Desigur că toate acestea au dispărut odată cu venirea omului alb. Bunicul nu-şi mai aminteşte cum se poate ajunge la porţi, iar eu nici atât. Nu putem face altceva decât să ne folosim imaginaţia, aşa cum fac toţi ceilalţi.

— Ai venit aici pentru a căuta *A Zecea Viziune*, nu-i aşa? am întrebat.

— Desigur... desigur. Dat tot ce fac nu este decât o penitenţă pentru obţinerea iertării.

Vocea i-a devenit din nou ascuţită şi părea că vorbeşte

---

[1] *şaman* - slujitor al şamanismului (o religie primitivă, care are la bază credinţa că slujitorii cultului pot influenţa spiritele bune sau pe cele rele printr-un ritual special, manifestat prin extaz religios, prin dansuri şi prin formule magice, practicată de unele populaţii din nordul şi centrul Asiei, de diverse triburi de eschimoşi şi de indienii din America de Nord, din America de Sud, din Indonezia şi din Africa); vrăjitor (n. ed.)

mai mult pentru sine.

— De fiecare dată când încerc să merg mai departe, ceva din mine nu poate da uitării resentimentele şi furia pentru ceea ce s-a întâmplat cu poporul meu. Şi lucrurile continuă să se înrăutăţească. Cum de ne-au fost furate pământurile, cum a putut fi distrus un mod de viaţă? Cum de s-a îngăduit aşa ceva?

— Aş fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat, am spus.

A privit în pământ şi a râs satisfăcut.

— Te cred. Totuşi, nu mă pot abţine să nu fiu furios atunci când mă gândesc că această vale a fost greşit folosită. Vezi cicatricea asta? a întrebat arătând spre faţa lui. Nu am putut evita o bătaie atunci când s-a întâmplat ceea ce ţi-am povestit. Cowboii texani băuseră foarte mult. Aş fi putut să fug, dar mânia fierbea înăuntrul meu.

— Cea mai mare parte a văii este protejată acum prin includerea ei în Parcul Naţional, nu-i aşa? am întrebat.

— Doar jumătate din ea, cea din partea de nord a râului. Politicienii caută însă în permanenţă să o vândă sau să aducă „civilizaţia” aici.

— Şi cealaltă jumătate a cui este?

— Mult timp a aparţinut unor persoane, dar acum vrea s-o cumpere o corporaţie străină. Nu ştim cine este în spatele ei, însă unora dintre proprietari le-au fost oferite sume imense ca să vândă.

A privit în zare un moment, apoi a spus:

— Ceea ce mă frământă pe mine este că aş fi vrut ca ultimele trei secole să se fi petrecut altfel. Mă simt ofensat de faptul că europenii au venit şi s-au aşezat pe acest continent, fără să aibă nici o consideraţie pentru oamenii care se aflau deja aici. A fost o crimă. Aş fi vrut ca totul să se fi întâmplat altfel, de parcă aş mai putea să schimb cumva trecutul... Modul nostru de viaţă era important. Învăţasem să ne *amintim.* Acesta ar fi fost mesajul extraordinar pe care europenii l-ar fi putut primi de la

poporul meu, dacă ar fi stat măcar să asculte.

În timp ce vorbea, în mintea mea a apărut o altă imagine: doi oameni - un indigen şi femeia albă de mai înainte - stăteau de vorbă pe malul unui pârâu. În spatele lor era o pădure deasă. După un timp, alţi indigeni s-au adunat în jurul lor pentru a asculta ce vorbeau.

„Putem să îndreptăm lucrurile”, a spus femeia.

„Nu ştim încă suficient despre asta”, a răspuns indigenul şi pe faţa lui se putea citi un mare respect pentru femeie. „Cele mai multe căpetenii au plecat deja.”

„De ce nu? Gândeşte-te la ce am discutat. Chiar tu spuneai că dacă există credinţă, totul se poate îndrepta.”

„Da”, a răspuns el. „Dar credinţa este o certitudine care vine din cunoaşterea lucrurilor. Strămoşii aveau această cunoaştere, însă puţini dintre noi au ajuns la ea.”

„Poate că a venit momentul să ajungem şi noi la această cunoaştere”, a insistat femeia. „Trebuie să încercăm!”

Scena din mintea mea a fost întreruptă de vederea câtorva paznici ai rezervaţiei, care s-au apropiat de un bărbat în vârstă, ce se afla pe pod. Acesta avea părul grizonat, tuns îngrijit şi era îmbrăcat cu nişte pantaloni marinăreşti şi o cămaşă scrobită. Când s-a mişcat, mi s-a părut că şchiopătează.

— Îl vezi pe omul de acolo, cel cu paznicii? a întrebat David.

— De vreo două săptămâni îl tot văd prin zonă. Cred că numele mic este Feyman, dar nu ştiu cum îl mai cheamă.

David s-a aplecat spre mine şi pentru prima dată mi s-a părut că îmi acordă încredere totală.

— Ascultă-mă pe mine, aici se petrec lucruri foarte ciudate. Am impresia că de câteva săptămâni paznicii ţin socoteala turiştilor care intră în rezervaţie. N-au mai făcut aşa ceva până acum. Cineva mi-a spus ieri că au închis partea de est a parcului. Sunt acolo unele zone care se află la cincisprezece kilometri depărtare de şoseaua principală şi totuşi există persoane care se aventurează până la ele,

iar unii dintre noi am început să auzim zgomote ciudate venind din direcţia aceea.

— Ce fel de zgomote?

— Zgomote stridente, pe care cei mai mulţi nu le pot percepe.

S-a ridicat brusc în picioare, strângându-şi la repezeală cortul.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Nu mai pot sta aici, mi-a răspuns. Trebuie să ajung în vale!

S-a oprit după o clipă şi s-a uitat din nou la mine.

— Ascultă - mi-a zis - trebuie să-ţi spun ceva. Am văzut-o de câteva ori pe prietena ta împreună cu Feyman.

— Ce făceau?

— Stăteau de vorbă, dar sunt sigur că ceva nu e în ordine.

A continuat să-şi strângă lucrurile.

L-am privit o clipă în tăcere. Nu ştiam ce să cred despre ceea ce-mi spusese, dar simţeam că avea dreptate când afirma că Charlene trebuie să fie undeva, în vale.

— Aşteaptă să-mi iau şi eu echipamentul, am spus. Vreau să merg cu tine.

— Nu, a zis el repede. E necesar ca fiecare să-şi aibă propria experienţă în această vale. Deocamdată nu te pot ajuta. Este intuiţia mea şi eu sunt cel care trebuie s-o urmeze.

Părea că suferă în timp ce spunea asta.

— Dar ai putea să-mi indici locul exact unde se află canionul?

— Urmează cursul apei vreo trei kilometri. Vei ajunge la un pârâiaş care se varsă în râu, venind dinspre nord. Mergi apoi pe firul lui încă vreun kilometru şi jumătate şi vei fi chiar la gura Canionului Sipsey.

Am dat din cap în semn că am înţeles şi am vrut să plec, dar m-a prins de braţ.

— Ascultă - mi-a spus din nou - poţi să-ţi găseşti prietena

dacă îţi măreşti nivelul energetic. Sunt în vale anumite locuri care te vor ajuta să faci asta.

— Porţile spre o altă dimensiune? am întrebat.

— Da. Acolo poţi descoperi *A Zecea Viziune*, însă pentru a găsi aceste locuri, trebuie să înţelegi esenţa intuiţiilor tale şi să ştii să *menţii* imaginile mentale. Priveşte cu atenţie animalele şi vei începe să-ţi „aminteşti” ce cauţi tu în această vale, de ce ne aflăm cu toţii aici... Ai însă grijă să nu fii văzut atunci când intri în pădure.

A căzut pe gânduri o clipă.

— O să-l găseşti acolo pe un prieten de-al meu. Îl cheamă Curtis Webber. Dacă-l vezi, spune-i că m-ai întâlnit şi că am să dau eu de el.

A zâmbit uşor şi a continuat să-şi strângă cortul.

Aş fi dorit să-l întreb ce a vrut să spună când a pomenit de „esenţa intuiţiilor” şi de animale, dar a evitat să mă mai privească şi s-a concentrat asupra lucrului.

— Mulţumesc, am spus.

A dat uşor din mână.

Am închis fără zgomot uşa de la camera motelului şi am ieşit uşurat afară, în noaptea cu lună. Aerul rece şi tensiunea momentului m-au făcut să mă înfior. M-am întrebat de ce fac toate astea? Nu exista nici o dovadă că Charlene se mai afla în vale sau că bănuielile lui David ar fi corecte. Totuşi, în adâncul sufletului ştiam că ceva nu era în regulă. Timp de câteva ore am cugetat dacă este bine să-l sun pe şeriful de acolo. Ce i-aş fi putut spune însă? Că prietena mea dispăruse de acasă şi că a fost văzută intrând în pădure de bunăvoie, că se afla probabil în pericol? Toate astea nu aveau la bază decât un bileţel găsit la sute de kilometri de aici. Ar fi fost nevoie de foarte mulţi oameni pentru a o căuta în această sălbăticie şi ştiam că nimeni nu ar fi făcut asta fără a avea nişte date sigure.

M-am oprit şi m-am uitat la luna care se înălţa deasupra copacilor. Mi-am propus să traversez râul prin partea de est

a secţiei de poliţie şi apoi să urmez şoseaua principală până când voi intra în vale. Contasem pe faptul că luna îmi va lumina drumul, dar nu aş fi vrut totuşi să o facă atât de bine: se putea vedea la o sută de metri în faţă.

Am trecut pe lângă restaurant şi m-am îndreptat spre locul de campare al lui David, care era neocupat. Omul împrăştiase chiar frunze şi cetină, pentru a îndepărta orice semn al prezenţei sale acolo. Ca să ajung unde plănuisem, trebuia să parcurg o porţiune de vreo patruzeci de metri, ce se afla în raza vizuală a poliţiştilor, însă numai aici mi-am dat seama de asta. Prin fereastra clădirii am văzut doi ofiţeri stând de vorbă. Unul dintre ei s-a sculat în picioare şi a ridicat receptorul unui telefon.

M-am ghemuit, aşezându-mi rucsacul pe umeri şi m-am îndreptat spre zona nisipoasă de pe malul râului, apoi am intrat în apă, „înotând” printre pietre de râu şi buşteni putrezi. Un cor de broaşte şi de greieri s-a dezlănţuit în jurul meu. Am aruncat iute o privire spre poliţişti: continuau să stea de vorbă, nebăgând de seamă că cineva se furişa pe lângă ei. La un moment dat apa mi-a ajuns în partea de sus a coapsei, dar în câteva secunde am parcurs cei douăzeci şi cinci de metri care mă despărţeau de un loc de pe mal unde creşteau pini.

Am înaintat cu atenţie, până când am găsit traseul turistic ce ducea în vale. Spre est, acesta se pierdea în întuneric şi aveam reţineri să o pornesc într-acolo. De unde venea zgomotul acela misterios, de care David se temea atât de tare? Peste ce aş fi putut da în întuneric?

Am înlăturat teama, ştiind că trebuie să merg mai departe, dar făcând un compromis cu mine însumi, m-am abătut de la traseu cu doar vreo opt sute de metri, intrând în pădurea deasă, unde urma să-mi instalez cortul şi să-mi petrec restul nopţii şi fiind bucuros că puteam să mă descalţ de cizmele ude şi să le pun la uscat. Era mai înţelept să pornesc la drum ziua.

M-am trezit în zori, gândindu-mă la misterioasa remarcă

a lui David, referitoare la *menţinerea* intuiţiilor şi, întins încă în sacul de dormit, am trecut în revistă ceea ce înţelesesem eu din *A Şaptea Viziune*, în special partea care se referea la conştientizarea faptului că în viaţa noastră coincidenţele se petrec după un anumit program. Conform celei de A Şaptea Viziuni, odată ce am ajuns să ne vedem limpede teatrul de control[1], vom putea identifica anumite întrebări legate de viaţa noastră, mai precis de carieră, de relaţiile cu ceilalţi, de locul unde ar trebui să trăim, de felul cum ne vom urma calea. Apoi, rămânând în această stare de conştienţă, presimţirile, intuiţiile, flerul, ne vor sugera unde să mergem, ce să facem, cu cine să stăm de vorbă, pentru a găsi răspunsurile la acele întrebări.

După aceasta, ar trebui să se petreacă o coincidenţă, care ne va dezvălui motivul ce ne-a determinat să urmăm acel drum şi ne va da noi informaţii legate de întrebarea noastră, conducându-ne astfel mai departe pe drumul vieţii. Cum am putea *menţine* ajutorul intuiţiilor?

Ieşind din sacul de dormit, am scos capul din cort, verificând din ochi împrejurimile. Neobservând nimic neobişnuit, am înfruntat aerul răcoros de afară, m-am dus la râu şi m-am spălat pe faţă cu apă rece. Apoi am împachetat şi m-am îndreptat din nou spre răsărit, ciugulind dintr-un sandvici şi având grijă să rămân ascuns printre copacii înalţi de pe malul râului. După vreo cinci kilometri, m-a năpădit un val de teamă şi de nelinişte, apoi m-am simţit obosit, aşa că m-am aşezat sub un copac, încercând să mă concentrez asupra mediului şi să câştig energie. Cerul era senin şi razele soarelui dansau printre copaci şi în jurul meu, pe pământ. La vreo trei metri mai încolo am observat o plantă micuţă, cu boboci galbeni şi m-am concentrat asupra frumuseţii ei. În lumina soarelui

[1] *teatrul de control* - scenariul pe care ni-l compunem în minte şi pe care apoi îl punem în practică, pentru a controla oamenii şi situaţiile, în scopul de a câştiga energie; a se vedea capitolul „*Lumină asupra trecutului*” din *Profeţiile de la Celestine* (n. trad.)

părea mai strălucitoare, iar frunzele îi erau de un verde intens. I-am simţit deodată parfumul, dimpreună cu mirosul frunzelor ude şi al pământului reavăn.

În acelaşi timp, din copacii dinspre nord s-a auzit chemarea unei ciori. M-a uimit bogăţia acelor sunete şi, spre surprinderea mea, nu am putut să le localizez cu exactitate. Concentrat asupra lor, am devenit conştient de zecile de sunete care alcătuiau corul acelei dimineţi: cântecul păsărelelor, bâzâitul unui bondar care zbura printre margaretele de pe malul apei, clipocitul râului peste pietre şi ramuri rupte, dar şi altceva, un zgomot de-abia perceptibil, care făcea notă discordantă. M-am ridicat şi m-am uitat în jur. De unde venea acest zgomot, ce era cu el?

Am luat rucsacul de jos şi mi-am continuat drumul spre est. Din cauza zgomotului făcut de propriii paşi, trebuia să mă opresc din când în când pentru a putea auzi acel bâzâit, care era încă prezent. În faţă, pădurea se sfârşea şi am început să merg pe o pajişte întinsă, lungă de vreo opt sute de metri, plină cu salvie deasă, înaltă de vreo şaptezeci de centimetri şi colorată cu flori de câmp. Vântul unduia vârfurile salviei. Ajunsesem aproape de capătul pajiştii, când am observat, în spatele unui copac căzut la pământ, un rug de mure. Frumuseţea lui mi s-a părut izbitoare şi am pornit într-acolo pentru a-l privi mai de aproape, gândindu-mă că trebuie să fie plin de mure.

Făcând acest lucru, am avut o senzaţie acută de «déjà vu». Împrejurimile mi s-au părut dintr-o dată foarte cunoscute, ca şi când mai mâncasem cândva mure aici. Cum era posibil? M-am aşezat pe un buştean. În minte mi-a apărut imaginea clară a unui lac şi, pe fundal, mai multe căderi de apă, ceea ce, de asemenea, mi se părea cunoscut. M-am simţit din nou neliniştit. Deodată, un animal a fugit zgomotos de lângă rugul de mure, făcându-mă să tresar, şi s-a îndepărtat vreo şapte metri spre nord, după care s-a oprit brusc. Fusese ascuns între salvii şi habar n-am ce era, dar îi puteam vedea urmele în iarbă.

După câteva minute a ţâşnit înapoi câţiva metri, rămânând din nou nemişcat preţ de mai multe secunde, apoi s-a repezit iarăşi vreo trei metri spre nord, pentru a se opri din nou. M-am gândit că ar putea fi un iepure, deşi făcea nişte mişcări foarte ciudate.

Timp de cinci sau şase minute am privit spre locul unde animalul făcuse ultima mişcare, apoi m-am îndreptat într-acolo. Când m-am apropiat la vreo trei metri, a ţâşnit din nou spre nord. Înainte să dispară, am reuşit să zăresc codiţa albă şi picioarele dinapoi ale unui iepure foarte mare.

Am zâmbit şi mi-am continuat drumul spre est, urmând cărarea şi ajungând în sfârşit la marginea pajiştii, de unde am intrat din nou într-o pădure deasă. Acolo am găsit un pârâiaş, de vreun metru lăţime, care se vărsa în râul din stânga. Am ştiut că acesta este locul despre care-mi spusese David. Acum ar fi trebuit s-o iau spre nord. Din păcate, în direcţia aceea nu era nici o potecă şi, mai rău, de-a lungul pârâului creşteau arbori tineri, deşi, precum şi tufişuri de măceşi, pline de ghimpi. Nu puteam să trec pe acolo. Trebuia să mă întorc la pajişte şi să găsesc o cale de a ocoli acel loc.

Am făcut drum întors prin iarbă, mergând pe liziera pădurii şi căutând o breşă în acel puiet stufos. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că o luasem pe urmele iepurelui, apoi am văzut din nou pârâiaşul. Aici puietul şi tufişurile se mai răreau, permiţându-mi să ajung într-un loc mai aerisit, cu copaci bătrâni, de unde am putut urma apoi pârâul spre nord.

După vreun kilometru şi jumătate, pe ambele părţi ale pârâului au început să se înalţe coline şi, mergând mai departe, dealurile se transformau în pereţi abrupţi, ce formau intrarea într-un canion.

Când am ajuns acolo, m-am aşezat la umbra unui hicori[1]

---

[1] hicori - arbore din America de Nord, asemănător cu nucul, din al cărui lemn greu, foarte tare şi flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri (n. ed.)

mare şi am privit ceea ce se desfăşura în faţa ochilor mei: pe o distanţă de o sută de metri, pe ambele părţi ale pârâului, dealurile aveau proeminenţe abrupte de calcar, înalte de vreo cincisprezece metri, apoi se arcuiau în afară, formând un canion uriaş, lat cam de trei kilometri şi lung de cel puţin şase şi jumătate. Prima jumătate de kilometru era uşor împădurită şi acoperită cu multă salvie. Mi-am amintit de bâzâitul acela bizar de mai înainte şi am ascultat cu mare atenţie timp de aproape zece minute, dar nu se mai auzea nimic.

În cele din urmă am scos din bagaje butelia de voiaj, am aprins focul, am pus într-un vas apă din bidon, am golit în el conţinutul unui plic de supă şi am pus vasul pe foc. Am privit câteva clipe cum râul şerpuia în sus, apoi se pierdea. Am văzut din nou cu ochii minţii lacul şi căderile de apă, numai că de această dată parcă eram şi eu acolo, părând că vreau să întâmpin pe cineva. Am revenit la realitate. Ce se întâmpla oare? Parcă aceste imagini erau tot mai reale. Îl văzusem întâi pe David într-un alt timp şi acum cascadele acelea...

Atenţia mi-a fost atrasă de ceea ce se întâmpla în canion. Am aruncat o privire înspre pârâu, apoi dincolo de el, spre un copac singuratic şi golaş, ce se afla la vreo două sute de metri depărtare. Acum era acoperit doar de ciori. Câteva dintre ele au zburat şi s-au aşezat pe pământ. Cred că erau aceleaşi ciori pe care le auzisem mai devreme. Dintr-o dată, şi-au luat toate zborul şi au început să se rotească agitate deasupra copacului. În acel moment le-am putut auzi din nou croncăniturile şi, la fel ca mai înainte, mi s-a părut că acele sunete vin de undeva, mult mai de aproape.

Apa care clocotea şi şuieratul aburului mi-au îndreptat din nou atenţia spre butelia mea de voiaj. Apa căzuse în lături şi stinsese focul. În timp ce închideam gazul, cu cealaltă mână am apucat vasul cu un ştergar. După ce lichidul s-a potolit, am pus din nou vasul pe foc, apoi m-am uitat iarăşi la copacul din depărtare. Ciorile dispăruseră.

Am mâncat la repezeală, am spălat vasele, am împachetat, apoi am intrat în canion. Am băgat de seamă că aici culorile erau mult mai intense. Salvia părea de un auriu uimitor şi era presărată cu sute de flori de câmp - albe şi galbene şi portocalii. Dinspre stâncile din partea de est, vântul aducea miresme de cedru şi de pin.

Deşi am continuat să urmez pârâul, mergând spre nord, am ţinut sub observaţie copacul înalt din stânga mea. Când acesta s-a aflat exact în partea de vest, am văzut că pârâul se lăţea brusc. Mi-am croit drum printre sălcii şi mi-am dat seama că ajunsesem la un lac ce alimenta nu numai pârâul de-a lungul căruia mersesem până acum, ci şi un altul, care mai încolo cotea spre sud-est. La început am crezut că acesta era lacul care-mi apăruse în minte, numai că aici nu existau cascade.

Mai încolo mă aştepta încă o surpriză: spre partea de nord a lacului, pârâul meu dispărea complet. Atunci, de unde venea apa? Mi-a trecut prin minte gândul că atât lacul, cât şi pârâul pe care-l urmasem proveneau dintr-un imens izvor subteran, care ieşea la suprafaţă în acest loc.

La vreo cincisprezece metri în stânga am observat o ridicătură lină, pe care creşteau trei sicomori[1], având trunchiurile de vreo şaptezeci de centimetri în diametru fiecare. Era un loc perfect pentru popas şi pentru a cugeta câteva minute. Am mers într-acolo şi mi-am făcut culcuş între ei, apoi m-am rezemat de unul dintre cei trei copaci. În faţa mea, la vreo doi metri şi jumătate se aflau ceilalţi doi arbori, în stânga se vedea copacul cu ciori, iar în dreapta pârâul de care am amintit. Întrebarea cheie era următoarea: încotro ar fi trebuit să mă îndrept? Puteam să stau aici zile întregi, fără a avea vreun semn despre Charlene. Pe de altă parte, ce însemnau acele imagini care-mi apăreau în minte?

Am închis ochii, încercând să refac imaginea lacului şi a

---

[1] *sicomor* - arbore exotic gigant, cu lemn tare şi cu fructe comestibile, asemănătoare cu smochinele (n. ed.)

cascadelor, dar oricât mă străduiam, nu îmi mai puteam aminti exact toate detaliile, în cele din urmă m-am lăsat păgubaş şi m-am uitat pierdut la iarbă şi la florile de câmp, apoi la cei doi sicomori din faţa mea. Trunchiurile lor aveau scoarţa de un cenuşiu închis, amestecat cu alb şi străbătut de dungi cafenii şi de culoarea chihlimbarului. În timp ce mă concentram asupra acestei frumuseţi, culorile păreau că se intensifică şi că devin mai irizate. Am tras adânc aer în piept şi am privit din nou pajiştea şi florile. Copacul cu ciori părea de o strălucire aparte.

M-am ridicat, mi-am luat bagajul şi m-am îndreptat către el. În acel moment, într-o străfulgerare, am avut din nou în minte imaginea lacului şi a cascadelor. De astă dată am încercat să văd toate detaliile: lacul era mare, de aproape o jumătate de hectar, şi apa care îl alimenta venea de undeva din spate, căzând în mai multe trepte. Căderea cea mai mică era de vreo cinci metri. Ultima însă era de pe o stâncă abruptă, înaltă de vreo zece metri. Şi în această imagine părea că merg în întâmpinarea cuiva. Zgomotul unui vehicul care venea din stânga m-a întrerupt brusc din reverie. M-am lăsat pe vine, în spatele unor tufişuri. Dinspre pădurea din stânga venea un jeep, care a traversat pajiştea şi s-a îndreptat spre sud-est. Ştiam că paznicii rezervaţiei interziseseră prezenţa vehiculelor în această zonă, aşa că pe maşină nu puteau fi decât însemnele lor. Spre surprinderea mea, pe jeep nu era inscripţionat nimic. Când a ajuns la vreo cincisprezece metri de mine, vehiculul a oprit. Prin frunzişul din faţă, am putut distinge înăuntru o singură persoană, care, la rândul ei, observa zona cu un binoclu, aşa că m-am făcut una cu pământul. Oare cine era individul?

Maşina a pornit din nou, dispărând rapid printre copaci. M-am întors şi am rămas locului, ascultând dacă se mai aude bâzâitul acela bizar de mai înainte, dar nici de data asta nu am mai auzit nimic. Mi-a trecut prin minte să mă întorc în oraş şi să caut o altă modalitate de a o găsi pe

Charlene. Însă în adâncul sufletului ştiam că nu este posibil, că aceasta era singura cale. Am închis ochii şi mi-am amintit din nou de ceea ce îmi spusese David în legătură cu menţinerea intuiţiilor, apoi am revăzut imaginea lacului şi a cascadelor. M-am ridicat şi mi-am continuat drumul spre copacul cu ciori, încercând să păstrez în minte scena de mai înainte.

Deodată, am auzit ţipătul strident al unei alte păsări. Îi puteam distinge cu greu forma, undeva, în stânga mea, departe de copac. Am mărit pasul, încercând pe cât posibil să păstrez pasărea în raza vizuală. Apariţia ei a determinat parcă o creştere a energiei mele, chiar dacă la un moment dat pasărea a dispărut dincolo de orizont. Am continuat să merg încă vreo doi kilometri în direcţia în care ea zburase, străbătând un şir de coline stâncoase. Ajuns în vârful celei de-a treia, am încremenit din nou când am auzit în depărtare alt sunet, ce părea să fie făcut de o apă curgătoare. De fapt era vorba de o *cascadă.* Am coborât cu grijă versantul şi am ajuns la un defileu adânc, având iarăşi senzaţia de «déjà vu». Am urcat apoi dealul următor şi, dincolo de creasta lui, am văzut lacul şi căderile de apă: erau mult mai frumoase decât îmi apăruseră mie în minte şi se întindeau pe o suprafaţă mult mai mare. Numai lacul ocupa aproape un hectar, fiind cuibărit între bolovani uriaşi, iar apa lui limpede precum cristalul - era de un albastru strălucitor în soarele după-amiezii. În dreapta şi în stânga lacului erau o mulţime de stejari gigantici, înconjuraţi de arţari, arbori de cauciuc şi sălcii.

În celălalt capăt al lacului se vedea o explozie de lichid alb, pulverizat, opac, spuma fiind cauzată de două cascade învolburate, care cădeau de pe o stâncă ce se înălţa mult deasupra lacului. Mi-am dat seama că lacul nu alimenta nici o apă curgătoare. De aici, apa îşi urma cursul în tăcere, pe sub pământ, pentru a ieşi la suprafaţă lângă copacul cu ciori, dând naştere astfel pârâului de acolo.

Pe când observam frumuseţea acelui loc, senzaţia de

«déjà vu» s-a amplificat. Sunetele, culorile, imaginea pe care o aveam în faţa ochilor, totul mi se părea extrem de cunoscut. Era clar că mai fusesem în aceste locuri. Dar când?

Am coborât spre lac şi am străbătut întreaga zonă: am gustat din apa lui, am mers la cascade pentru a mă lăsa atins de picăturile lor, m-am urcat pe bolovanii aceia uriaşi şi am atins copacii. Aş fi vrut să mă „scufund” şi eu în acel loc, să fac parte din el. În cele din urmă, am grăbit pasul spre unul dintre bolovanii aceia netezi, ce se înălţau la vreo şapte metri deasupra lacului şi acolo am stat cu ochii închişi în soarele după-amiezii, simţindu-i razele care cădeau pe faţa mea. În acel moment o altă senzaţie cunoscută mi-a străbătut corpul: sentimente de afecţiune şi de consideraţie pe care nu le mai trăisem de luni de zile. De fapt, le uitasem cu totul, deşi acum recunoşteam această manifestare a lor. Am deschis ochii şi m-am întors rapid, ştiind exact pe cine voi vedea.

TRECÂND ÎN REVISTĂ CĂLĂTORIA

Deasupra mea, pe o stâncă, acoperit pe jumătate de o altă proeminenţă şi zâmbind larg, stătea Wil[1]. Era puţin în afara razei mele vizuale, aşa că a trebuit să clipesc şi să mă concentrez pentru a-i distinge trăsăturile.

— Ştiam că o să vii, mi-a spus el, escaladând sprinten stânca şi sărind pe bolovanul de lângă mine. Te aşteptam.

În timp ce mă îmbrăţişa, m-am uitat la el copleşit. Faţa şi mâinile îi erau luminescente, în rest părea normal.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! am îngăimat eu. Ce s-a întâmplat în Peru, când ai dispărut? Unde ai fost de atunci?

Mi-a făcut semn să mă aşez pe o stâncă din faţa lui.

— O să-ţi povestesc totul - mi-a zis - dar mai întâi spune-mi ce te-a adus aici, în vale.

I-am relatat cu lux de amănunte despre dispariţia Charlenei, despre bileţelul pe care desenase valea şi despre întâlnirea cu David. Wil a vrut să ştie mai multe detalii despre ceea ce îmi spusese David, aşa că i-am povestit tot ce mi-am putut aminti din conversaţia cu el.

S-a aplecat spre mine:

— Ţi-a spus că *A Zecea Viziune* tratează despre înţelegerea renaşterii spirituale pe Pământ în lumina unei alte dimensiuni? Şi că trebuie să pricepi adevărata natură a intuiţiilor tale?

— Da, am zis. Aşa este?

S-a gândit o clipă, apoi a întrebat:

— Ce-ai simţit când ai intrat în această vale?

---

[1] Vezi James Redfield, *Profeţiile de la Celestine*, Editura MIX, Braşov, 2000 (n. trad.)

— Am început imediat să văd tot felul de scene, am spus. Unele evocau alte timpuri, apoi am văzut în mod repetat imaginea acestui lac. Am văzut totul: stâncile, căderile de apă, chiar şi faptul că cineva mă aştepta aici, deşi nu ştiam că este vorba despre tine.

— Şi care era locul tău în toată această scenă?

— Mă imaginam continuând să merg, până ce o voi vedea aievea.

— Prin urmare îţi vedeai un *posibil viitor*.

M-am uitat chiorâş la el.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Prima parte a celei de A Zecea Viziuni se referă la faptul că trebuie să înţelegem mai bine intuiţiile. În primele nouă Viziuni se spune că o persoană îşi percepe intuiţiile ca pe nişte simţăminte trecătoare sau ca pe nişte vagi presimţiri. Pe măsură însă ce aceste fenomene ne devin cunoscute, putem sesiza mai uşor natura lor. Gândeşte-te ce s-a întâmplat în Peru. Nu ţi-au apărut intuiţiile sub forma unor imagini cu ceea ce urma să se întâmple, imagini cu tine şi cu alţii într-un anume loc? Şi nu ai acţionat apoi în aşa fel încât să ajungi în acel loc? Nu astfel ai ştiut când este momentul să mergi la Ruinele Celestine? Şi aici, în vale, s-a întâmplat acelaşi lucru. Mintea ta a recepţionat o imagine a unor posibile întâmplări - găsirea lacului şi a cascadelor şi întâlnirea cu cineva - iar tu ai reuşit să faci să se petreacă într-adevăr această coincidenţă, descoperind locul în care ne aflăm şi întâlnindu-mă pe mine. Dacă nu ai fi dat atenţie imaginii, sau ţi-ai fi pierdut încrederea că acest loc există, ai fi ratat coincidenţa şi ai fi avut în continuare o viaţă monotonă. Tu însă ai luat în serios scena care ţi s-a înfăţişat în minte şi *ai păstrat-o*, *ai menţinut-o* acolo.

— Mi-a zis David ceva despre cum să învăţăm să ne menţinem intuiţiile, am spus eu.

Wil a dat din cap.

— Şi ce-i cu celelalte imagini, am întrebat, cu scenele

dintr-un alt timp, un timp trecut? Dar cu animalele? Spune *A Zecea Viziune* ceva despre toate astea? Ai văzut Manuscrisul[1]?

A făcut un gest cu mâna şi a trecut peste întrebările mele.

— Lasă-mă să-ţi povestesc mai întâi despre experienţa mea în cealaltă dimensiune, pe care am numit-o dimensiunea *Vieţii de Dincolo.* În Peru - unde ştii că am reuşit să-mi menţin nivelul energetic chiar şi atunci când voi aţi început să vă temeţi şi v-aţi pierdut vibraţia - am pătruns într-o lume incredibil de frumoasă, cu forme strălucitoare. Era un tărâm luminos şi m-a copleşit într-un fel pe care nu îl pot descrie. Având încă o vibraţie înaltă, m-am învârtit mult timp în această lume incredibilă, apoi am descoperit ceva uimitor: mă puteam plasa oriunde pe planetă, doar gândindu-mă la acel loc. Am călătorit peste tot unde bănuiam că v-aş putea găsi, pe tine şi pe Julia, dar nu am reuşit să dau de voi. În cele din urmă, am început să-mi descopăr o altă abilitate: imaginându-mi doar o zonă liberă în minte, puteam să pătrund într-un tărâm al ideilor. Acolo puteam să creez orice vroiam, doar prin forţa imaginaţiei. Am creat oceane, munţi, peisaje, oameni care se comportau aşa cum vroiam eu, tot felul de lucruri. Şi fiecare părticică părea la fel de reală ca orice altceva de pe Pământ. Însă în cele din urmă mi-am dat seama că lumea pe care o construisem după bunul meu plac nu-mi aducea nici un fel de satisfacţie interioară. După un timp m-am „dus” acasă, gândindu-mă la tot ce aş fi vrut să fac. Atunci când am avut totuşi suficientă substanţă, când am devenit din nou vizibil, am putut vorbi cu foarte mulţi oameni cu o conştiinţă înaltă. Am putut mânca şi dormi, deşi nu simţeam această nevoie. În cele din urmă mi-am dat seama că uitasem fiorul pe care ţi-l dă trăirea coincidenţelor. Greşisem crezând că fiind atât de „aerian” mă voi menţine

[1] În *Profeţiile de la Celestine* primele nouă Viziuni se află sub formă fizică, pe hârtie, grupate sub denumirea de „*Manuscris*“ (n. trad.)

conectat, când de fapt începusem doar să controlez totul şi rătăcisem drumul. E uşor să te rătăceşti atunci când vibraţiile îţi sunt mai înalte, pentru că poţi crea totul instantaneu, după propria voinţă.

— Şi ce s-a întâmplat când ţi-ai dat seama? am întrebat.

— M-am retras înlăuntrul meu, căutând o cale mai bună de a mă conecta la energia divină şi am realizat că această cale era tocmai felul în care obişnuiam noi s-o facem. Asta a fost esenţa învăţăturii pe care am primit-o. Apoi, vibraţia mea a devenit mai înaltă ca înainte şi am început să recepţionez din nou intuiţii. Aşa am avut o imagine în care apăreai tu.

— Şi ce făceam?

— N-aş putea să-ţi spun. Imaginea era înceţoşată. Însă după ce am reuşit s-o păstrez în minte, m-am transferat într-o nouă zonă a *Vieţii de Dincolo,* unde am putut vedea alte suflete - de fapt, grupuri de suflete - şi chiar dacă nu am „vorbit” cu ele - în înţelesul strict al cuvântului - le-am recepţionat gândurile şi învăţătura.

— Ţi-au arătat *A Zecea Viziune*? am întrebat.

A înghiţit în sec şi m-a privit de parcă îi vorbisem despre o bombă.

— Nu. *A Zecea Viziune* nu a fost scrisă niciodată aici, pe Pământ.

— Cuum? Nu face parte din Manuscris?

— Nu.

— Vrei să spui că nici măcar nu există?

— Oh, sigur că există. Dar nu în dimensiunea noastră, pământeană. Viziunea nu există încă în planul fizic, sub formă materială. Această învăţătură se află numai în *Viaţa de Dincolo.* Doar atunci când un număr suficient de oameni va percepe intuitiv această informaţie, când va deveni îndeajuns de reală în conştiinţa multora, doar atunci se va găsi cineva care să-i dea formă, să o scrie. La fel s-a întâmplat la început şi cu cele nouă Viziuni, de fapt, cu toate textele spirituale, chiar şi cu Scripturile, întotdeauna

informaţia a existat mai întâi în *Viaţa de Dincolo,* ca apoi să fie transmisă într-o formă suficient de clară în planul fizic, unde era recepţionată de cineva şi aşternută pe hârtie. De aceea se spune că toate aceste scrieri sunt de inspiraţie divină.

— Atunci de ce durează atât până când va percepe cineva *A Zecea Viziune*?

Wil s-a uitat la mine încurcat:

— Nu ştiu. Grupul de suflete cu care am comunicat părea să ştie, însă eu nu am înţeles întru totul. Nivelul meu de energie nu era suficient de ridicat. Trebuie făcut ceva cu Teama care apare atunci când o cultură tinde să treacă de la realitatea materială spre o viziune spirituală asupra lumii.

— Şi tu crezi că *A Zecea Viziune* este pe cale să apară?

— Da. Sufletele au văzut că *A Zecea Viziune* îşi va face apariţia acum, frază cu frază, în toată lumea, aşa că vom avea o abordare superioară, ce ne va fi dezvăluită din *Viaţa de Dincolo.* Dar ea - ca şi celelalte nouă Viziuni - va trebui să fie percepută de un număr cât mai mare de oameni, pentru a învinge Frica.

— Ştii despre ce mai vorbeşte *A Zecea Viziune*?

— Da. Se pare că doar cunoaşterea primelor nouă Viziuni nu este de ajuns. Trebuie să mai înţelegem şi cum să îndeplinim acest destin al omenirii, şi asta se poate face sesizând legătura specială dintre dimensiunea fizică şi *Viaţa de Dincolo.* Este necesar să înţelegem procesul naşterii, de unde venim, să înţelegem această reprezentare de anvergură pe care omenirea a încercat s-o realizeze de-a lungul istoriei ei.

Brusc, mi-a trecut prin minte un gând:

— Stai puţin, nu-i aşa că ai văzut o copie a celei de A Noua Viziuni? Ce se spunea acolo despre cea de-A Zecea?

Wil s-a aplecat spre mine:

— Se spunea că primele nouă Viziuni au descris evoluţia spirituală - atât individuală, cât şi colectivă - dar aplicarea acestor Viziuni, trăirea lor şi împlinirea destinului cer o

înţelegere deplină a procesului, făcând necesară o *A Zecea Viziune*. Aceasta ne va arăta transformarea spirituală ce se va produce pe Pământ, nu doar din perspectiva dimensiunii pământeşti, ci şi din cea a dimensiunii *Vieţii de Dincolo.* Se mai spune că vom înţelege mai bine de ce există o legătură între cele două dimensiuni, de ce omenirea trebuie să-şi împlinească destinul istoric şi că această înţelegere, odată ce va fi integrată cultural, va produce efecte. Era menţionată şi Frica, spunându-se că în acelaşi timp cu trezirea spirituală, va apărea şi o mişcare de opoziţie, demnă de temut, care va încerca să controleze viitorul prin noi tehnologii, mai periculoase chiar decât energia nucleară, şi că aceste tehnologii au apărut deja. *A Zecea Viziune* rezolvă toate conflictele.

S-a oprit brusc, arătând spre est:

— Ai auzit?

Am ascultat, dar nu auzeam decât zgomotul cascadelor.

— Ce? am întrebat.

— Bâzâitul acela.

— L-am auzit mai devreme. Ce-o fi?

— Nu sunt sigur, dar l-am perceput şi în cealaltă dimensiune. Sufletele păreau tulburate la auzul lui.

În timp ce Wil vorbea, mi-a apărut clar în faţa ochilor imaginea Charlenei.

— Crezi că bâzâitul are vreo legătură cu aceste tehnologii noi? am întrebat eu, cu gândul pe jumătate în altă parte.

Wil nu mi-a răspuns. Se uita absent la mine.

— Prietena pe care o cauţi - a întrebat - are părul blond, ochii mari şi o privire scrutătoare?

— Da.

— Tocmai am perceput o imagine a feţei ei.

Am făcut ochii mari:

— Şi eu!

S-a întors şi s-a uitat o clipă spre cascade, în timp ce eu îi urmăream privirea. Spuma aceea albă, pulverizată, constituia un fundal grandios pentru conversaţia noastră.

Simţeam cum îmi creşte energia.

— Nu ai încă suficientă energie, a spus Wil. Însă, graţie puterii acestui loc, cred că dacă te voi ajuta şi eu şi dacă ne vom concentra împreună asupra figurii prietenei tale, vom putea trece în dimensiunea spirituală şi poate vom afla de acolo unde este şi ce se întâmplă în vale.

— Eşti sigur că putem face asta? am spus. Du-te tu şi eu te aştept aici.

Faţa i s-a relaxat. Mi-a zâmbit şi m-a atins pe spate, dându-mi energie.

— Nu vezi că prezenţa noastră aici are un scop? Omenirea a început să înţeleagă câte ceva despre *Viaţa de Dincolo* şi să aibă intuiţii legate de *A Zecea Viziune*. Cred că noi avem şansa să explorăm împreună cealaltă dimensiune. Ştii bine că aceste trăiri ne sunt sortite.

În acel moment am sesizat bâzâitul de mai înainte, care depăşea chiar şi zgomotul apei. Îl simţeam parcă în plexul solar.

— Zgomotul ăsta devine tot mai puternic, a spus Wil. Trebuie să plecăm. S-ar putea ca Charlene să aibă probleme.

— Ce vom face? am întrebat.

Wil s-a apropiat încet, continuând să-mi atingă spatele.

— Va trebui să recreăm imaginea pe care am primit-o.

— Şi s-o menţinem?

— Da. Aşa cum spuneam, suntem în stadiul în care învăţăm să recunoaştem şi să credem în intuiţiile ce ne sunt transmise de „sus”. Cu toţii am vrea ca aceste coincidenţe să fie consistente, dar, pentru cea mai mare parte dintre noi, trezirea este ceva nou, iar pe de altă parte suntem înconjuraţi de o cultură care operează prea mult cu bine cunoscutul scepticism, aşa că ne pierdem speranţele şi încrederea. Avem totuşi un câştig şi anume că atunci când suntem foarte atenţi, când cercetăm în detaliu un posibil viitor care ne este arătat, când păstrăm cu bună ştiinţă în mintea noastră aceste imagini, când *credem*, atunci orice

ne imaginăm se va realiza mai repede.

— Aşadar, nu trebuie decât să ne dorim, pentru ca ceva să se şi întâmple?

— Nu-i chiar aşa. Aminteşte-ţi de experienţa mea în *Viaţa de Dincolo.* Acolo, într-adevăr, poţi face ca ceva să se întâmple după propria-ţi dorinţă, însă această creaţie nu aduce satisfacţie. Acelaşi lucru e valabil şi aici, în dimensiunea fizică, numai că totul se petrece mult mai lent. Şi aici, pe Pământ, putem să ne dorim şi să creăm aproape orice, *însă adevărata împlinire vine doar atunci când acţionăm în acord cu îndrumarea interioară şi cu cea divină* (subl. n). Numai atunci ne putem folosi voinţa pentru a face ca un posibil viitor pe care ni-l imaginăm să devină real. În acest fel, devenim şi noi co-realizatori, împreună cu divinitatea. Îţi dai seama că această învăţătură reprezintă începutul celei de A Zecea Viziuni? Învăţăm acum să ne folosim voinţa şi imaginaţia la fel ca în cealaltă dimensiune şi când vom reuşi acest lucru, ne vom contopi cu ea, creând astfel o legătură între Cer şi Pământ.

Am dat din cap, în semn că înţelesesem pe deplin ceea ce îmi spusese. După ce a inspirat profund de câteva ori, Wil şi-a apăsat mai tare mâna pe spatele meu şi m-a îndrumat cum să recompun trăsăturile Charlenei. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic, apoi, brusc, am simţit cum sunt invadat de energie.

Am fost aruncat cu o viteză fantastică într-un tunel cu lumini multicolore. Fiind pe deplin conştient, m-a surprins faptul că nu-mi era frică, pentru că ceea ce simţeam era o senzaţie de recunoştinţă, mulţumire şi pace, ca şi când mai trăisem cândva această experienţă. Când mişcarea a încetat, m-am trezit înconjurat de o lumină albă, caldă. M-am uitat după Wil şi l-am văzut stând puţin în spatele meu.

— Iată-te aici, mi-a spus el, zâmbind.

Buzele nu i se mişcaseră, însă îi auzeam foarte limpede vocea. Atunci i-am observat şi corpul. Arăta ca şi mai înainte, doar că emana parcă o lumină interioară.

Am vrut să-i ating mâna şi am văzut că şi corpul meu arăta la fel. Simţeam în jurul braţului său un câmp de energie de câţiva centimetri, împingând mai tare, mi-am dat seama că nu puteam străpunge acest câmp. În schimb, l-am mişcat pe Wil cu totul mai încolo.

Acesta era cât pe ce să izbucnească în râs. Avea o expresie atât de amuzată, încât am râs şi eu.

— E uimitor, nu-i aşa? a întrebat Wil.

— Este o vibraţie mai înaltă decât cea de la Ruinele Celestine, am răspuns. Ştii cumva unde ne aflăm?

Wil privea tăcut în jur. Se pare că eram undeva, în spaţiu. Aveam senzaţia că facem o mişcare oscilatorie, când, de fapt, eram suspendaţi în aer, fără însă a ne mişca, iar în jurul nostru nu se distingea nici un fel de orizont. Lumina avea aceeaşi nuanţă peste tot în jur.

În cele din urmă, Wil a spus:

— Este un punct de observaţie. Am mai fost aici pentru scurt timp, când am avut o imagine a feţei tale. Aici vin tot felul de suflete.

— Şi ce fac?

— Îi observă pe cei care sosesc după ce mor.

— Poftim? Vrei să spui că ăsta este locul unde oamenii ajung imediat după moarte?

— Întocmai.

— Atunci noi de ce ne aflăm aici? I s-a întâmplat ceva Charlenei?

S-a întors şi mai mult spre mine.

— Nu. Nu cred. Adu-ţi aminte ce mi s-a întâmplat mie când am început să am imagini cu tine. Am fost în multe locuri până când, în sfârşit, ne-am întâlnit din nou, la cascade. Probabil că în locul unde ne aflăm acum e ceva de văzut, înainte de a o putea găsi pe Charlene. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă cu sufletele.

A arătat apoi undeva, în stânga, unde la vreo zece metri de noi - cel puţin aşa părea - se aflau mai multe entităţi umane.

Prima mea reacţie a fost să fiu precaut.

— Wil, de unde ştii că au intenţii paşnice? Dacă or fi vrând să ne posede, sau mai ştiu eu ce?

S-a uitat la mine cu o privire gravă:

— Dar în lumea fizică, pe Pământ, de unde ştii dacă cineva vrea să te aibă sub control?

— Aş face cercetări despre persoana respectivă. Aş afla dacă are tendinţe de manipulare.

— Şi altceva?

— Presupun că mi-ar lua din energie. Aş simţi că îmi sunt afectate gândirea şi drumul propriu.

— Exact. Aceste persoane nu ar putea desluşi sensul Viziunilor. Să ştii că principiile de bază sunt aceleaşi în ambele dimensiuni.

Totuşi eu am rămas precaut, în timp ce alte entităţi îşi făceau apariţia. Simţeam însă cum o energie plină de iubire emana din „corpurile” lor şi ne susţinea. Erau învăluite într-o lumină alb-gălbuie strălucitoare. Feţele lor aveau trăsături umane, totuşi nu le puteai distinge. Nici măcar nu-mi dădeam seama câte suflete erau acolo. La un moment dat am crezut că sunt trei sau patru, dar după ce am clipit mi s-a părut că sunt şase, apoi din nou trei. Parcă erau un nor gălbui, strălucitor, însufleţit, pe un fond de culoare albă.

După alte câteva minute, încă o formă s-a „materializat” în faţa noastră, numai că aceasta se distingea mai clar şi avea un corp luminos, ca şi ale noastre. Ne-am putut da seama că era un bărbat de vârstă mijlocie. A privit speriat în jur, apoi a zărit grupul de suflete şi s-a liniştit.

Spre surprinderea mea, atunci când mi-am concentrat mai bine privirea asupra lui, am văzut că pot să ştiu ce simte şi ce gândeşte. L-am privit pe Wil şi el a dat din cap, confirmând constatarea mea.

M-am uitat din nou spre acel bărbat şi mi-am dat seama că, în ciuda detaşării şi a sentimentelor de iubire şi de sprijin, era într-o stare de şoc, descoperind că murise. Doar cu câteva minute în urmă îşi făcea obişnuita alergare şi în

timp ce urca o colină a suferit un grav atac de cord. Durerea a ţinut doar câteva secunde, apoi s-a trezit dintr-o dată că pluteşte în afara corpului şi a văzut de acolo cum martorii incidentului se grăbeau să-i sară în ajutor. La puţin timp după toate acestea apăruseră şi medicii de la ambulanţă, încercând cu înfrigurare să-l readucă la viaţă.

Apoi, în maşină fiind, a auzit îngrozit cum unul dintre medici i-a constatat decesul. A încercat cu disperare să le spună ceva, dar şi-a dat seama că nu este auzit. Ajunşi la spital, un medic a confirmat că inima lui explodase pur şi simplu, aşa că oricum nu s-ar mai fi putut face nimic pentru a fi salvat.

Pe de o parte a încercat să se împace cu ideea, pe de altă parte însă, nu-i venea să creadă. Cum să fie mort? A „strigat” după ajutor şi în aceeaşi clipă s-a pomenit într-un tunel multicolor, apoi s-a trezit în locul unde stătea acum. Ne uitam la el: părea să fie tot mai conştient de prezenţa sufletelor din jur. S-a dus apoi spre ele şi, pe măsură ce se apropia, le semăna parcă tot mai mult.

Dintr-o dată a fost smuls din faţa noastră şi dus într-un fel de birou, plin cu computere, diagrame şi oameni. Totul părea la fel de real ca şi „jos”, numai că pereţii erau semitransparenţi şi se putea vedea ce se petrece înăuntru, iar cerul de deasupra „biroului” nu era albastru, ci avea o culoare ciudată, oliv.

— Se amăgeşte singur, a spus Wil. Îşi reconstruieşte biroul unde lucra pe Pământ, pretinzând că nu este mort.

Câteva suflete s-au apropiat de el, apoi au apărut alte zeci, strălucind în lumina aceea gălbuie. Părea că îi transmit iubire, dar şi nişte informaţii pe cure nu le puteam înţelege. Treptat, imaginea biroului a început să pălească, apoi a dispărut cu totul.

Bărbatul a rămas cu o expresie de resemnare pe faţă şi s-a îndreptat spre celelalte suflete.

— Să mergem şi noi cu ei, l-am auzit spunând pe Wil, şi în acelaşi timp i-am simţit braţul - mai bine zis energia

mâinii sale - împingându-mă de la spate.

De îndată ce mi-am dat tacit acordul, am simţit că încep să mă mişc, iar bărbatul şi sufletele mi-au apărut într-o lumină mai limpede. Aveau feţele mai strălucitoare decât ale noastre, iar mâinile şi picioarele erau alcătuite doar din radiaţii luminoase. De data asta am putut privi entităţile preţ de patru-cinci secunde înainte de a dispărea, apoi a trebuit să clipesc din nou pentru a le regăsi.

M i-am dat seama că grupul de suflete privea un intens punct luminos, care venea spre noi. Acesta s-a mărit, transformându-se într-un imens halou şi cuprinzând totul în jur. Neputând suporta lumina aceea, mi-am întors ochii şi am văzut silueta bărbatului, care se uita la halou fără nici o dificultate.

I-am descifrat şi de această dată gândurile şi emoţiile. Haloul îl „umplea” cu sentimente de iubire şi cu o linişte ce nu pot fi descrise. Pe măsură ce era învăluit de ele, percepţia şi cunoaşterea i s-au dilatat, văzându-şi într-un mod surprinzător de limpede toate amănuntele vieţii pe care o părăsise.

Îl chemase John Donald Williams şi se născuse într-o familie în care tatăl avusese o oarecare instruire. Mama nu era niciodată acasă, fiind implicată în diverse activităţi sociale. Crescuse cu mânia în suflet şi fusese un *interogator*[1] insolent, dornic să demonstreze lumii că are o inteligenţă sclipitoare şi că este în stare să devină doctor în ştiinţe. La vârsta de douăzeci şi trei de ani şi-a luat doctoratul în fizică. A fost profesor la patru universităţi de prestigiu, apoi s-a mutat la Ministerul Apărării, iar în cele din urmă la o corporaţie energetică particulară.

S-a lansat de bunăvoie în această din urmă muncă, abandonându-i-se şi nesocotindu-şi propria sănătate. După ani în şir de mâncat pe apucate şi de sedentarism, i s-a diagnosticat o boală cronică de inimă. Apoi, un program de

---

[1] id., ibid.. cap. „*Lumină asupra trecutului*“ (n. trad.)

mişcare agresiv s-a dovedit a-i fi fatal. A murit în plină putere, la vârsta de cincizeci şi opt de ani.

În acest punct starea lui Williams s-a schimbat, începând să se simtă îndurerat şi având un profund regret pentru felul în care îşi condusese viaţa. Şi-a dat seama că familia şi perioada copilăriei îi fuseseră dinadins alese astfel, pentru a scoate la lumină tendinţa deja existentă a sufletului său spre sfidare şi elitism, spre a se simţi important. S-a dovedit că fusese ridicol atunci când îşi folosise arma lui principală - aceea de a-i desfiinţa pe alţii, criticându-le aptitudinile, munca şi personalitatea. Îşi dădea seama acum că toţi cei care îl sfătuiseră sosiseră în viaţa lui la momentele oportune, tocmai pentru a-l ajuta să-şi depăşească nesiguranţa. Cu toţii îi arătaseră un alt drum pe care să-l urmeze, dar nu i-a luat deloc în seamă.

În schimb, s-a ghidat până la capăt după drumul pe care vroia *el* să meargă. Îi fuseseră date semnale prin care era îndemnat să-şi aleagă cu grijă munca şi să mai încetinească ritmul. Găsirea de noi tehnologii presupunea şi unele pericole inerente, dar el nu le lua niciodată în seamă. Le permisese subalternilor să-l „îndoape” cu tot felul de teorii şi principii fizice noi, neortodoxe, fără să-şi pună vreodată întrebarea care era provenienţa lor. Nu-l interesau decât succesul, mulţumirile şi recunoaşterea pe care le-ar fi obţinut. A fost şi de această dată victima nevoii lui de a fi *recunoscut.* „Dumnezeule - îşi spunea el acum - am dat greş şi de data asta!”

„Mintea” lui a trecut brusc la o altă scenă, dintr-o existenţă anterioară, în secolul al nouăsprezecelea: se afla într-un avanpost, undeva, în sudul Munţilor Apalaşi. Acolo, într-un cort, câţiva bărbaţi stăteau aplecaţi deasupra unei hărţi. Luminiţele felinarelor dansau pe pereţii cortului. Ofiţerii prezenţi au ajuns la un consens: războiul era inevitabil, iar tactica militară cerea pornirea grabnică la atac.

Pentru că unul dintre generalii de faţă venea cu noi

trupe, Williams era nevoit să contribuie şi el cu altele, ajungându-se la concluzia că nu exista o altă opţiune. Dacă nu ar fi fost de acord, ar fi însemnat să pună capăt carierei sale. În plus, chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut schimba hotărârea celorlalţi. Ofensiva urma să ducă la bun sfârşit cea mai mare bătălie - probabil - a războiului din est împotriva indigenilor.

Au fost întrerupţi de o santinelă care a intrat să-i comunice generalului că un colonist vroia să-l vadă imediat pe comandant. Privind pe fereastra cortului, Williams a zărit o femeie plăpândă, de vreo treizeci de ani, în ochii căreia se putea citi disperarea. A aflat apoi că femeia era fiica unui misionar şi aducea mesajul de pace al coloniştilor, un apel pe care îl negociase chiar ea, asumându-şi mari riscuri.

Generalul a refuzat s-o vadă, rămânând în cort, în timp ce ea striga de afară, şi în cele din urmă a ordonat să fie evacuată sub ameninţarea puştilor, nevrând nici măcar să ştie ce vroia să-i spună femeia. Williams a tăcut şi de această dată. Ştia că generalul se afla sub o mare presiune, deoarece promisese deja că regiunea va fi în curând deschisă expansiunii economice. Acest război era necesar pentru a transforma în realitate dorinţele celor puternici şi ale aliaţilor lor politici. Nu era suficient să-i lase pe colonişti şi pe indieni să-şi creeze propriile bariere culturale. Nu. În viziunea lor viitorul trebuia modelat, manevrat şi controlat în interesul celor care făcuseră lumea sigură şi bogată. Ar fi fost îngrozitor şi cu totul lipsit de responsabilitate să-i lase pe cei mărunţi să decidă.

Williams ştia că războiul era pe placul marilor bogătaşi din industria căilor ferate şi a cărbunelui, precum şi al celor de curând apăruţi în domeniul petrolului, dar, în acelaşi timp, îi asigura şi lui un viitor. Nu trebuia decât să-şi ţină gura şi să le cânte în strună. Aşa a şi făcut, protestând prin tăcere, spre deosebire de celălalt asistent al generalului. S-a uitat la colegul din faţa lui, un om mărunţel, care şchiopăta uşor. Nimeni nu ştia de ce şchiopătează, mai ales

că nu avea nimic la picior. Era ceea ce azi s-ar numi „yes-man”, fiind întotdeauna de acord cu generalul. Ştia ce puneau la cale mai-marii zilei şi le aproba planurile, fiind bucuros chiar să participe la ele. Şi mai era ceva: aceşti oameni - generalul şi cei mai mari ca el - se temeau de indieni şi vroiau să-i strămute nu numai pentru a-i îndepărta din calea expansiunii industriale şi pentru a le invada pământurile, ci şi dintr-o cauză mult mai profundă: auziseră de existenţa unor învăţături terifiante, ştiute în întregime doar de câţiva dintre bătrânii indieni. Se pare că prin aceste învăţături li se cerea albilor să-şi schimbe planurile, să-şi aducă aminte de o altă viziune asupra viitorului.

Williams a mai aflat că fata misionarului intenţiona să vină aici cu Marele Vraci, într-o ultimă încercare de a fi acceptată învăţătura indienilor, o ultimă rugăminte pe care o făceau pentru a fi lăsaţi să-şi explice cultura şi să-şi consacre valorile într-o lume care se întorsese împotriva lor. Williams ştia, în adâncul sufletului, că ar fi trebuit ca generalul s-o asculte pe femeia aceea, dar a tăcut, iar superiorul lui, doar cu un semn făcut cu capul, a înlăturat posibilitatea reconcilierii şi a ordonat începerea luptei.

Apoi, Williams şi-a amintit locul bătăliei: un defileu împădurit. Cavaleria a atacat prin surprindere, din spatele unei stânci. De cealaltă parte, indienii au pornit şi ei la atac. În apropiere, un bărbat corpolent şi o femeie se ghemuiseră printre pietre. Bărbatul era un tânăr universitar, venit aici doar în calitate de observator şi îngrozit că era atât de aproape de desfăşurarea ostilităţilor. Considera că nu este bine ce se întâmplă. Pe el îl interesa doar economia şi nu ştia să folosească violenţa. Venise aici convins că albii şi indienii nu trebuiau să se bată, că dezvoltarea economică a regiunii trebuia să se facă în aşa fel încât să înglobeze ambele culturi.

Lângă tânăr se afla femeia pe care Williams o văzuse mai devreme la cort. Se simţea trădată, abandonată. Era sigură că eforturile ei ar fi putut avea succes dacă cei puternici ar

fi ascultat-o, dar era şi hotărâtă să nu renunţe până nu va pune capăt violenţelor. Îşi spunea întruna: „Totul se va îndrepta... Totul se va îndrepta.”

Deodată, în faţa lor, doi soldaţi au atacat un indian. M-am chinuit să-i văd faţa şi mi-am dat seama că era căpetenia mânioasă din viziunea pe care o avusesem când stătusem de vorbă cu David, căpetenia care vociferase atât de vehement împotriva părerii femeii albe. Indianul s-a întors rapid şi a tras o săgeată în pieptul unuia dintre urmăritori. Celălalt soldat a sărit de pe cal şi s-a aruncat asupra indianului. S-au luptat cu înverşunare şi în cele din urmă soldatul a reuşit să-şi înfigă baioneta în gâtul inamicului. Sângele a ţâşnit pe pământul sfârtecat.

În acest timp, tânărul intrat în panică încerca s-o convingă pe femeie să plece împreună de acolo, dar ea i-a făcut semn să stea locului liniştit. Williams l-a putut vedea şi pe bătrânul vraci, care era ascuns după un copac, lângă cei doi. În acel moment o altă trupă de cavalerie a ajuns pe creastă, deasupra lor, incendiind totul. Atât bărbatul, cât şi femeia au fost sfârtecaţi de gloanţe. Indianul a murit şi el, având pe faţă un zâmbet ce sfida moartea.

Ajuns în acest punct al amintirilor, Williams s-a mutat pe un deal de unde se vedea întreaga întâmplare. Mai era acolo cineva care privea în jos, la scena bătăliei: un muntean, îmbrăcat în piele de căprioară, şi care ţinea de căpăstru un catâr. Acesta şi-a schimbat privirea de la bătălie şi s-a uitat în jos, în direcţia opusă, spre lac şi cascade, apoi mai departe, în zare. Am rămas uluit: lupta avusese loc în *această* vale, la sud de cascade. Când m-am uitat din nou la Williams, am văzut că retrăia oronrea provocată de măcel şi de ură. Ştia că lipsa lui de atitudine în acel război împotriva indienilor a avut drept efect conturarea trăsăturilor şi aşteptărilor ultimei sale vieţi, dar şi de data aceasta, ca şi atunci, nu reuşise să se *trezească.* Viaţa îl pusese din nou alături de tânărul acela care murise odată cu femeia, dar nici unul dintre ei nu-şi *adusese*

aminte ce trebuia să facă. Aici, „sus”, unde se afla acum, Williams intenţiona să se ducă să-l întâlnească pe acel tânăr pe vârful unui deal, unde se aflau nişte copaci mari, aşezaţi în cerc. Se pare că acela este locul unde tânărul *se va trezi* şi va porni apoi în vale, unde va mai găsi alţi şase inşi, împreună cu care va alcătui un grup de şapte, grup ce va ajuta la înlăturarea Fricii.

Acest gând i-a provocat alte aduceri aminte. Frica a fost marele duşman al oamenilor de pretutindeni, pe drumul lor sinuos de-a lungul istoriei. El ştia că actuala cultură a omenirii ar putea da naştere unei polarizări, ce va da ocazia celor care deţin controlul să pună mâna pe întreaga putere şi să folosească noile tehnologii în interes propriu.

A intrat în agonie. Ştia că este teribil de importantă formarea grupului celor şapte, care urma să acţioneze solidar. Echilibrul istoriei a fost menţinut de astfel de grupuri. Dacă s-ar forma acest grup şi dacă oamenii ar *înţelege* ce era de fapt Frica, atunci acea polarizare nu s-ar mai produce şi s-ar pune capăt experienţelor din această vale.

Am revenit încet în lumina albă, blândă, de mai înainte. Viziunile lui Williams s-au sfârşit, şi atât el, cât şi celelalte entităţi, au dispărut rapid. Trăisem o regresie în timp, care mă lăsase cam ameţit şi confuz.

Am observat că Wil era în dreapta mea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Unde s-a dus?

— Nu prea ştiu, a spus Wil.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Şi-a *Trecut în Revistă* o parte din vieţi.

Am dat din cap.

— Ştii ce înseamnă asta? a întrebat.

— Sigur, am spus. Ştiu că oamenii care au trăit experienţa morţii clinice şi care apoi şi-au revenit au povestit cum întreaga viaţă le-a trecut prin faţa ochilor. La asta te referi, nu-i aşa?

Wil s-a uitat la mine gânditor.

— Da, numai că dacă vom deveni conştienţi cu timpul de acest proces al Trecerii în Revistă, impactul asupra culturii omenirii va fi puternic. Acesta este un alt aspect al unei viziuni superioare pe care o poate da *Viaţa de Dincolo.* Mii de oameni au trăit experienţa morţii clinice şi pe măsură ce au fost istorisite aceste experienţe, realitatea Trecerii în Revistă a devenit o parte a înţelegerii, a cunoaşterii noastre. Ştim că după ce murim trebuie să ne revedem vieţile, căzând în agonie cu fiecare ocazie ratată, cu fiecare moment în care am refuzat să luăm atitudine. Aceasta va face ca atunci când vom reveni pe Pământ să urmăm cu hotărâre fiecare intuiţie pe care o avem şi să o menţinem cu fermitate în conştiinţa noastră. Ne vom trăi viaţa într-un mod mai chibzuit. Nu vom mai vrea să suferim mai târziu, când vom privi din nou în urmă şi ne vom da seama că iarăşi am greşit, pentru că nu am luat decizii corecte.

S-a oprit brusc, ridicându-şi capul, de parcă auzise ceva. În acelaşi timp am simţit din nou o lovitură în plexul solar şi am auzit acel sunet discordant. După un moment, sunetul s-a stins.

Wil s-a uitat în jur. Albul care ne înconjura era străbătut de dungi cenuşii, opace, intermitente.

— Tot ce se întâmplă „jos” afectează şi această dimensiune, a spus el. Nu ştiu dacă ne vom mai putea menţine vibraţia.

Am aşteptat şi, treptat, dungile cenuşii au dispărut, iar culoarea albă a revenit.

— Adu-ţi aminte de avertismentul din cea de *A Noua Viziune*, legat de tehnologiile noi - a adăugat Wil - precum şi de comentariul lui Williams despre cei care vor să controleze aceste tehnologii, pentru că le este Frică.

— Ce poţi să-mi spui despre *grupul celor şapte* şi de ceea ce a văzut Williams că s-a petrecut în această vale în secolul al nouăsprezecelea? am întrebat. Wil, am perceput şi eu viziunile lui. Ce crezi că ar putea însemna asta?

Expresia lui Wil a devenit gravă.

— Cred că ai văzut ceea ce trebuia să vezi. Şi mai cred că *tu* faci parte din *grupul celor şapte.*

Deodată, bâzâitul a început să se audă din nou.

— Williams spunea că pentru a înlătura Frica trebuie mai întâi s-o înţelegem, a subliniat Wil. Ăsta este următorul pas pe care-l avem de făcut: să găsim o modalitate de a înţelege Frica.

De-abia a terminat de vorbit, când un sunet nimicitor mi-a sfâşiat corpul şi m-a proiectat înapoi. Wil s-a întins după mine. Am încercat să-l apuc de braţ, dar a dispărut brusc şi eu m-am prăbuşit, neputincios, trecând printr-o succesiune de culori.

SĂ NE ÎNVINGEM FRICA

După ce mi-am revenit din ameţeală, mi-am dat seama că mă aflam din nou la cascade. În faţa mea, pe o stâncă, zăcea rucsacul, exact acolo unde îl lăsasem mai devreme. M-am uitat în jur: nici urmă de Wil. Ce s întâmplase oare cu el? Unde era acum?

Trecuse mai bine de o oră - după ceasul meu - de când intrasem împreună în cealaltă dimensiune şi eram impresionat de senzaţiile de iubire şi de pace pe care le trăisem. Asta până acum, când am revenit în lumea fizică. Totul în jur îmi părea ceţos şi tăcut.

M-am dus nemulţumit să-mi iau rucsacul, simţind cum teama îmi strâng stomacul. Mă gândeam că în acel loc sunt prea expus, aşa că am pornit spre sud, înspre zona cu dealuri pe care o străbătusem înainte, urmând să mă hotărăsc mai încolo ce voi face. După ce am trecut de creasta primului deal şi am început apoi să cobor pe versantul celălalt, am zărit undeva, în stâng mea, un bărbat scund, de vreo cincizeci de ani, care urca panta. Avea cioc părul roşcat şi era îmbrăcat cu haine sport. Înainte să mă pot ascunde, m-a reperat şi el şi a pornit drept spre mine. Când a ajuns, a zâmbit şi mi-a spus.

— Mă tem că m-am abătut de la traseu. Mi-ai putea arăta drumul spre oraş?

L-am îndrumat s-o ia spre sud, până la pârâu, apoi să urmeze râul spre vest, până la secţia de poliţie.

A răsuflat uşurat.

— M-am întâlnit mai devreme cu cineva care mi-a spus cum să mă întorc, dar în mod sigur m-am orientat greşit. Te

duci şi tu în oraş?

Privindu-l mai de aproape, am descifrat pe faţa lui o expresie de tristeţe, amestecată cu mânie.

— Nu, i-am răspuns. Caut o prietenă care trebuie să fie pe aici, pe undeva. Cum arăta persoana pe care ai întâlnit-o?

— Era o femeie cu părul blond şi ochi strălucitori. Vorbea repede şi nu i-am reţinut numele. Pe cine cauţi, de fapt?

— O cheamă Charlene Billings. Îţi mai aminteşti şi altceva despre femeia cu care te-ai întâlnit?

— A pomenit ceva despre Parcul Naţional. Cred că era unul dintre *căutătorii* aceia care-şi pierd vremea pe aici, dar n-aş putea afirma asta cu certitudine. M-a avertizat că ar fi bine să plec din vale. Zicea că dă o raită prin zonă, apoi va pleca şi ea, deoarece credea că ceva nu e în regulă nici, că este un loc periculos. Era foarte misterioasă. Sincer să fiu, habar n-am ce vroia să spună.

Îţi dădeai seama din tonul lui că era obişnuit să vorbească franc.

Am spus, cu o voce cât mai prietenoasă:

— Se pare că era persoana pe care o caut. Spune-mi, te rog, cât mai exact unde ai întâlnit-o.

A arătat spre sud, zicându-mi că o văzuse cu aproape un kilometru în urmă, că era singură şi că se îndrepta spre sud-est.

— Te voi însoţi până la pârâu, am spus.

Mi-am luat rucsacul de jos şi în timp ce coboram, m-a întrebat:

— Dacă era într-adevăr prietena ta, unde crezi că se ducea?

— Nu ştiu.

— Într-un spaţiu mistic, în căutarea unei utopii poate, a zâmbit el cinic.

Mi-am dat seama că mă punea la încercare.

— Poate, am spus eu. Nu crezi în utopii?

— Sigur că nu. E o gândire primitivă, naivă.

I-am aruncat o privire scurtă şi am simţit cum mă copleşeşte oboseala. Am încercat să închei acest dialog.

— Cred că este vorba doar de o diferenţă de opinii, am spus.

A râs.

— Nu. E o certitudine: nu există utopii. Lucrurile merg spre rău, nu spre bine. Economia a scăpat de sub control şi s-ar putea ca totul să sară în aer.

— De ce spui asta?

— Argumentul se află în cifre. În acest secol a existat în toate ţările din Vest o clasă de mijloc, care a fost promotoarea ordinii şi a raţiunii şi care avea credinţa că sistemul funcţionează la fel de bine pentru toţi. Acum însă, această credinţă a început să dispară. Se poate constata asta oriunde te-ai duce. Din ce în ce mai puţini oameni mai cred astăzi în sistem, sau îi respectă regulile. Şi asta pentru că acea clasă de mijloc s-a subţiat. Dezvoltarea tehnologică a produs o devalorizare a muncii şi a împărţit oamenii în două grupuri mari: *cei ce au* (proprietăţi şi investiţii de amploare) şi *cei care nu au,* care trebuie să se limiteze la o slujbă. Adaugă la asta prăbuşirea sistemului educaţional şi vei constata gravitatea problemei.

— Sună îngrozitor de cinic, am spus.

— Este realitatea. E adevărul gol-goluţ. Tot mai mulţi oameni trebuie să facă mari eforturi doar pentru a supravieţui. Ai văzut studiile despre stres? Tensiunea a depăşit orice limite. Nimeni nu se mai simte în siguranţă şi partea cea mai rea nici măcar nu a început. Populaţia stă să explodeze şi pe măsură ce tehnologia se va extinde, va creşte şi distanţa dintre cei instruiţi şi cei lipsiţi de educaţie. *Cei care au* vor deţine controlul economic pe întreaga planetă, pe când *cei care n-au* se vor „avânta pe culmile” drogurilor şi ale crimei. Ce crezi că se va întâmpla în ţările subdezvoltate?! Multe din statele Orientului Mijlociu şi din Africa se află deja în mâinile fundamentaliştilor religioşi, al căror scop este distrugerea lumii civilizate - pe care ei o

consideră ca fiind un imperiu al lui Satan - şi preluarea conducerii de către o teocraţie coruptă, liderii religioşi putând să condamne la moarte orice persoană pe care ei o consideră eretică. Ce fel de oamenii sunt aceia care consimt la măceluri în numele spiritualităţii? Şi numărul lor creşte cu fiecare zi. Ştiai că în China, de exemplu, încă se mai practică uciderea pruncilor de sex feminin? Poţi să crezi aşa ceva? Îţi spun că nu mai există respect pentru lege şi ordine, pentru viaţă. Oamenii au început să aibă o mentalitate de mafioţi. Se lasă pradă invidiei şi răzbunării şi sunt conduşi de şarlatani iscusiţi. Ştiai toate astea? Se pare că nimănui nu-i pasă. Nimănui! Politicienii nu vor mişca un deget. Nu-i interesează decât averile lor şi cum să şi le păstreze. Lumea se schimbă prea repede şi nimeni nu o poate opri. Cu toţii căutăm să ne plasăm în frunte şi să înhăţăm tot ce se poate înainte de a fi prea târziu. Această atitudine s-a răspândit în toată lumea şi în toate grupurile profesionale.

A făcut o pauză ca să respire şi s-a uitat la mine. Mă oprisem pe creasta unuia dintre dealuri pentru a privi apusul soarelui şi ochii ni s-au întâlnit. Părea să-şi dea seama că o luase razna cu tirada lui şi în acel moment mi s-a părut o figură cunoscută. Ne-am prezentat şi am aflat că îl cheamă Joel Lipscomb. Ne-am privit lung încă o clipă, dar nu a dat semne că m-ar cunoaşte. De ce ne întâlnisem oare aici, în vale?

De îndată ce mi-am pus această întrebare, am aflat şi răspunsul: Joel reprezenta glasul acelei Frici, despre care pomenise Williams. M-a cuprins frigul.

M-am uitat la el cu o privire foarte serioasă.

— Chiar crezi că lucrurile stau aşa de rău?

— Absolut, a răspuns. Sunt jurnalist şi pot să văd că această atitudine predomină în profesia noastră. Înainte existau în branşă anumite standarde legate de integritate. Acum ele nu mai există. Totul se rezumă la atacuri şi la ştiri senzaţionale. Nimeni nu mai caută adevărul, sau nu mai

încearcă să prezinte lucrurile cât mai fidel. Ziariştii aleargă după senzaţional, după cele mai revoltătoare întâmplări, vor să aducă la lumină toată mizeria, chiar dacă unor acuzaţii li se poate răspunde cu explicaţii logice, ştirea respectivă este totuşi publicată, pentru a menţine sau a creşte tirajul şi pentru a afecta imaginea acelei persoane. Într-o lume indiferentă şi confuză, singurul lucru care se vinde este senzaţionalul. Nenorocirea e că acest mod de a face jurnalism se perpetuează de la sine. Un tânăr pătruns de curând în branşă gândeşte că pentru a supravieţui în meserie trebuie să intre în joc. Crede că dacă nu va face acest lucru, va rămâne de căruţă, va fi terminat şi asta îl îmboldeşte să contrafacă aşa-numitele investigaţii. Lucruri de felul ăsta se întâmplă tot timpul.

A pornit-o spre sud, pe terenul stâncos.

— Mai sunt şi alte grupuri profesionale afectate de acest mod de gândire, a continuat Joel. Dumnezeule, uită-te la avocaţi! Probabil că era o vreme când a fi avocat însemna ceva, când cei care participau la un proces aveau respect pentru adevăr, pentru dreptate. Acum însă nu mai e aşa. Iată de pildă ultimele procese celebre despre care s-a vorbit la televiziune. Avocaţii fac totul pentru a corupe justiţia, încercând să convingă juraţii să creadă în supoziţii în loc de probe - supoziţii despre care ei ştiu foarte bine că se bazează pe minciuni - doar pentru a face scăpat pe cineva. Alţii fac comentarii asupra procedurilor, ca şi când acest lucru ar fi ceva obişnuit şi absolut justificat în sistemul nostru juridic, ceea ce nu este nici pe departe aşa. La noi, oricine are dreptul la o judecată corectă. Avocaţii sunt datori să asigure această corectitudine şi nu să denatureze adevărul şi să submineze justiţia, pentru a-şi elibera cu orice preţ clienţii. Graţie televiziunii, am putut vedea ce reprezintă aceste practici corupte: dorinţa avocaţilor de a rezolva cât mai repede cazurile, în scopul creşterii reputaţiei şi, în egală măsură, a onorariilor. Sunt atât de gălăgioşi în demersurile lor deoarece gândesc că nimănui

nu-i pasă, ceea ce este adevărat. Oricine altcineva ar face la fel. O luăm pe scurtătură pentru a obţine rapid profituri, pentru că acolo, în interiorul nostru, conştient sau nu, credem că succesul nu durează o veşnicie. Şi acţionăm ca atare, chiar dacă pentru asta va trebui să înşelăm încrederea altora, promovându-ne propriile interese. Curând, toate înţelegerile subtile care ţin unită lumea civilizată vor fi răsturnate. Gândeşte-te ce se va întâmpla atunci când şomajul va atinge un anumit nivel în oraşe. Criminalitatea a scăpat deja de sub control. Poliţiştii nu mai vor s-o ţină în frâu, riscându-şi viaţa pentru cetăţenii care nici măcar nu observă acest lucru. Când nimănui nu-i pasă, de ce să se pună în situaţia de a fi chestionaţi de două ori pe săptămână de vreun avocat pe care, oricum, nu-l interesează adevărul, sau, şi mai rău, să se zvârcolească de durere pe vreo alee întunecoasă, în timp ce viaţa i se scurge din trup? Mai bine să stea liniştiţi până când se vor pensiona şi să mai ia din când în când câte-o mită. Ce va opri toate astea?

A făcut o pauză şi în timp ce ne continuam drumul, m-am uitat în spate, la el.

— O să-mi spui probabil că o renaştere spirituală? a mai întrebat.

— Sper că da.

A sărit peste un copac căzut la pământ, ca să mă prindă din urmă.

— Ascultă - a continuat - într-o vreme am crezut şi eu în toate chestiile astea: scop în viaţă, destin, intuiţii, Viziuni. Mi s-au întâmplat şi mie câteva coincidenţe interesante. Dar până la urmă am ajuns la concluzia că totul e absurd. Nici nu ne dăm seama câte trăsnăi poate scorni mintea omenească. Dacă încerci să dai curs acestor poveşti despre spiritualitate, realizezi că totul este vorbărie goală.

Am vrut să-l contrazic, dar m-am răzgândit. Intuiţia îmi spunea să-l ascult mai întâi pe el.

— Da, cred că uneori aşa sună, am spus.

— Să luăm, de pildă, ce am auzit despre valea asta, a continuat el. E un exemplu tipic de prostie. Locul ăsta nu e decât o vale ca oricare alta, plină de copaci şi de arbuşti.

În timp ce mergea, s-a sprijinit de un copac:

— Crezi că acest Parc Naţional va rezista? Nici vorbă! După felul în care sunt poluate oceanele, în care ecosistemul este saturat de substanţe cancerigene făcute de mâna omului, după cum sunt consumate hârtia şi alte produse, acest loc va deveni în curând, ca multe altele, un coş de gunoi. Nimănui nu-i pasă de copacii ăştia. Crezi că guvernul va renunţa să construiască şi aici drumuri pe cheltuiala contribuabilului şi să vândă apoi cheresteaua la preţ scăzut? Sau va renunţa să accepte în schimbul acestor zone frumoase nişte ţinuturi distruse, sărace, din alte părţi? Şi asta pentru a-i face fericiţi pe cei interesaţi de „dezvoltare”. Crezi probabil că se întâmplă ceva de natură mistică în această vale? În fond, de ce nu? Oricui i-ar plăcea asta, mai ales dacă luăm în considerare scăderea calităţii vieţii. Realitatea este însă că aici nu se întâmplă nimic ezoteric. Nu suntem decât nişte animale, suficient de isteţe, dar şi suficient de ghinioniste pentru a înţelege că trăim şi că murim degeaba. Putem pretinde şi putem să ne dorim orice, însă un fapt rămâne sigur: nu putem *cunoaşte.*

M-am uitat din nou în urmă, la el.

— Nu crezi nicidecum în spiritualitate?

A râs.

— Dacă Dumnezeu există, atunci este un monstru foarte crud. E imposibil ca în această lume să acţioneze o spiritualitate. Priveşte mai bine la ea. Ce fel de Dumnezeu ar crea un loc atât de distrugător, unde copiii mor din cauza cutremurelor, a crimelor fără sens, a *foamei*, în timp ce din restaurante se aruncă zilnic tone de mâncare? Probabil că aşa trebuie să fie, a adăugat el. Poate că ăsta este planul lui Dumnezeu. Poate că e adevărat ce spun oamenii de ştiinţă despre sfârşitul lumii. Ei pretind că viaţa noastră şi întreaga noastră istorie sunt un test la care ne supune

divinitatea, pentru a vedea cine va fi mântuit şi cine nu, pentru a-i putea separa pe credincioşi de necredincioşi.

A vrut să zâmbească, dar zâmbetul i s-a stins imediat, în timp ce se lăsa purtat de propriile gânduri. În cele din urmă a mărit pasul pentru a merge alături de mine.

Am pătruns iarăşi pe pajiştea cu salvie şi am văzut copacul cu ciori la vreo patru sute de metri mai încolo.

— Crezi că se apropie acest sfârşit al lumii, despre care vorbeşte omenirea? a întrebat el. Acum câţiva ani am făcut nişte cercetări pe tema asta şi subiectul mi s-a părut fascinant.

— Nu e chiar aşa, am răspuns, făcându-i semn să meargă mai departe.

— Au fost studiate profeţiile care se ascund în Biblie, în special în Apocalipsă. Se spune că acum ne aflăm în anii numiţi *sfârşitul veacurilor*, ani în care toate aceste profeţii se vor adeveri. În principal, cei care au făcut aceste cercetări vor să spună că a sosit vremea întoarcerii lui Iisus şi a împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ. Înainte de asta însă, vor avea loc o serie de războaie, catastrofe naturale şi alte întâmplări apocaliptice descrise în Scripturi. Cercetătorii cunosc toate aceste predicţii şi urmăresc îndeaproape ceea ce se întâmplă, aşteptând următorul eveniment înscris pe tabela timpului.

— Care este următorul eveniment? am întrebat.

— Un tratat de pace în Orientul Mijlociu, care va crea condiţiile pentru reconstruirea Templului din Ierusalim. Odată construit acest Templu, se va produce o „răpire" în masă a adevăraţilor credincioşi - despre cine o vorba? - care vor fi smulşi de pe Pământ şi înălţaţi la Cer.

M-am oprit şi m-am uitat la el:

— Aşadar aceşti oameni vor începe să dispară?

— Da, asta spune Biblia. Va urma apoi o perioadă de şapte ani de nenorociri pentru cei rămaşi pe Pământ, când toate chinurile iadului se vor abate asupra lor. Se pare că totul se va prăbuşi: cutremure de pământ dezastruoase vor

distruge economia; nivelul oceanelor va creşte, înghiţind o mulţime de oraşe; la toate astea se vor adăuga tulburările sociale, crimele şi multe altele. În cele din urmă, va apărea - în Europa se pare - un politician care va îndrepta situaţia, dacă bineînţeles va fi învestit cu puteri depline. Economia va fi controlată cu mijloace electronice, care vor coordona comerţul interstatal. Pentru a putea participa la această economie şi a profita de avantajele ei, toată lumea va trebui să-i jure credinţă acelui conducător şi să aibă implantat în palmă un cip[1], prin care vor fi confirmate toate tranzacţiile economice. Acest Anticrist va proteja la început Israelul, prin încheierea unui tratat de pace, apoi îl va ataca, pornind un război în care vor fi implicate până la urmă ţările islamice, Rusia şi în final China. Conform profeţiilor, tocmai când Israelul va fi pe cale să capituleze, îngerii lui Dumnezeu vor coborî pe Pământ şi vor determina câştigarea războiului de către Israel, instaurând o pace de o mie de ani.

Şi-a dres vocea şi m-a privit:

— Du-te într-un magazin cu cărţi religioase şi priveşte bine în jur. Vei găsi peste tot comentarii şi romane despre aceste profeţii, comentarii care nu încetează să apară.

— Crezi că este adevărat ce spun oamenii de ştiinţă despre sfârşitul lumii?

A clătinat din cap:

— Nu cred. Singurele profeţii reale în lumea asta sunt lăcomia oamenilor şi corupţia. S-ar putea să apară un dictator care să preia puterea, dar asta se va întâmpla pentru că acel individ va intui că poate profita de pe urma haosului.

— Şi crezi că se va întâmpla aşa ceva?

— Nu ştiu. De un singur lucru sunt însă sigur: dacă va continua decăderea clasei de mijloc, dacă săracii vor deveni mai săraci şi dacă în oraşe criminalitatea va creşte,

---

[1] cip - circuit electronic miniaturizat, realizat pe o plăcuţă de siliciu (n. ed.)

extinzându-se de la periferii spre vârful piramidei, dacă se vor întâmpla toate acestea, atunci se va declanşa o serie de catastrofe şi întreaga economie se va prăbuşi; vor exista bande du tâlhari care-i vor jefui pe semenii lor şi panica va pune stăpânire peste tot. În faţa acestei violenţe, dacă va apărea cineva care promite că va îndrepta situaţia, cerând în schimb oamenilor să renunţe la o parte din libertăţile lor cetăţeneşti, sunt sigur că va obţine acordul tuturor.

Ne-am oprit să bem apă din bidonul meu. Copacul cu ciori era la vreo cincizeci de metri în faţa noastră.

Am ciulit urechile. Undeva, departe, am auzit slab acel bâzâit disonant.

Joel a început să se uite cruciş din cauza concentrării, privindu-mă cu atenţie.

— Auzi ceva? a întrebat.

M-am întors şi m-am uitat la el:

— E vorba de un zgomot ciudat, un bâzâit. Cred că în vale se fac nişte experimente.

— Ce fel de experimente? Cine le face? Eu de ce nu pot auzi zgomotul?

Vroiam să-i spun mai multe, dar am fost întrerupţi de un alt sunet. Am ascultat cu atenţie.

— E o maşină, am spus.

Două jeepuri gri veneau dinspre est direct înspre noi. Ne-am ascuns repede în spatele unor tufişuri înalte de măceşi, în timp ce maşinile au trecut la vreo sută de metri de noi, fără să se oprească, îndreptându-se spre sud-est, pe urmele jeepului pe care-l întâlnisem mai înainte.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă, a spus Joel. Cine erau?

— În orice caz nu erau din serviciul de pază al Parcului. În mod normal nimeni nu are voie să vină aici cu maşina. Cred că sunt cei care fac experimentele.

S-a uitat la mine îngrozit.

— Dacă vrei, poţi să mergi pe un drum pe care vei ajunge mai repede în oraş, am spus. Te îndrepţi spre sud-est, spre

creasta de acolo. După mai bine de un kilometru o să dai de râu. Continuă apoi să mergi spre vest, până când vei ajunge în oraş. Cred că asta se va întâmpla înainte de a se întuneca prea tare.

— Nu vii şi tu?

— Nu vin acum. O să mă duc spre sud, pe lângă râu, şi am s-o aştept pe prietena mea acolo.

Şi-a încreţit fruntea:

— Oamenii ăştia n-ar putea face experimente aici fără consimţământul celor de la Parc.

— Ştiu.

— Doar nu crezi că poţi face ceva în sensul ăsta? E o chestiune foarte serioasă.

N-am răspuns. Am fost cuprins brusc de un val de nelinişte.

Joel a ascultat o clipă, apoi a trecut în grabă pe lângă mine. S-a întors şi a privit înapoi o dată, clătinând din cap.

M-am uitat după el până când a străbătut poiana şi a dispărut în pădure, apoi am pornit grăbit spre sud, cu gândul la Charlene. Ce-o făcând? Încotro o luase? Nu aveam un răspuns la aceste întrebări.

Forţând nota, am ajuns la râu în aproximativ o jumătate de oră. Soarele nu era acoperit încă de norii de la orizont şi apusul învăluia pădurea în tonuri ameninţătoare de gri. Eram obosit şi murdar, iar ceea ce spuse Joel şi jeepurile pe care le văzusem îmi schimbaseră mult dispoziţia. Poate că era cazul să anunţ autorităţile. Poate că aşa aş fi ajutat-o pe Charlene. Mai multe variante îmi treceau prin minte, toate spunându-mi că ar mai înţelept să mă întorc în oraş.

Deoarece copacii erau rari pe ambele maluri ale râului, am hotărât să trec apa şi să intru în pădurea deasă de pe partea cealaltă, deşi ştiam că acolo este o proprietate particulară.

Când am vrut să trec la acţiune, zgomotul unui alt jeep m-a determinat să mă opresc. Apoi am rupt-o la fugă. La vreo cincisprezece metri de mine era un dâmb golaş, cu

pietre şi bolovani. L-am urcat iute, ajungând în vârf şi, mărind pasul, am sărit peste o ridicătură alcătuită din bolovani mari, cu intenţia de a ajunge pe partea cealaltă a dâmbului. Când am atins pietroiul din vârful grămezii, acesta s-a rostogolit în faţă, piciorul mi-a fost aruncat înainte şi întreaga grămadă a început să se mişte sub mine. M-am săltat, am aterizat apoi într-o mică viroagă, cu bolovanii rostogolindu-se după mine. Câţiva dintre ei, având diametrul între şaptezeci de centimetri şi un metru, se îndreptau exact spre pieptul meu. Am mai avut timp să mă răsucesc în stânga şi să ridic mâinile, dar ştiam că nu mai am scăpare. An zărit apoi cu coada ochiului o formă albicioasă venind spre mine. În aceeaşi secundă *am ştiut* că bolovanii aceia uriaşi nu mă vor lovi. Am închis ochii şi i-am auzit căzând de-o parte şi de alta a mea. După aceea, i-am deschis încet, m-am uitat prin norul de praf şi am dat la o parte bucăţelele de pietre şi praful de pe faţă. Bolovanii erau aranjaţi frumos alături. Cum era posibil? Ce fusese forma aceea albicioasă pe care o zărisem?

M-am uitat din nou în jur şi am sesizat o mişcare în spatele unei pietre. Un puişor de linx stătea nemişcat acolo şi se uita fix în ochii mei. Mi-am dat seama că era suficient de mare ca să poată fugi, dar zăbovea acolo privindu-mă.

Zgomotul făcut de vehiculul care se apropia l-a determinat în cele în urmă să o rupă la fugă în pădure. Am sărit în picioare şi am apucat să mai fac câţiva paşi, înainte de a ateriza din nou pe un bolovan. O durere puternică m-a săgetat când am vrut să mişc piciorul stâng. Am căzut din nou la pământ şi m-am târât vreo două sute de metri, până când am intrat în pădure. M-am ascuns după trunchiul unui stejar uriaş, în timp ce maşina s-a îndreptat spre râu, încetinind câteva minute şi apoi dispărând, bineînţeles spre sud-est.

Inima îmi bătea cu putere. M-am ridicat şi m-am descălţat, pentru a-mi examina glezna: începuse să se umfle. „De ce mi s-a întâmplat asta?”, m-am întrebat şi, pe

când încercam să-mi „repar” piciorul, am observat la vreo zece metri mai încolo o femeie care mă privea. Văzând-o că vine spre mine, am îngheţat.

— Eşti teafăr? a întrebat ea, cu o voce îngrijorată.

Era o negresă înaltă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un costum sport, descheiat, care-i venea bine. Părul negru, prins în coadă de cal, îl flutura în vânt, pe lângă tâmple. În mână avea un mic rucsac verde.

— Stăteam acolo şi te-am văzut când ai căzut. Sunt medic. Mă laşi să arunc o privire?

— Ţi-aş fi recunoscător, am spus eu ameţit, nevenindu-mi să cred că se petrecea o astfel de coincidenţă.

A îngenunchiat lângă mine şi mi-a atins piciorul cu blândeţe, ţinând în acelaşi timp sub observaţie zona dinspre pârâu.

— Eşti singur pe aici?

I-am povestit pe scurt că o căutam pe Charlene, fără să-i mai spun însă şi altceva. Mi-a zis că nu văzuse pe nimeni cu semnalmentele Charlenei. S-a prezentat apoi, spunându-mi că o cheamă Maya Ponder, iar eu eram convins că îi pot acorda toată încrederea mea. I-am spus cum mă cheamă şi de unde sunt. Când am încheiat, mi-a zis:

— De loc sunt din Asheville, dar am o clinică, la câţiva kilometri de aici spre sud, împreună cu un asociat. Este un spital nou. Mai deţinem şi cincisprezece hectare din această vale, începând de aici şi până la Parcul Naţional a mai spus ea, arătându-mi zona unde ne aflam - şi încă şaisprezece dincolo de creastă, spre sud.

Am tras fermoarul rucsacului şi mi-am scos bidonul cu apă.

— Vrei apă? am întrebat-o.

— Nu, mulţumesc, am şi eu.

A căutat apoi în rucsac, a scos bidonul şi i-a deşurubat capacul. Dar în loc să bea din el, a umezit un prosop şi mi l-a înfăşurat în jurul gleznei, lucru care m-a făcut să mă strâmb de durere.

Întorcându-se apoi spre mine, mi-a spus:

— Glezna ta e luxată, mai mult ca sigur.

— Cât de grav? am întrebat.

A ezitat:

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Să încerc să merg.

Am vrut să mă ridic, dar m-a oprit.

— Aşteaptă puţin, a spus. Înainte de asta, încearcă să faci o analiză. Cât de grav crezi că te-ai rănit?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că perioada de refacere depinde de ce crezi *tu,* nu de ce îţi voi spune eu.

M-am uitat la gleznă.

— Cred că e destul de grav şi dacă am dreptate va trebui să mă întorc cumva în oraş.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu. Neputând să merg, va trebui să găsesc pe altcineva care s-o caute pe Charlene.

— Ai idee de ce ţi s-a întâmplat acest accident?

— Nu ştiu. Dar de ce ar avea vreo importanţă?

— Încă o dată îţi spun: atitudinea legată de cauza unui accident sau a unei boli va afecta perioada de recuperare.

Am privit-o mai bine, conştient fiind că opuneam rezistenţă. Pe de o parte, simţeam că nu aveam timp la dispoziţie pentru o astfel de discuţie. Deşi bâzâitul încetase, am presupus că experimentele continuau. Totul părea atât de periculos şi afară era aproape întuneric, iar Charlene s-ar fi putut afla într-un mare pericol.

Pe de altă parte, mă simţeam vinovat faţă de Maya. De ce oare? Am încercat să scap de acest sentiment.

— Ce fel de doctor eşti? am întrebat-o, sorbind câteva înghiţituri de apă.

A zâmbit, şi pentru prima oară am văzut cum îi creştea energia: se hotărâse şi ea să aibă încredere în mine.

— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre medicina pe care o practic, a spus ea. Medicina este pe cale de a se schimba şi

acest lucru se petrece cu rapiditate. Nu mai privim corpul omenesc doar ca pe un mecanism ale cărui piese se uzează şi trebuie reparate sau înlocuite. Am început să înţelegem că sănătatea trupului este determinată în mare măsură de procesele mentale, de ceea ce credem despre viaţă şi mai ales despre noi înşine, atât la nivel conştient, cât şi în subconştient. Acest lucru reprezintă o schimbare fundamentală. Înainte, doctorul era expertul şi vindecătorul, iar pacientul era un receptor pasiv, care spera că medicul are răspuns la toate. Acum însă, este cunoscut că atitudinea interioară a pacientului e de o importanţă crucială. Un factor cheie îl reprezintă modul cum tratăm teama şi stresul. Câteodată conştientizăm frica, însă de cele mai multe ori ea se află reprimată în interiorul nostru. O atitudine „vitează” este aceea prin care problemele sunt negate, date la o parte, sub pretextul că avem de îndeplinit nişte planuri măreţe. Dacă vom adopta această poziţie, atunci frica va continua să ne macine, fără ca noi să ne dăm seama. Adoptarea unui punct de vedere pozitiv este foarte importantă în menţinerea sănătăţii, însă pentru ca această atitudine să fie eficientă, trebuie să fim pe deplin conştienţi, să acţionăm cu iubire, fără teribilisme. Părerea mea este că frica nemărturisită dă naştere unor blocaje în fluxul nostru energetic, blocaje care, în cele din urmă, cauzează probleme. Frica se va manifesta din ce în ce mai puternic, dacă nu ne hotărâm să o înfruntăm. Problemele de ordin fizic reprezintă de fapt nişte consecinţe. Ideal ar fi ca blocajele să fie tratate din timp, preventiv, înainte ca boala să se declanşeze.

— Aşadar tu consideri că bolile pot fi în cele din urmă prevenite sau vindecate?

— Da. Sunt convinsă că într-un timp mai lung sau mai scurt - depinde de voia Creatorului - nu va mai trebui să ne îmbolnăvim sau să fim victimele unor accidente.

— Consideri că efectele unor accidente - ca de exemplu luxaţia mea sunt tot o boală?

A zâmbit.

— Da. După mine, da.

Eram încurcat.

— Uite ce e, nu mai am timp acum pentru această discuţie. Sunt foarte îngrijorat pentru prietena mea. Trebuie să fac ceva!

— Ştiu. Dar presimt că această conversaţie nu va mai dura mult. Dacă te vei grăbi şi nu vei lua în seamă ceea ce îţi spun acum, s-ar putea să ratezi ceea ce în mod evident este o coincidenţă.

S-a uitat la mine să vadă dacă am înţeles aluzia la Manuscris.

— Ai aflat despre Viziuni? am întrebat.

A dat din cap afirmativ.

— Ce mă sfătuieşti să fac?

— Ei bine, eu am obţinut cele mai mari succese folosind următoarea tehnică: mai întâi, vom încerca să ne aducem aminte care erau gândurile tale înainte de a avea această problemă de sănătate - în speţă, luxaţia gleznei. La ce te gândeai? De ce îţi era frică?

Am stat o clipă, apoi am răspuns:

— Îmi era teamă de două lucruri în acelaşi timp: pe de o parte, situaţia din vale era mult mai rea decât am crezut eu şi aveam senzaţia că n-o să-i pot face faţă; pe de altă parte, ştiam că Charlene are nevoie de ajutor. Eram confuz şi sfâşiat de îndoieli în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să fac.

— Aşa că ţi-ai scrântit glezna.

M-am aplecat spre ea:

— Vrei să spui că m-am „sabotat” singur, pentru a nu mai fi nevoie să acţionez? Nu e o explicaţie prea simplă?

— Asta e părerea ta. Eu am altă opinie. Cel mai adesea explicaţiile sunt simple. În plus, este foarte important să nu ne pierdem vremea căutând cauze sau dovezi. E mai bine să luăm lucrurile aşa cum sunt. Încearcă acum, pe cât posibil, să-ţi aminteşti ce anume a provocat problema ta de sănătate.

— Şi cum să fac asta?

— Pentru a putea primi aceste informaţii, va trebui să-ţi calmezi mintea.

— Le voi primi cu ajutorul intuiţiei?

— Cu ajutorul intuiţiei, al rugăciunii, cum crezi tu că se poate.

Aveam din nou rezerve, nefiind sigur că mă voi putea relaxa şi îmi voi limpezi mintea. În cele din urmă am închis ochii şi pentru o clipă gândurile au dispărut, apoi am fost invadat de o mulţime de amintiri legate de Wil şi de evenimentele acelei zile. Le-am lăsat să dispară şi mi-am calmat din nou mintea. Imediat, am văzut o scenă cu mine, pe când aveam zece ani. Părăseam, şchiopătând, o partidă dură de fotbal, prefăcându-mă că sunt rănit. „Asta e!”, mi-am zis în gândul meu. „M-am prefăcut că mi-am scrântit glezna, pentru a evita să joc sub tensiune.” Uitasem de această întâmplare. Mi-am dat seama că ulterior am folosit frecvent acest şiretlic, în tot felul de situaţii. Pe măsură ce pătrundeam în memorie, o altă amintire mi-a străfulgerat mintea: m-am văzut ca prin ceaţă într-un alt timp; arătam arogant, plin de sine, impulsiv; mă aflam într-o încăpere întunecoasă şi lucram la lumina unei lumânări; deodată, uşa s-a izbit puternic de perete şi, spre groaza mea, m-am pomenit târât afară.

Am deschis ochii şi m-am uitat la Maya.

— Cred că am găsit ceva.

I-am povestit ceea ce-mi amintisem din perioada copilăriei. Cealaltă imagine însă mi se părea prea vagă, aşa că n-am menţionat-o.

Apoi, Maya m-a întrebat:

— Şi ce părere ai?

— Nu ştiu.

Luxaţia părea pură întâmplare. Era greu de imaginat că accidentul fusese provocat de dorinţa mea de a evita o anumită situaţie. În plus, altădată mă aflasem în împrejurări mult mai rele şi totuşi nu-mi scrântisem glezna. De ce acest

lucru se întâmplase tocmai acum?

M-a privit gânditoare.

— Cine ştie? Poate că a sosit momentul în care e necesar să-ţi examinezi acest obicei. Toate accidentele, bolile, vindecările sunt mult mai misterioase decât ne putem noi imagina. Eu cred că suntem dotaţi cu abilitatea - neştiută încă - de a ne influenţa viitorul, inclusiv starea sănătăţii. După părerea mea, puterea se află în mâinile fiecărui individ. Nu mi-am expus opinia în legătură cu gravitatea accidentului tău dintr-un motiv foarte limpede: în clinica noastră am învăţat că trebuie să fim atenţi atunci când ne exprimăm părerile. De-a lungul anilor s-a dezvoltat un cult pentru doctori şi atunci când un medic îşi spunea opinia, pacienţii aveau tendinţa să pună totul la inimă. Acest lucru era cunoscut acum o sută de ani de doctorii de la ţară şi de aceea ei înfăţişau pacientului situaţia într-o lumină optimistă. Atunci când medicul îi spunea pacientului că se va face bine, mintea acestuia prelua adesea ideea şi, pentru a se însănătoşi, sfida pur şi simplu realitatea. Ulterior, considerente de ordin etic au împiedicat folosirea acestor denaturări ale adevărului, socotindu-se că pacienţii au dreptul să li se prezinte o analiză ştiinţifică, la rece, a situaţiei lor. Din păcate, procedând astfel, s-a întâmplat ca uneori să cadă morţi chiar sub ochii medicului, tocmai pentru că li se spusese că situaţia lor este fără scăpare. Acum ştim că din cauza puterilor pe care le are mintea, trebuie să fim foarte atenţi atunci când le prezentăm bolnavilor situaţia şi să concentrăm această putere într-o direcţie pozitivă. Corpul nostru are posibilităţi miraculoase de regenerare. Părţile trupului - văzute în trecut ca simple forme - sunt privite acum ca fiind sisteme energetice în transformare. Ai citit despre ultimele cercetări referitoare la rugăciune? Dovedirea *ştiinţifică* a faptului că acest gen de vizualizare spirituală dă rezultate a compromis total vechea concepţie materialistă despre vindecare. Va trebui să creăm o nouă teorie.

S-a oprit pentru a mai turna nişte apă pe prosopul ce-mi înfăşură glezna, apoi a continuat:

— Primul pas pe care va trebui să-l facem în acest proces constă în a identifica, a ajunge la acea teamă, care este întotdeauna legată de problemele medicale. În felul ăsta am debloca în mod conştient energia corpului, făcând posibilă vindecarea. Următorul pas ar fi să adunăm cât mai multă energie şi să o direcţionăm spre locul care a suferit blocajul.

Tocmai vroiam s-o întreb cum se poate face asta, dar m-a oprit.

Lăsându-mă condus de ea, am început să observ frumuseţea din jurul meu şi să mă conectez spiritual la ea. Am simţit cum creşte în mine un sentiment de iubire. Culorile deveneau din ce în ce mai vii şi eram tot mai conştient de ce se petrecea în jur. Puteam spune că şi energia Mayei crescuse odată cu a mea.

Când am simţit că atinsesem cea mai înaltă vibraţie, m-am uitat la ea: îmi zâmbea.

— Foarte bine. Acum concentrează-ţi energia în zona afectată de blocaj.

— Cum să fac asta? am întrebat.

— Foloseşte-te de senzaţia de durere. Ea există tocmai pentru a te ajuta să te concentrezi asupra ei.

— Poftim? Păi eu credeam că ar trebui să *scap* de durere!

— Din păcate aşa s-a gândit întotdeauna, însă durerea este de fapt *doar* un semnal.

— Un semnal?

— Da, a spus ea, apăsând în mai multe locuri pe picior. Acum cât de tare te doare?

— Este o durere intermitentă şi nu atât de puternică.

A desfăşurat prosopul.

— Concentrează-ţi atenţia asupra durerii şi încearcă pe cât posibil să o *simţi.* Vei afla astfel cu exactitate unde este localizată.

— Păi ştiu unde este localizată: la gleznă.

— Da, dar *unde anume* la gleznă?

M-am concentrat mai bine şi mi-am dat seama că avea dreptate: eu credeam că mă doare *toată* glezna. Dar când ţineam piciorul cu vârfurile degetelor orientate înainte, durerea se concentra în partea de sus, din stânga a articulaţiei, cam la doi centimetri în interior.

— E-n regulă, am spus. Ştiu!

— Acum îndreaptă-ţi întreaga atenţie spre această porţiune. Plasează-te acolo şi fii prezent cu toată fiinţa ta.

Am rămas tăcut timp de câteva minute şi m-am concentrat pe acea porţiune a gleznei, observând că toate celelalte percepţii - respiraţia, localizarea palmelor şi a braţelor, transpiraţia lipicioasă de pe spate şi gât - se estompaseră, rămânând undeva în fundal.

— Simte întreaga durere, mi-a reamintit ea.

— Bine, am spus. Sunt *acolo.*

— Şi ce se întâmplă *acolo*? m-a întrebat.

— Mai simt încă durerea, dar parcă şi-a schimbat caracteristicile: a devenit mai suportabilă, mai puţin supărătoare, ca un fel de furnicătură.

În timp ce vorbeam însă, durerea şi-a reluat vechea formă.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— În afară de faptul că ne avertizează despre ceva care nu este în regulă, durerea mai are şi un alt rol: ne arată cu exactitate locul unde sunt problemele, astfel încât să putem merge în interiorul corpului pe urmele acestui semnal şi să ne concentrăm atenţia şi energia chiar în acel loc. E ca şi când durerea şi atenţia noastră concentrată nu pot ocupa acelaşi loc. Desigur că pentru a potoli durerile severe - în cazul în care concentrarea nu mai dă rezultate - se vor folosi anestezicele, deşi eu cred că e mai bine ca durerea să nu fie îndepărtată cu totul, pentru a mai avea totuşi un semnal ce ar putea fi folosit la nevoie.

S-a oprit şi m-a privit.

— Şi mai departe ce se va întâmpla? am întrebat.

— Mai departe, cu ajutorul durerii, va trebui ca în mod conştient să canalizăm energia divină superioară spre locul identificat şi, folosindu-ne de iubire, să repunem celulele de acolo într-o perfectă stare de funcţionare, a răspuns ea.

Am făcut ochii mari.

— Hai, continuă-ţi treaba, conectează-te din nou, a adăugat. Te voi îndruma eu cum să faci asta.

Când am fost pregătit, i-am făcut semn cu capul.

— Simte durerea cu toată fiinţa ta - a început ea - şi imaginează-ţi cum energia plină de iubire se îndreptă spre locul critic, făcând ca atomii din acel loc să aibă o vibraţie înaltă. Observă cum particulele fac salturi şi pătrund pe acest nivel energetic superior, pur, care reprezintă modul optim de existenţă. Pe măsură ce vibraţia lor creşte, vei simţi furnicături în acel loc.

A tăcut timp de un minut, apoi a continuat:

— Acum rămâi mai departe concentrat pe locul dureros şi începe să simţi cum energia, furnicătura, se ridică spre picioare.., spre şolduri... pătrunde în abdomen şi în piept... şi în cele din urmă se îndreaptă spre ceafă şi spre cap. Simte în întreg corpul această furnicătură a unei vibraţii înalte. Simte cum fiecare organ funcţionează cu maximum de eficienţă.

I-am urmat întocmai instrucţiunile şi după câteva clipe aveam corpul mai uşor, mai energizat. Am menţinut această state timp de vreo zece minute, apoi am deschis ochii şi m-am uitat la Maya.

Folosindu-se de o lanternă, Maya îmi instala cortul pe o porţiune plană dintre doi pini. Aruncându-mi o privire, m-a întrebat:

— Te simţi mai bine?

Am dat din cap în semn că da.

— Ai înţeles ce ţi-am explicat până acum?

— Cred că da. Am trimis energie în locul dureros.

— Corect. Însă la fel de important este ceea ce am făcut mai înainte. Ai încercat să vezi înţelesul acestei răniri, al

acestei boli şi ţi-ai dat seama că leziunea s-a produs pentru a-ţi dezvălui existenţa fricii înlăuntrul tău şi că această frică te ţine pe loc, nu îţi dă voie să progresezi. Având acest accident, ai înlăturat blocajul produs de teamă, făcând loc viziunilor. Ai putut folosi durerea ca pe un semnal şi ţi-ai ridicat vibraţia în locul rănit, apoi în întreg corpul. Este de o importanţă vitală să cunoaştem ce anume a generat frica. Când originea accidentului sau a bolii se află însă în profunzime, atunci este necesară hipnoza sau o consiliere de specialitate.

De data asta i-am povestit despre imaginea aceea din Evul Mediu, cu uşa dată brusc de perete şi cu mine târât afară.

M-a privit gânditoare.

— Uneori acest blocaj îşi are originea în vremuri foarte îndepărtate. Dacă vei explora în profunzime şi vei începe să cunoşti teama care te ţine pe loc, vei reuşi să înţelegi pe deplin cine eşti şi care este rostul tău aici, pe Pământ. Acest lucru va pregăti terenul pentru ultimul pas care trebuie făcut în procesul de tămăduire şi pe care eu îl consider ca fiind cel mai important: este esenţial să pătrunzi suficient de profund pentru a-ţi *aminti* ce ai de făcut cu viaţa ta. O tămăduire adevărată se va produce atunci când vom putea vedea viitorul incitant care ne aşteaptă. Vom fi susţinuţi în acest proces, dacă vom *aspira* spre el. Oamenii nu vor putea fi tămăduiţi stând şi uitându-se la televizor.

Am privit-o o clipă, apoi i-am spus:

— Ziceai că rugăciunea ajută. Cum trebuie să ne rugăm pentru cineva care este în suferinţă?

— Încă încercăm să aflăm asta. În cea de *A Opta Viziune* se pomenea ceva despre cum putem trimite spre acea persoană energia şi iubirea care ajung la noi de la Izvorul Divin, imaginându-ne în acelaşi timp că ea îşi va *aminti* ceea ce trebuie să facă în viaţă. Uneori, nu-şi mai aminteşte decât că trebuie să treacă în cealaltă dimensiune şi prin urmare va fi nevoită să accepte acest fapt.

Între timp, Maya a terminat de instalat cortul şi a mai spus:

— Reţine faptul că procedeul pe care ţi l-am recomandat se foloseşte combinat cu medicina tradiţională. Dacă am fi fost mai aproape de clinică, ţi-aş fi făcut o examinare amănunţită. În acest caz însă, te sfătuiesc - dacă eşti şi tu de acord - să rămâi aici peste noapte. E mai bine să nu te mişti.

Între timp a luat butelia de voiaj şi a pus pe ea un vas cu apă, în care a răsturnat un plic de supă.

— Eu mă întorc în oraş. Trebuie să aduc atele pentru glezna ta şi alte lucruri care s-ar putea să fie necesare. Mă voi întoarce apoi să văd cum te simţi. O să aduc şi un aparat de emisie-recepţie, în caz că vei avea nevoie de ajutor.

Am dat din cap aprobator.

A turnat apoi apa din bidonul ei într-al meu, în timp ce spre apus dispăreau ultimele raze de lumină.

— Şi zici că spitalul tău nu e departe de aici? am întrebat.

— E la vreo şase kilometri spre sud, dincolo de creastă, însă nu se poate trece direct, a spus ea. Singura modalitate de a ajunge acolo este să mergi în oraş şi apoi pe şoseaua principală spre sud.

— Cum de te aflai prin zonă?

A zâmbit şi m-a privit puţin jenată.

— E caraghios ce o să-ţi spun: am visat că venisem în vale şi în dimineaţa asta m-am hotărât să vin de-adevăratelea aici. Am muncit din greu în ultimul timp şi simţeam nevoia unui răgaz, pentru a mă putea gândi la ce voi face în continuare la clinică. Partenerul meu şi cu mine am experimentat şi alte tratamente, cum sunt cele specifice medicinei chinezeşti şi cele pe bază de plante, iar dacă vrem să apelăm la resursele medicinei tradiţionale, e suficient să folosim tastatura computerului. Am visat ani de zile la clinica asta.

S-a oprit un moment, apoi a mai spus:

— Stăteam acolo, înainte de a te vedea pe tine şi am simţit cum energia îmi ţâşneşte prin creştetul capului. Am avut apoi în faţa ochilor un tablou în care am putut vedea fiecare experienţă pe care am trăit-o de-a lungul vieţii, începând cu copilăria şi sfârşind cu acest moment. A fost cea mai clară experimentare a celei de *A Şasea Viziuni*, pe care am avut-o vreodată. Toate întâmplările prin care am trecut n-au făcut altceva decât să pregătească terenul pentru ce va urma. Mama mea s-a luptat toată viaţa cu o boală cronică, însă nu a încercat niciodată să participe la propria vindecare. Pe atunci, medicina cunoştea mai puţine lucruri, însă mi-amintesc că pe tot parcursul copilăriei refuzul ei de a-şi face un examen lăuntric, de a-şi explora temerile, m-a iritat. Îmi notam orice informaţie legată de dietă, vitamine, stres, de meditaţie şi rolul ei în vindecare, încercând s-o conving şi pe ea să se implice. În adolescenţă am fost sfâşiată de nehotărâre: să o apuc pe calea bisericii, sau să devin medic? Am impresia acum că am fost ghidată să învăţ să-mi folosesc atât intuiţiile cât şi credinţa, pentru a schimba viitorul, pentru a tămădui. Tata era altfel decât mama. Lucra în domeniul biologiei, dar niciodată nu a vorbit despre rezultatele muncii lui, cu excepţia comunicărilor ştiinţifice. „Nu sunt decât nişte căutări”, spunea el. Asociaţii lui îl priveau ca pe un Dumnezeu. Era inaccesibil, o autoritate supremă. Când am mai crescut, a murit de cancer, fără ca eu să-i cunosc preocupările, care erau legate de sistemul imunitar, în special de modul cum este acesta influenţat în bine atunci când avem o viaţă deosebită, când suntem total angajaţi în ceea ce facem. A fost primul care a văzut această relaţionare, pe care acum o arată toate cercetările recente. Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta. M-am întrebat uneori de ce a trebuit să am un tată care să mă trateze astfel, dar în cele din urmă am ajuns la concluzia că părinţii mei constituiau exact acea combinaţie de trăsături şi preocupări care urma să determine evoluţia mea. De aceea dorisem să fiu cu ei, să

mă nasc în acea familie. Mama, prin comportarea sa, mi-a arătat că trebuie să ne asumăm responsabilitatea propriei vindecări, să n-o lăsăm numai pe seama altora, în esenţă, tămăduirea înseamnă îndepărtarea fricii din viaţa noastră - frică pe care de cele mai multe ori nu vrem s-o privim în faţă - şi găsirea unui drum propriu, a unei viziuni legate de viitor, adică să devenim conştienţi că ne aflăm aici pentru a ajuta creaţia. Prin tatăl meu am înţeles că medicii trebuie să fie mai simţitori, să cunoască mai multe despre oamenii pe care îi tratează, că trebuie să coboare din turnul lor de fildeş. Combinaţia dintre cei doi părinţi ai mei m-a determinat să caut un nou drum în medicină: acela în care pacientul, prin abilităţile lui, preia controlul asupra propriei vieţi şi regăseşte drumul corect. Cred că mesajul pe care îl am eu de transmis sună cam aşa: în adâncul fiinţei noastre *ştim* cu toţii cum să participăm la tămăduirea noastră fizică şi sufletească, cum ne putem modela un viitor desăvârşit, şi când vom reuşi să facem acest lucru, atunci *miracolele se vor petrece.*

Stătea în picioare şi a aruncat o privire spre glezna mea, apoi s-a uitat la mine.

— Trebuie să plec, mi-a spus. Încearcă să nu-ţi laşi greutatea pe piciorul rănit şi să te odihneşti. Mă voi întoarce dimineaţă.

Cred că arătam neliniştit, pentru că s-a aşezat din nou pe genunchi şi şi-a pus ambele palme pe glezna mea.

— Să nu-ţi fie teamă, a spus. Putem scăpa de orice dacă avem suficientă energie, chiar şi de ură şi războaie. Trebuie doar să realizăm cu toţii acest lucru.

M-a bătut uşor cu palma peste picior.

— Se poate îndrepta!... Se poate îndrepta!

A mai zâmbit o dată, apoi s-a întors şi a plecat.

În acel moment am vrut s-o strig şi să-i povestesc tot ceea ce trăisem în cealaltă dimensiune, ce ştiam despre Frică şi despre grupul celor şapte, dar, în loc să fac toate astea, am rămas fără glas, simţind cum mă cuprinde

oboseala şi mulţumindu-mă s-o privesc doar, în timp ce dispărea printre copaci. „E bine şi mâine”, mi-am zis, pentru că *ştiam* precis cine era.

SĂ NE AMINTIM

A doua zi de dimineaţă am fost trezit brusc din somn de ţipătul ascuţit al unui şoim. L-am ascultat câteva clipe, încercând să-mi imaginez zborul lui avântat. A mai ţipat o dată, apoi s-a aşternut tăcerea. M-am ridicat şi am privit pe fereastra cortului: afară era înnorat, dar cald, şi un vânticel uşor unduia vârfurile copacilor.

Am scos un bandaj din bagaje şi mi-am legat glezna cu atenţie, dându-mi seama că mă mai durea foarte puţin. După aceea am ieşit afară de-a buşilea, apoi m-am ridicat. Peste câteva momente, mi-am lăsat greutatea pe ambele picioare şi am încercat să păşesc. Glezna era slăbită, dar, şchiopătând puţin, mă descurcam. M-am întrebat dacă mă ajutase procedeul folosit de Maya, sau pur şi simplu nu fusesem accidentat atât de grav. Nu aveam de unde şti care era răspunsul.

Am scos un rând de schimburi din rucsac şi am luat vasele murdare din seara precedentă. Cu multă precauţie şi atenţie la orice mişcare ciudată, m-am dus la râu. Am găsit acolo un loc ascuns privirilor şi am intrat în apa rece, care m-a înviorat. Am încercat să nu mă mai gândesc la nimic, să nu bag în seamă neliniştea care creştea în mine, admirând pierdut culorile de deasupra mea.

Dintr-o dată, mi-am amintit visul din noaptea aceea: se făcea că stăteam pe o piatră... Wil era şi el acolo şi au mai apărut şi alţii. Îmi rămăsese vag în minte un loc galben-azuriu, dar, oricât mă străduiam, nu mai reuşeam să-mi amintesc nimic.

În timp ce destupam un tub cu săpun, am observat că

tufişurile şi copacii din jur arătau parcă altfel. Faptul că îmi adusesem aminte despre acel vis contribuise la creşterea nivelului meu energetic. Mă simţeam mai uşor. Am spălat vasele şi m-am îmbăiat, apoi am văzut în dreapta mea un bolovan mare, care semăna cu cel pe care stătusem în vis. M-am dus mai aproape, să-l pot examina. Era neted şi avea vreo patruzeci de centimetri în diametru. Forma şi culoarea erau exact ca ale pietrei din vis.

În câteva minute am strâns cortul, am împachetat şi mi-am ascuns echipamentul sub crengile de pe jos. M-am dus apoi şi m-am aşezat pe bolovan, încercând să refac imaginea aceea azurie şi să-mi amintesc exact unde stătea Wil. Am reuşit să disting că se afla în stânga mea, puţin în spate. I-am văzut limpede trăsăturile feţei, ca într-un prim-plan fotografic. Străduindu-mă să păstrez toate detaliile, i-am recreat imaginea şi am învăluit-o în culoarea aceea azurie.

Câteva secunde mai târziu, am simţit o lovitură în plexul solar şi am văzut din nou culori defilându-mi prin faţa ochilor. Când toate acestea au încetat, m-am pomenit înconjurat de un albastru pastelat, luminos, iar alături de mine stătea... Wil.

— Slavă Domnului că te-ai întors! a spus el. Deveniseşi atât de dens, încât nu te-am mai putut găsi.

— Ce s-a întâmplat când ne-am despărţit? l-am întrebat. De ce bâzâitul ăla era atât de puternic?

— Nu ştiu.

— Unde ne aflăm acum?

— Este un nivel energetic deosebit, unde se petrec visurile.

M-am uitat în jur la albastrul acela. Totul era nemişcat.

— Şi tu erai aici?

— Da. Venisem în acest loc înainte de a te întâlni pe tine la cascade, deşi atunci nu ştiam de ce o fac.

Ne-am uitat amândoi în jur, apoi Wil a întrebat:

— Ce s-a întâmplat după ce ai „căzut”?

I-am povestit cu însufleţire tot ce se întâmplase, punând accent mai întâi pe ceea ce anticipa Joel în legătură cu distrugerea mediului şi a societăţii. Wil asculta cu atenţie şi încerca să înţeleagă fiecare aspect al expunerii lui Joel.

— Vorbea Frica din el, a comentat.

Am dat din cap, aprobând.

— Şi eu m-am gândit tot aşa. Crezi că într-adevăr se va întâmpla ceea ce a spus Joel? am întrebat.

— Adevăratul pericol constă în aceea că foarte mulţi oameni au început să creadă că se vor întâmpla toate astea. Adu-ţi aminte ce spunea *A Noua Viziune*: pe măsură ce renaşterea spirituală câştigă teren, va avea loc şi o polarizare provocată de Frică.

Am încercat să-i prind privirea.

— Am întâlnit şi o femeie.

I-am povestit despre Maya şi Wil m-a ascultat cu mare atenţie când am ajuns la accidentul în care m-am rănit la gleznă şi i-am spus ce procedeu de vindecare folosise Maya.

Când am terminat, se uita gânditor în zare.

— Eu cred că Maya este femeia din viziunea lui Williams, cea care a încercat să oprească războiul cu indienii, am adăugat.

— E posibil ca ideile ei despre vindecare să fie cheia modului în care tratăm Frica, a spus el.

I-am făcut semn să continue.

— Toate aceste peripeţii trebuie să aibă un sens. Să analizăm ce s-a întâmplat de fapt: tu ai venit aici în căutarea Charlenei şi l-ai întâlnit pe David, care ţi-a spus că *A Zecea Viziune* reprezintă o înţelegere superioară a renaşterii spirituale pe planetă, o înţelegere care poate fi atinsă percepând relaţia noastră cu cealaltă dimensiune, cea a *Vieţii de Dincolo.* Ţi-a mai spus că Viziunea este legată şi de înţelegerea naturii intuiţiilor noastre, de modul cum ştim să menţinem, să păstrăm aceste intuiţii, de felul în care putem percepe coincidenţele ce presară drumul

nostru spre o viaţă împlinită. Mai târziu, ai învăţat cum să-ţi menţii intuiţiile legate de *această* călătorie şi ne-am întâlnit la cascade, unde eu ţi-am confirmat faptul că menţinerea intuiţiei şi a imaginii mentale în care apăream noi doi - reprezenta modul de operare şi în dimensiunea *Vieţii de Dincolo* şi că omenirea va pătrunde curând în această dimensiune. La puţin timp după ce ne-am întâlnit am asistat la Trecerea în Revistă pe care a făcut-o Williams şi l-am văzut suferind cumplit că nu-şi *amintise* ceea ce trebuia să facă - adică să se unească cu alţii pentru a ne vindeca de această Teamă care ne ameninţă trezirea spirituală. Williams spunea că pentru a putea birui Frica, trebuie mai întâi să o înţelegem. Apoi am fost separaţi, iar tu te-ai întâlnit cu ziaristul acela, Joel, care ţi-a răpit o groază de timp pentru a-ţi expune ce? O viziune înspăimântătoare asupra viitorului. De fapt, *teama* că civilizaţia va fi distrusă în întregime. Ai întâlnit apoi o femeie a cărei viaţă este legată de vindecare şi care face acest lucru ajutându-i pe oameni să pătrundă în propria memorie şi să învingă astfel blocajele produse de frică, aflând în final care e rostul lor pe această planetă. Aceste *aduceri aminte* trebuie să fie cheia.

O mişcare bruscă ne-a atras atenţia. La vreo sută de metri de noi se forma un grup de suflete.

— Probabil că se află aici pentru a ajuta pe cineva să viseze, a spus Wil.

M-am uitat la el nedumerit.

— Ne ajută să visăm?

— Într-un fel, da. Azi-noapte, când tu visai, erau aici.

— De unde ştii despre visul meu?

— Când ai fost aruncat înapoi, în planul fizic, am încercat să te găsesc, dar nu am putut. Apoi, stând şi aşteptând, am început să-ţi văd faţa şi am venit aici. Ultima dată când am fost în acest loc nu prea am priceput ce se întâmplă, acum însă cred că înţeleg fenomenul care se produce atunci când visăm.

Am clătinat din cap, fără să pricep nimic.

Wil a arătat spre grup.

— Aceste suflete se află probabil aici - ca şi mine mai înainte - datorită unei coincidenţe şi cred că acum aşteaptă să vadă cine va poposi în acest loc, prin intermediul visului.

Bâzâitul a devenit mai puternic, iar eu n-am mai putut răspunde. Mă simţeam confuz, ameţit. Wil s-a apropiat şi mi-a pus mâna pe spate.

— Rămâi cu mine. Există în mod sigur un motiv pentru care trebuie să vedem ce se va întâmpla.

M-am luptat să-mi revin şi am văzut dincolo de suflete o altă formă. La început am crezut că vor mai apărea şi alte entităţi, dar mi-am dat apoi seama că era ceva mult mai mare decât văzusem până acum: în faţa noastră se proiecta o întreagă scenă, ca un fel de hologramă, cu decor, personaje şi dialoguri. Un bărbat, care mi se părea oarecum cunoscut, se afla în centrul acestei acţiuni. După un moment de concentrare, mi-am dat seama că bărbatul din faţa noastră era Joel. Întreaga scenă a început să se deruleze precum imaginile unui film, însă eu mă simţeam tot ameţit şi nu prea am putut înţelege ce se întâmpla. Pe măsură ce acţiunea înainta şi dialogurile deveneau mai aprinse, sufletele s-au apropiat de Joel. După câteva minute, „filmul” s-a sfârşit şi au dispărut cu toţii.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Bărbatul care era protagonistul scenei visa, a spus Wil.

— Era Joel, cel despre care ţi-am povestit, am zis eu.

Wil s-a întors spre mine, surprins.

— Eşti sigur?

— Da.

— Ai înţeles ceva din visul lui?

— Nu. Nu l-am putut urmări. Ce s-a întâmplat?

— Visa că se află în plin război. Alerga printr-un oraş distrus de bombe, în care totul exploda în jurul lui şi nu se gândea la altceva decât să supravieţuiască şi să se pună la adăpost. A reuşit în cele din urmă să scape de spaimă şi să urce pe un munte, de unde a privit în jos, spre oraş. Şi-a

amintit atunci că i se ordonase să se întâlnească cu un grup de soldaţi, cărora urma să le aducă o piesă dintr-un dispozitiv secret, ce ar fi făcut ineficiente armele inamicului. Înspăimântat, şi-a dat seama că ratând întâlnirea, a cauzat moartea soldaţilor şi distrugerea oraşului. Toate astea i se derulau acum în faţa ochilor.

— Dar este un coşmar! am comentat eu.

— Da. Îşi are însă înţelesul lui. Atunci când visăm, ne întoarcem în timp, prin intermediul acestui nivel energetic care aparţine visurilor, iar sufletele vin aici pentru a ne ajuta. Să nu uităm că uneori putem depăşi anumite situaţii în viaţă tocmai datorită acestor visuri. Cea de *A Şaptea Viziune* spune că acestea trebuie interpretate suprapunând imaginile din vis peste cele din viaţa reală.

M-am întors şi l-am privit pe Wil.

— Dar sufletele ce rol au?

Nici n-am rostit bine întrebarea, că am început să ne mişcăm din nou. Wil îşi ţinea mâna lipită de spatele meu. Când ne-am oprit, lumina s-a schimbat, devenind de un verde intens, străbătut de minunate dungi gălbui, de culoarea chihlimbarului. Uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că dungile acelea gălbui erau suflete.

I-am aruncat o privire lui Wil, care zâmbea larg. Acest loc transmitea parcă o bună dispoziţie şi o *bucurie* crescânde. Privind din nou spre suflete, am văzut că o parte din ele formaseră un grup chiar înaintea noastră. Aveau feţele senine şi zâmbitoare, dar nu-ţi puteai focaliza nicicum privirea asupra lor.

— Sunt atât de încărcaţi de iubire, emană iubire, am spus eu.

— Vezi dacă poţi „prinde” ceva din ceea ce cunosc ele, m-a sfătuit Wil.

Concentrându-mă asupra lor cu această intenţie, mi-am dat seama că sufletele aveau o legătură cu Maya. Erau încântate de faptul că Maya se descoperise pe sine şi că înţelesese cum tatăl şi mama ei îi pregătiseră terenul. Ştiau

că ea experimentase cea de *A Şasea Viziune* şi că era aproape de momentul în care îşi va *aminti* de ce s-a născut.

M-am uitat la Wil şi mi-am dat seama, după expresia feţei lui, că şi el vedea toate aceste imagini.

În acel moment am auzit iarăşi bâzâitul. Stomacul mi s-a încordat. Wil mă ţinea strâns pe după umeri, cuprinzându-mi şi spatele. Când sunetul a încetat, vibraţia mea scăzuse dramatic şi, încercând să mi-o ridic din nou, m-am uitat cu băgare de seamă la grupul de suflete, căutând să mă conectez la energia lor. Spre surprinderea mea, acestea şi-au schimbat orientarea şi s-au îndepărtat de mine, la o distanţă de două ori mai mare decât înainte.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ai vrut să-ţi creşti nivelul energetic conectându-te la ele, a spus Wil. În loc să faci asta, ar fi trebuit să cobori înlăuntrul tău şi să te conectezi direct la energia divină. Şi eu am procedat aşa o dată. Sufletele nu-ţi vor permite să le confunzi cu izvorul divin. Ele ştiu că o astfel de identificare nu ar fi de folos evoluţiei tale.

Am făcut apoi ceea ce îmi spusese Wil: m-am concentrat spre interior şi mi-am restabilit nivelul energetic.

— Cum să facem să le aducem înapoi? am întrebat.

Nici n-am apucat să termin de vorbit, că ele s-au şi întors în locul în care se aflaseră iniţial.

Wil şi cu mine ne-am privit reciproc, apoi el a început să se holbeze la grup, cu o expresie de surpriză pe faţă.

— Ce-ai văzut? l-am întrebat.

A arătat cu capul înspre suflete, continuând să privească uimit la ele, iar eu am încercat să prind ceva din ceea ce cunoşteau. După câteva clipe, am văzut-o pe Maya. Se pierdea în culoarea aceea verde care ne înconjura. Trăsăturile ei păreau să fie puţin altfel. Strălucea intens, însă eram absolut sigur că ea este. Concentrându-mi privirea pe faţa Mayei, mi-a apărut înaintea ochilor o imagine ca o hologramă: scena se petrecea în secolul al nouăsprezecelea, în timpul războiului despre care am mai

pomenit, într-o căsuţă de lemn, în care se aflau Maya şi alţi câţiva oameni, discutând aprins despre oprirea conflictului. Părea să simtă că realizarea acestei isprăvi depindea de modul în care îşi *amintea* cum să obţină energie. Acest lucru se putea face adunându-i pur şi simplu laolaltă pe cei care doreau încetarea ostilităţilor. Foarte atent la ce se întâmpla acolo era un tânăr, îmbrăcat în haine scumpe. Imaginea s-a schimbat şi am avut apoi în faţa ochilor scena în care femeia a încercat în zadar să trateze cu şefii militari, iar în cele din urmă am văzut locul bătăliei, unde ea şi acel tânăr au fost ucişi. Ajunsă în cealaltă dimensiune şi revăzându-şi viaţa, Maya şi-a dat seama, îngrozită, cât de naivă fusese atunci când a vrut să oprească războiul. *Ştia* acum că oamenii fuseseră bine aleşi, însă nu sosise încă momentul pentru aşa ceva: nu îşi *amintiseră* suficient din ceea ce *ştiau* în cealaltă dimensiune.

După *Trecerea în Revistă,* a ajuns în spaţiul acela verde, înconjurată de sufletele care stăteau acum în faţa noastră. Surprinzător era faptul că pe feţele tuturor se putea distinge aceeaşi expresie, parcă toate semănau oarecum cu Maya.

M-am uitat întrebător la Wil.

— Este grupul de suflete al Mayei, mi-a spus el.

— Ce vrei să zici? am întrebat.

— Maya rezonează perfect cu aceste suflete, a adăugat el cu încântare. Acum încep şi eu să înţeleg cum stau lucrurile. Într-una din călătoriile mele aici, înainte de a te regăsi, am întâlnit un alt grup, care, într-un fel, semăna cu *tine* şi îmi dau seama acum că era grupul *tău* de suflete.

Până să pot spune ceva, sufletele din faţa noastră s-au mişcat, apărând din nou o imagine a Mayei. Se afla tot cu grupul ei, înconjurată de verdele acela şi stătea tăcută în faţa unei lumini albe puternice, asemănătoare cu cea pe care o văzusem atunci când Williams îşi făcuse *Trecerea în Revistă* a vieţii. Era conştientă că urma să se întâmple ceva deosebit. Abilitatea de a se mişca în dimensiunea *Vieţii de*

Dincolo i se diminuase, iar atenţia ei s-a îndreptat din nou spre Pământ, unde, pe o verandă, a văzut-o pe cea care urma să-i fie mamă. Aceasta se întreba dacă starea sănătăţii îi va permite să aibă un copil.

Maya şi-a dat seama cât de mult ar fi putut progresa dacă ar fi fost născută de acea femeie, care se temea foarte mult pentru sănătatea ei şi care ar fi trezit de timpuriu în copilul ce urma să vină pe lume o mulţime de întrebări referitoare la sănătate. Era un loc perfect, care ar fi putut genera interesul pentru medicină şi tămăduire. Dacă ar fi crescut lângă o femeie cu o astfel de psihologie, cunoaşterea pe care ar fi acumulat-o nu ar fi fost doar contemplativă, pur intelectuală, nu ar fi fost o simplă teorie fantezistă, fără nici o legătură cu realitatea. Maya ştia acum că avea tendinţa de a fi nerealistă, fantezistă, şi că plătise deja scump pentru nesăbuinţa ei. Acest lucru nu trebuia să se mai întâmple. Tot ce-i arăta subconştientul ei referitor la întâmplările din secolul al nouăsprezecelea o avertiza că trebuie să fie mai atentă, să nu se grăbească, să profite de clipele de singurătate şi atunci totul va fi perfect.

Wil mi-a prins privirea:

— Asistăm la o scenă în care îşi contemplă viaţa actuală, a spus el.

Maya vedea cum urma să se desfăşoare relaţia cu mama ei: ar fi crescut cunoscând negativismul şi temerile mamei, precum şi tendinţa acesteia de a da vina pe doctori pentru ceea ce i se întâmpla. Acest lucru ar fi trezit interesul Mayei pentru studierea relaţiei minte-trup, a rolului pe care îl are pacientul în propria vindecare. I-ar fi adus la cunoştinţă mamei ei aceste informaţii, făcând-o să se implice în propria vindecare. Mama ar fi devenit astfel primul ei pacient, dar şi un sprijin de nădejde, un exemplu pentru ceea ce ar fi putut însemna binefacerile unei medicine noi.

Maya şi-a văzut apoi viitorul tată, stând alături de femeia din balansoar. Când era întrebat ceva, răspundea monosilabic. N-ar fi vrut să vorbească, ci numai să stea

acolo şi să mediteze. Mintea lui era plină cu tot felul de proiecte de cercetare, de întrebări neobişnuite, care nu mai fuseseră puse până atunci. Se gândea în special la relaţia dintre aspiraţiile oamenilor şi sistemul lor imunitar. Maya vedea din nou ce avantaje ar fi avut de pe urma firii reci a tatălui: ar fi învăţat de la bun început să nu se mai amăgească singură, să raţioneze cu propriul cap şi să devină realistă. Ar fi putut, de asemenea, să facă schimb de informaţii ştiinţifice cu tatăl ei, ceea ce ar fi ajutat-o să capete o bază solidă, cu care să pună temeliile unei noi metode. A mai văzut că naşterea din aceşti părinţi ar fi fost şi în avantajul lor. Ei ar fi fost determinaţi de timpuriu să fie interesaţi de procesul vindecării, ar fi fost „forţaţi” de Maya să-şi urmeze propriul destin: mama să-şi accepte rolul pe care îl avea în îndepărtarea bolii, iar tatăl să-şi depăşească tendinţa de a se ascunde de alţii şi de a trăi numai cu propriile gânduri.

Privind mai departe, şi-a văzut naşterea şi ceea ce urma să se întâmple în copilărie. O mulţime de persoane vor ajunge în viaţa ei exact la momentul oportun pentru a-i stimula trăirile şi procesul de învăţare. Şi în facultate va avea parte de pacienţii şi de medicii care o vor determina să se orienteze spre o altă practică. A văzut apoi cum avea să-l întâlnească pe viitorul asociat, cel de la clinică, şi cum împreună vor pune bazele unei noi metode de vindecare. A mai văzut însă şi altceva: că va fi implicată într-un proces de anvergură, care viza *trezirea* oamenilor. Va descoperi - înaintea noastră chiar - Viziunile şi va face parte dintr-un grup, unul dintre multele ce vor apărea în toată lumea. Componenţii acestui grup *îşi vor aminti* cine sunt de fapt şi vor constitui instrumentul prin care va fi îndepărtată polarizarea cauzată de frică.

Deodată, Maya a văzut o scenă în care purta o discuţie importantă cu un bărbat. Era masiv, atletic, părea un tip capabil şi era îmbrăcat în ţinută militară. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că *ştia* că acela era tânărul care

murise odată cu ea în secolul trecut. L-am privit la rândul meu cu maximă concentrare şi am mai avut un şoc: era acelaşi individ care apăruse şi în viziunea lui Williams, colegul lui de serviciu, cel care ratase *trezirea.*

Viziunea ei a trecut apoi pe un nivel la care nu mai aveam acces, corpul unindu-i-se cu lumina orbitoare din spate. Tot ce am mai putut percepe a fost faptul că această viziune referitoare la naşterea ei şi la realizările pe care urma să le aibă făcea parte dintr-o imagine mai amplă, care cuprindea întreg trecutul, dar şi viitorul speciei umane. Părea că vede o ultimă imagine, din care a perceput limpede unde se află acum omenirea şi încotro se îndrepta. Toate acestea le *simţeam* doar, fără însă a putea vedea ceva.

În cele din urmă, viziunile Mayei au luat sfârşit, iar ea a apărut din nou scăldată de culoarea aceea verde, fiind încă înconjurată de grupul de suflete. Priveau acum o scenă care avea loc pe Pământ: viitorii ei părinţi făceau dragoste, hotărându-se într-adevăr să conceapă un copil.

Grupul Mayei şi-a mărit energia, apărând acum ca un vârtej chihlimbariu-albicios, care îşi extrăgea vigoarea din albul de pe fundal. Am simţit această energie ca pe un fel de cădere în gol. Era un nivel de iubire şi de vibraţie aproape orgasmic. Jos, pe Pământ, cuplul era îmbrăţişat şi, în momentul orgasmului, o rază de energie verde-albicioasă s-a desprins din lumina aceea puternică, a străbătut grupul Mayei şi a pătruns apoi în cuplul de jos. Energia a ajuns în fiecare din cele două trupuri, făcând spermatozoidul şi ovulul să se împreuneze, aşa cum le fusese destinat.

Am putut vedea momentul concepţiei şi unirea miraculoasă a celor două celule într-una singură. La început lent, apoi din ce în ce mai rapid, celulele au pornit să se dividă şi să se diferenţieze, pentru a lua în cele din urmă forma unei fiinţe umane. Privind la Maya, mi-am dat seama că după fiecare divizare imaginea ei devenea tot mai neclară. În cele din urmă, când fetusul s-a dezvoltat, a

dispărut complet, rămânând în faţa noastră numai grupul ei de suflete.

Ceea ce văzusem ar fi putut să-mi transmită mai multe informaţii, dacă nu mi-aş fi pierdut concentrarea, ratând astfel această ocazie. Imaginea a dispărut apoi brusc, de asemenea şi grupul de suflete, iar Wil şi cu mine am rămas acolo, holbându-ne unul la altul. Wil era teribil de incitat.

— La ce ne-am uitat? am întrebat.

— Tocmai am asistat la întregul proces al ultimei naşteri a Mayei, care a fost păstrat în memoria grupului ei de suflete, a răspuns Wil. Am văzut cum şi-a cunoscut viitorii părinţi şi care este misiunea ei în această viaţă, apoi modul cum a căpătat formă în dimensiunea fizică în momentul concepţiei.

I-am făcut semn cu capul să continue.

— Însuşi actul concepţiei deschide o poartă între *Viaţa de Dincolo* şi dimensiunea terestră. Starea grupului de suflete este una de iubire extremă - dincolo de ce vom putea trăi vreodată pe Pământ - care este percepută în lumea materială sub forma orgasmului. Punctul culminant al actului sexual deschide o poartă spre cealaltă dimensiune şi ceea ce numim noi „orgasm” este de fapt o percepere de o clipă a *Vieţii de Dincolo,* a acelui nivel energetic care corespunde iubirii. În momentul respectiv, odată cu energia de acolo, poate fi trimis spre noi şi un alt suflet. Am şi văzut de fapt cum s-a întâmplat acest lucru. Contopirea trupească reprezintă un moment sacru, când o părticică de Rai coboară pe Pământ.

Am confirmat, dând din cap şi gândindu-mă la ceea ce văzusem, apoi am spus:

— Maya părea să ştie ce turnură va lua viaţa ei dacă se va naşte din aceşti părinţi.

— Aşa este. Se pare că fiecare dintre noi, înainte de a se naşte, are o viziune care îi arată cum ar putea fi următoarea viaţă, ce gândesc viitorii părinţi, care sunt tendinţele noastre în ceea ce priveşte teatrul de control şi

chiar cum putem să le depăşim având acei părinţi, dar şi ce trebuie să facem pentru a duce la îndeplinire ceea ce ne-am propus.

— Am văzut în cea mai mare parte toate acestea şi totuşi mi se pare curios, am zis. Având în vedere ceea ce mi-a povestit Maya, există o discrepanţă între viziunea ei dinainte de a se naşte şi ce s-a întâmplat în realitate. Să luăm de pildă relaţia ei cu familia: nu a fost aşa cum îşi dorise. Mama nu a înţeles-o niciodată, nu şi-a înfruntat boala, iar tatăl a fost atât de rece cu ea, încât n-a ştiut decât după moartea lui cu ce se ocupase de fapt.

— Dar totul se leagă, a spus Wil. Viziunea reprezintă numai un ghid - în condiţii ideale - pentru ceea ce ar dori sinele nostru superior să i se întâmple în viitoarea viaţă, reprezintă scenariul perfect, ca să zic aşa, pentru cazul în care ne urmăm întocmai intuiţiile. Ceea ce se întâmplă în realitate urmăreşte în linii mari acest scenariu şi reprezintă tot ce a putut face fiecare, în circumstanţele date. Toate aceste informaţii despre *Viaţa de Dincolo,* informaţii care aduc lumină asupra experienţei noastre spirituale pe Pământ, în special acelea care se referă la perceperea coincidenţelor şi a modului cum acţionează ele, aparţin celei de A Zecea Viziuni. Dacă avem o intuiţie sau un vis prin care suntem îmboldiţi să pornim pe un anumit drum în viaţă şi urmăm această îndrumare, unele întâmplări ni se vor părea coincidenţe miraculoase. Ne vom simţi mai plini de viaţă, mai animaţi. Ceea ce ni se întâmplă pare *predestinat* - şi nu suntem departe de adevăr. Scenele pe care tocmai le-am văzut ne fac să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă, mai înaltă. Intuiţiile, imaginile mentale despre un posibil viitor nu sunt altceva decât scânteieri ale memoriei, legate de *Viziunea Naşterii,* de ceea ce vroiam să facem într-un anumit moment al viitoarei vieţi pământene, atunci când ne aflam acolo, sus. E posibil ca nu întotdeauna Viziunea Naşterii să coincidă cu realitatea, pentru că oamenii sunt dotaţi cu liberul arbitru. Atunci când se

întâmplă însă un eveniment care este asemănător viziunii originale, ne simţim inspiraţi, pentru că *recunoaştem* că ne aflăm pe drumul ce ne-a fost destinat şi pe care ni l-am dorit tot timpul.

— Şi cum se armonizează grupul nostru de suflete cu toate astea?

— Prin legătura permanentă pe care o avem cu el. Grupul ne cunoaşte, împărtăşeşte cu noi Viziunea Naşterii, ne urmăreşte de-a lungul vieţii şi după aceea rămâne cu noi pe timpul *Trecerii în Revistă.* El se constituie într-un rezervor al amintirilor noastre, păstrând intactă, de-a lungul evoluţiei pe care o avem, informaţia care ne spune cine suntem de fapt.

S-a oprit un moment, privindu-mă drept în ochi.

— Se pare că atunci când ne aflăm în *Viaţa de Dincolo* şi cineva din grup se întrupează în dimensiunea fizică, avem şi noi aceeaşi capacitate: devenim o parte a grupului care îi va oferi sprijinul.

— Aşadar, atunci când ne aflăm pe Pământ, grupul nostru de suflete ne trimite intuiţii şi ne îndrumă?

— Nicidecum. Din câte am putut să percep de la grupul de suflete pe care l-am văzut, intuiţiile şi visurile ne aparţin şi provin din legătura pe care o avem cu divinitatea. Grupul de suflete nu face nimic altceva decât să ne trimită mai multă energie şi să ne ridice nivelul de vibraţie, dar nu am reuşit să înţeleg cum anume face acest lucru. În felul ăsta, el ne ajută să ne *amintim* mai repede ceea ce ştiam deja.

Eram fascinat.

— Prin urmare, aşa se explică visul meu şi al lui Joel.

— Întocmai. Atunci când visăm ne reintegrăm în grupul nostru de suflete, aducându-ne aminte cine suntem cu adevărat şi ce vroiam să facem într-o anumită situaţie din viaţă. Putem „prinde” astfel care era intenţia iniţială. Ne întoarcem apoi în planul fizic, păstrând această informaţie în memorie, chiar dacă uneori ea ne-a fost transmisă sub forma unor simboluri arhetipale. Tu, spre exemplu, datorită

faptului că eşti mult mai deschis spre lumea spirituală, ai putut să-ţi aminteşti în amănunt informaţia transmisă. În viziunea iniţială ne căutam încă o dată unul pe celălalt şi atunci când ai avut în faţa ochilor imaginea mea, ai visat o scenă aproape identică cu cea iniţială, din cealaltă dimensiune. Pe de altă parte, Joel este mai puţin receptiv. Visul lui a fost mai trunchiat şi încărcat cu simboluri. Memoria îi este tulbure, iar mesajul i-a fost adus la suprafaţă, în zona conştientului, sub forma simbolică a unui război. I s-a transmis astfel, în linii mari, ceea ce era înscris în Viziunea Naşterii în legătură cu valea în care ne aflăm şi anume că dacă va fugi de această problemă, într-o bună zi va regreta.

— Aşadar grupul de suflete ne trimite tot timpul energie, în speranţa că ne vom *aminti* Viziunea Naşterii, nu-i aşa?

— Întocmai.

— De aceea grupul Mayei era atât de mulţumit?

Expresia feţei lui Wil a devenit mai sobră.

— Era fericit pentru că Maya şi-a amintit de ce s-a născut din acei părinţi şi cum o vor pregăti întâmplările vieţii pentru profesiunea ei de vindecător. Ceea ce a văzut a fost însă doar prima parte a Viziunii Naşterii. Mai sunt încă multe lucruri pe care trebuie să şi le amintească.

— Am văzut acea parte în care se întâlneşte din nou - şi în această viaţă - cu bărbatul care a murit odată cu ea. Au mai fost însă şi alte lucruri, pe care nu le-am mai putut înţelege. Tu ai reuşit să mai „prinzi” ceva?

— Nu, nici eu. În orice caz, era vorba de Teama care creşte în noi şi am avut confirmarea faptului că Maya face parte din grupul celor şapte, pe care l-a văzut Williams. Ea şi-a dat seama că grupul, pe lângă intenţiile iniţiale ale membrilor săi, îşi va *aminti* o Viziune mai cuprinzătoare, care va ajuta la risipirea Fricii.

Wil şi cu mine ne-am privit lung minute în şir, apoi am simţit din nou în trup o vibraţie provocată de experimente. În acel moment mi-a apărut în minte imaginea unui tip

solid, pe care îl văzuse şi Maya în visul ei. Oare cine ar fi putut să fie?

Eram pe punctul de a putea păstra acea imagine, pentru a-i povesti lui Wil despre ea, dar o durere în stomac mi-a tăiat răsuflarea. În acelaşi timp un sunet înalt, strident, a făcut să-mi scadă vibraţia. Ca şi data trecută, l-am căutat pe Wil şi l-am văzut dispărând. Am încercat din răsputeri să mă menţin acolo, apoi mi-am pierdut echilibrul şi am alunecat din nou în cădere liberă.

SĂ NE DESCHIDEM SPRE CUNOAŞTERE

„Fir-ar să fie, mă aflu din nou la râu”, mi-am zis eu, văzând că zăceam lat pe bolovanul acela aspru, care mă înţepa în spate. Am privit un timp cerul plumburiu de deasupra mea, prevestitor de ploaie, şi am ascultat apa care curgea în apropiere. M-am sprijinit apoi în cot, pentru a mă uita în jur. În acelaşi timp mi-am dat seama că mă simţeam obosit şi greoi, ca şi data trecută când părăsisem cealaltă dimensiune.

M-am ridicat cu stângăcie în picioare şi am simţit cum o uşoară durere îmi pulsa în gleznă. Am intrat înapoi în pădure, şchiopătând. Mi-am pregătit ceva de mâncare, mişcându-mă foarte încet şi fără să mă gândesc la nimic. Spre surprinderea mea, chiar şi în timpul mesei mintea mi-a rămas golită de gânduri, ca după o lungă meditaţie. Apoi, încet-încet am început să-mi măresc nivelul energetic, inspirând adânc de câteva ori şi reţinându-mi respiraţia. Deodată, am auzit din nou bâzâitul. În timp ce ascultam, mi-a apărut în minte o altă imagine: se făcea că mergeam în direcţia acelui sunet, spre răsărit, pentru a afla ce anume îl produce.

Acest gând m-a înspăimântat şi am simţit din nou nevoia de a părăsi locul în care mă aflam, dar sunetul a încetat şi n-am mai auzit decât frunzele care foşneau în urma mea. M-am întors brusc şi am văzut-o pe Maya.

— Apari întotdeauna atunci când e nevoie de tine? am îngânat eu.

— Să apar? Glumeşti! De când te caut! Spune-mi, de unde vii?

— Am fost în josul râului.

— Ba n-ai fost acolo, pentru că am căutat şi în partea aceea.

M-a fixat o clipă, apoi a aruncat o privire spre glezna mea.

— Ce-ţi mai face glezna?

Am reuşit să schiţez un zâmbet.

— Glezna e bine, dar trebuie să stăm de vorbă despre altceva.

— Şi eu vroiam să stau de vorbă cu tine, pentru că se întâmplă ceva foarte ciudat. Aseară, când m-am dus în oraş, m-am întâlnit cu un agent din serviciul de pază al Parcului şi i-am povestit despre situaţia ta. Mi s-a părut că vroia ca totul să rămână secret şi a insistat să trimită în dimineaţa asta o maşină, care să te ia de-aici. I-am precizat locul unde te afli şi mi-a promis că vom veni împreună de dimineaţă. Mi s-a părut ceva straniu în felul cum vorbea, aşa că m-am hotărât să vin înaintea lui, dar probabil că va sosi şi el din clipă în clipă.

— În cazul ăsta trebuie să plecăm! am spus, adunându-mi la repezeală lucrurile.

— Stai puţin! Spune-mi şi mie ce se întâmplă.

S-a uitat la mine speriată. M-am oprit din împachetat şi am privit-o în ochi.

— Cineva, nu ştiu cine, face nişte experimente aici în vale. Cred că prietena mea, Charlene, este implicată cumva în toată povestea asta şi s-ar putea să fie în pericol, iar o persoană din serviciul de pază al Parcului a aprobat aceste experimente.

Maya se uita fix la mine, încercând să înţeleagă.

Mi-am ridicat bagajul de jos şi am luat-o de mână.

— Vino te rog cu mine o bucată de drum! Mai am ceva să-ţi spun.

A dat din cap, în semn că e de acord, şi-a luat rucsacul,

după care, mergând spre est, pe malul râului, i-am istorisit toată povestea: cum îi întâlnisem pe David şi pe Wil, cum am asistat la Trecerea în Revistă a vieţii lui Williams şi ce-mi spusese Joel. Când am ajuns la partea în care ei i se arăta Viziunea Naşterii, m-am aşezat pe nişte bolovani. Maya s-a sprijinit de trunchiul unui copac ce se afla în dreapta mea.

— Şi tu eşti implicată în povestea asta, i-am spus. În mod sigur ştii deja că menirea ta este să găseşti modalităţi alternative de vindecare, dar mai este şi altceva: se pare că faci parte din grupul pe care l-a văzut Williams aici.

— De unde ştii toate astea?

— Wil şi cu mine am asistat la Viziunea Naşterii tale.

A scuturat din cap şi a închis ochii.

— Maya, fiecare dintre noi, înainte de a veni pe Pământ, are o viziune în care i se arată cum ar putea fi viaţa lui şi ceea ce ar vrea să facă în acea viaţă. Apoi, toate intuiţiile, visurile şi coincidenţele din timpul vieţii, ne sunt date pentru a ne menţine pe calea care ni s-a arătat, pentru a ne *aminti* cum am vrut să se desfăşoare viaţa noastră.

— Spune-mi atunci ce altceva mai vreau să fac?

— Nu ştiu să-ţi spun cu exactitate. N-am reuşit să înţeleg acest lucru. Ceea ce ştiu însă este că trebuie să se facă ceva în legătură cu Frica aceasta colectivă, care creşte în conştiinţa omenirii. Experimentele sunt o consecinţă a Fricii... Maya, intenţia ta acolo, sus, era să-ţi foloseşti cunoştinţele pentru vindecarea fizică, dar şi în rezolvarea problemei din această vale. Trebuie să-ţi aduci aminte!

Stătea acolo şi privea în depărtare.

— Oh, nu. Nu poţi pune pe umerii mei o astfel de responsabilitate! Nu-mi aduc aminte despre nimic de felul ăsta. Fac ceea ce trebuie să facă un doctor şi detest maşinaţiile de felul ăsta. Ai înţeles? Le detest! Acum am, în sfârşit, o clinică aşa cum mi-am dorit. Doar nu te aştepţi să mă implic în toate astea? Ai greşit persoana!

M-am uitat la ea, gândindu-mă ce-aş putea să-i mai spun,

dar între timp am auzit din nou bâzâitul acela.

— Maya, poţi percepe sunetul ăsta disonant, ca un bâzâit? Este produs din cauza experimentelor. Se întâmplă chiar în acest moment, încearcă să-l auzi!

A ascultat o clipă, apoi a spus:

— Nu aud nimic.

Am prins-o de braţ.

— Încearcă să-ţi creşti nivelul energetic!

Şi-a tras mâna.

— Nu aud nici un bâzâit!

Am inspirat adânc aer în piept.

— Bine, e-n regulă. Îmi cer scuze. Poate greşesc eu şi nu aşa trebuie să se întâmple lucrurile.

M-a privit o clipă.

— Cunosc pe cineva la poliţie şi dacă vrei te pot pune în legătură cu acea persoană. E tot ce pot să fac.

— Nu ştiu dacă asta ajută la ceva, am spus. Se pare că nu toată lumea poate auzi sunetul ăla.

— Vrei să-l chem aici pe poliţist?

— Da. Spune-i însă c-ar fi mai bine să facă cercetări de unul singur, să nu mai afle şi altcineva. Nu prea cred că se poate avea încredere în cei de la serviciul de pază al Parcului.

Mi-am luat din nou rucsacul.

— Sper să mă înţelegi, a mai spus ea. Pur şi simplu nu mă pot implica în toată povestea asta. Presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Asta tocmai din cauza celor petrecute în secolul trecut aici, în vale, când ai mai încercat o dată să împiedici ceva oribil. Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

A închis ochii, nevrând să mai asculte.

Apoi, mi-a apărut deodată în faţă o imagine clară cu mine, îmbrăcat în piele de căprioară şi ţinând de dârlogi un cal de povară. Era aceeaşi care-mi răsărise în minte mai înainte, în cealaltă dimensiune. Se vede treaba că munteanul acela eram chiar eu! Apoi viziunea a continuat:

mă îndreptam spre vârful unui deal şi m-am oprit pentru a arunca o privire în urmă. Se vedeau de aici cascadele, iar pe partea cealaltă canionul. Acolo erau Maya, indianul şi tânărul universitar. Bătălia de-abia începuse. Am fost cuprins de nelinişte şi am mers mai departe, nefiind în stare să-i ajut să evite ceea ce urma să se întâmple.

M-am descotorosit de această imagine.

— E-n regulă, am spus, dându-mă bătut. Îmi dau seama cum te simţi.

Maya a venit mai aproape.

— Ţi-am mai adus nişte apă şi alimente. Ce ai de gând să faci?

— Mă voi duce spre est, cel puţin o vreme. Ştiu că Charlene mergea într-acolo.

S-a uitat la picioarele mele.

— Eşti sigur că glezna îţi va da voie?

M-am dus mai aproape de ea şi i-am spus:

— Nici nu ţi-am mulţumit pentru tot ce-ai făcut. Glezna e bine, mă mai doare foarte puţin. Cred că nu voi şti niciodată cât de grav ar fi putut să fie.

— Când lucrurile se întâmplă aşa, nu avem de unde şti.

Am dat din cap aprobator, mi-am luat rucsacul şi am pornit-o spre răsărit, uitându-mă încă o dată înapoi, la Maya. M-a privit o clipă vinovată, apoi pe faţa ei s-a aşternut o expresie de uşurare.

Am mers în direcţia de unde venea sunetul, având tot timpul râul în stânga şi oprindu-mă doar pentru ca piciorul accidentat să se poată odihni. Pe la prânz sunetul a încetat, aşa că am poposit ca să mănânc şi să evaluez situaţia. Glezna mi se umflase puţin şi înainte de a face o trecere în revistă a călătoriei m-am odihnit vreo oră şi jumătate. Am pornit-o apoi la drum, dar după numai doi kilometri m-a cuprins iarăşi oboseala şi a trebuit să fac un nou popas. Pe la patru-cinci după-amiaza îmi căutam deja un loc de campare.

Am intrat în păduricea deasă de pe malul râului şi în faţa ochilor mi-a apărut o privelişte cu dealuri molcome, acoperite de copaci bătrâni, ce aveau poate patru sute de ani. Printre crengile copacilor, se zărea o stâncă mare, ce se înălţa la vreun kilometru şi jumătate în faţă, spre sud-est.

Am localizat un dâmb înverzit în apropierea primului deal, care părea perfect pentru a înnopta acolo. Apropiindu-mă, mi-a atras atenţia mişcarea dintre copaci. M-am strecurat în spatele unor stânci golaşe şi am cercetat locul cu precauţie, să văd despre ce era vorba. Ce putea fi? O căprioară, un om? Am aşteptat câteva minute, apoi m-am îndepărtat, ducându-mă spre nord. În timp ce înaintam, am văzut la sud de dâmb un bărbat masiv, care, după toate aparenţele, îşi instala cortul. Stând foarte aproape de pământ şi mişcându-se cu îndemânare, a înălţat cu mare dexteritate un cort micuţ, pe care l-a camuflat cu crengi. M-am gândit o secundă că ar putea fi David, numai că se mişca altfel şi era mult mai solid. După aceea, a dispărut din raza mea vizuală.

Am mai aşteptat câteva minute, apoi am decis să merg mai departe spre nord, până ce voi fi ferit de privirile curioase. N-am mers nici cinci minute, când un bărbat a apărut deodată în faţa mea.

— Cine eşti? m-a întrebat.

I-am spus cum mă cheamă şi m-am hotărât să fiu sincer.

— O caut pe o prietenă de-a mea.

— Este periculos să te afli aici. Ţi-aş recomanda să te întorci, pentru că eşti pe o proprietate particulară.

— Dar *tu* de ce te afli aici? am întrebat.

M-a privit fără să scoată o vorbă.

Mi-am amintit apoi ceea ce îmi spusese David.

— Eşti Curtis Webber? l-am întrebat.

S-a mai uitat o clipă la mine, apoi a zâmbit.

— Îl cunoşti pe David Lone Eagle!

— Am avut o scurtă discuţie cu el. Mi-a spus că o să te

găsesc aici şi ţi-a transmis că o să vină în vale şi o să dea el de tine.

Curtis a clătinat din cap şi s-a uitat spre cortul pe care îl înălţase.

— E târziu şi trebuie să dispărem de aici. Să mergem la cort. Poţi să-ţi petreci noaptea acolo.

Am coborât o pantă, apoi am urcat până când am ajuns la adăpostul unui copac imens. Cât eu am instalat cortul, el a făcut cafeaua şi a deschis o conservă de ton. Contribuţia mea a constat în pâinea pe care mi-o adusese Maya.

— Ziceai că eşti în căutarea cuiva, a spus Curtis. Cine este acea persoană?

I-am povestit pe scurt despre dispariţia Charlenei şi că David o văzuse intrând în vale. I-am mai spus că o altă persoană cu care mă întâlnisem o văzuse mergând în direcţia spre care mă îndreptam eu acum. În schimb, nu i-am pomenit nimic despre ceea ce s-a întâmplat în cealaltă dimensiune, dar am amintit de bâzâitul pe care îl auzeam şi de maşinile care trecuseră pe aici.

— Bâzâitul provine de la nişte generatoare de energie. Cineva face aici experimente, dar nu ştiu în ce scop. Nu ştiu nici dacă experimentele se află sub patronajul unei agenţii guvernamentale sau al unui grup privat. Cei mai mulţi din serviciul de pază al Parcului nu au cunoştinţă despre ceea ce se întâmplă aici. Nu pot spune însă acelaşi lucru şi de administratorii Parcului.

— Ai vorbit despre asta cu vreun ziarist sau cu vreo autoritate locală?

— Încă nu. Problema este că nu toată lumea aude bâzâitul.

A privit spre vale.

— Dacă aş şti cu exactitate locul unde se află... Porţiunea particulară şi Parcul Naţional însumează mii de hectare. Zgomotul poate veni de oriunde. Bănuiesc că vor să-şi termine experimentele şi să dispară înainte ca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă. Asta în cazul în care vor totuşi

să evite o tragedie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar putea distruge complet locul ăsta, să-l transforme într-o „zonă crepusculară”, într-un Triunghi al Bermudelor, unde legile fizicii urmează un curs imprevizibil.

S-a uitat drept în ochii mei.

— Este incredibil ceea ce fac acolo. Oamenii nu ştiu prea multe lucruri despre complexitatea fenomenelor electromagnetice. Cele mai recente teorii susţin că aceste radiaţii traversează nouă dimensiuni până ajung să se manifeste în planul fizic. Instalaţiile de aici au puterea să străpungă cele nouă dimensiuni. Ca urmare, s-ar putea produce cutremure de pământ dezastruoase, sau unele zone ar putea fi dezintegrate pur şi simplu.

— De unde ştii toate astea? am întrebat.

S-a posomorât.

— Ştiu, pentru că în anii optzeci am ajutat şi eu la dezvoltarea unora dintre aceste tehnologii. Am fost angajatul unei corporaţii multinaţionale, „Deltech”. De-abia mai târziu, după ce m-au concediat, am aflat că „Deltech” era o firmă fantomă. Ai auzit de Nicola Tesla? Ei bine, noi am dezvoltat multe dintre teoriile lui şi am făcut legătura între descoperirile sale şi tehnologiile pe care le furniza compania. Tehnologia la care mă refer este alcătuită din mai multe părţi distincte, însă principiul de bază ar fi următorul: închipuieşte-ţi câmpul magnetic al Pământului ca fiind o baterie uriaşă, care poate furniza energie electrică din belşug, dacă ştii cum să te conectezi la ea. Pentru asta, va trebui să combini un sistem supraconductor cu un inhibitor electronic complex, prevăzut cu conexiune inversă, obţinând astfel la semnalul de ieşire o creştere a rezonanţei statice. Pentru amplificarea energiei se leagă în serie mai multe generatoare de acest fel şi, dacă reuşeşti să le calibrezi, vei avea rapid energie - şi asta pe gratis. Ca să porneşti instalaţia este nevoie de o energie scăzută -

poate fi de la o baterie - apoi procesul se desfăşoară de la sine. Un dispozitiv de dimensiunea unei pompe de căldură ar putea să producă energie pentru câteva case, ba chiar şi pentru o fabrică. Există totuşi două probleme. Prima constă în calibrarea minigeneratoarelor, care este incredibil de complicată. Am avut acces la unele dintre cele mai puternice computere existente la acea oră şi totuşi nu am putut s-o facem. A doua problemă a fost descoperirea faptului că atunci când încercam să creştem puterea obţinută mărind deplasarea masei, spaţiul din jurul generatorului devenea instabil, deformându-se. Străpungeam de fapt nivelul energetic al unei alte dimensiuni - pe atunci nu ştiam acest lucru - şi asta a dat naştere unor fenomene stranii. Odată ne-a dispărut generatorul cu totul, exact ca în Experimentul Philadelphia.

— Chiar crezi că atunci a dispărut vaporul, reapărând în 1943 în alt loc?

— Sigur că da! Există o mulţime de tehnologii secrete foarte avansate. În cazul de faţă, de exemplu, au reuşit să sisteze activitatea întregii echipe în mai puţin de o lună, concediindu-ne pe toţi, fără a prejudicia siguranţa operaţiunilor, pentru că fiecare echipă lucra independent de celelalte, la o anumită parte a tehnologiei. Atunci nu-mi puneam prea multe întrebări despre toate astea. Am crezut ceea ce ni se spusese, şi anume că au apărut obstacole prea mari pentru a mai putea continua şi că cercetările duceau într-un punct mort. Am auzit ulterior că o parte din vechii angajaţi fuseseră cooptaţi din nou la o altă companie.

A rămas o clipă gânditor, apoi a continuat:

— Oricum, vroiam să mă ocup cu altceva. Acum sunt consultant la câteva firme producătoare de tehnologii. Îi sfătuiesc pe cei de acolo cum să obţină o eficienţă mai mare în munca de cercetare, cum să-şi folosească resursele cât mai bine şi cum să-şi diminueze pierderile, probleme de felul ăsta. Lucrând cu ei, mi-am dat seama tot mai mult că

Viziunile pot influenţa economia. Modul în care se fac acum afacerile este în continuă schimbare. Socotesc însă că trebuie să folosim încă mult timp de acum încolo sursele tradiţionale de energie. Până când nu m-am mutat în această regiune, nu am dat importanţă experimentelor la care participasem. Am fost şocat atunci când, plimbându-mă prin vale, am perceput acel bâzâit caracteristic, pe care îl auzisem ani de zile, în perioada în care lucrasem la proiect. Cineva continuă cercetările şi, judecând după rezonanţa pe care o sesizez, au ajuns mult mai departe faţă de stadiul în care ne aflam noi atunci. Ulterior, am încercat să iau legătura cu cei doi specialişti care ar fi putut să-mi spună mai multe despre acel sunet şi eventual să ne adresăm Agenţiei de Protecţia Mediului sau unor congresmeni, dar am aflat că unul dintre ei murise cu zece ani în urmă, iar celălalt - un prieten din perioada în care am lucrat la corporaţie - a murit şi el ieri, în urma unui atac de cord.

În acel moment i-a pierit glasul.

— Când am aflat, am venit aici, în vale, încercând să găsesc o explicaţie pentru prezenţa celor de la firmă în acest loc, a continuat el. În mod normal, astfel de experimente se fac în laborator. Apoi, mi-am zis: „În fond, de ce nu? Sursa de energie pe care o folosesc este chiar spaţiul înconjurător”, şi totul mi s-a limpezit: probabil că se află foarte aproape de momentul în care vor obţine calibrarea, ceea ce însemna că acum se ocupau de problema amplificării. Cred că încearcă să se conecteze la vortexurile de energie din vale, pentru a putea stabiliza astfel întregul proces.

O expresie de mânie i s-a aşternut pe faţă.

— Asta este o nebunie fără rost. Dacă într-adevăr pot obţine calibrarea, atunci n-ar mai exista nici un motiv ca tehnologia să nu poată fi folosită pentru diverse necesităţi. Ceea ce încearcă ei să facă, este, repet, o nebunie. Ştiu destul de multe despre acest subiect, ca să-mi dau seama

de pericol şi îţi spun că valea ar putea fi distrusă, sau şi mai rău. Cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla dacă vor reuşi să se plaseze pe un nivel energetic interdimensional?

S-a oprit brusc.

— Înţelegi ce vreau să spun? Ai auzit de Viziuni?

M-am uitat la el o clipă, apoi am spus:

— Curtis, trebuie să-ţi povestesc ce mi s-a mai întâmplat aici, în vale. S-ar putea să ţi se pară incredibil.

A dat din cap, apoi a ascultat răbdător când i-am povestit de întâlnirea cu Wil şi despre experienţa mea în cealaltă dimensiune. Când am ajuns la partea cu Trecerea în Revistă, am întrebat:

— Cum îl cheamă pe prietenul tău, cel care a murit de curând? Nu cumva Williams?

— Exact. Dr. Williams. De unde ştii?

— Pentru că l-am văzut atunci când a ajuns în cealaltă dimensiune, imediat după ce a murit, şi am asistat la Trecerea în Revistă a vieţii lui.

Curtis era tulburat.

— Mi-e greu să cred ceea ce-mi spui. Cunosc Viziunile - cel puţin la nivel de percepţie intelectuală - şi cred că este posibil să existe o altă dimensiune. Ca om de ştiinţă însă, îmi este greu să cred ceea ce se spune în cea de *A Noua Viziune*, că putem „vorbi" cu morţii... Tu spui că dr. Williams trăieşte încă, pentru că de fapt esenţa fiinţei lui este intactă?

— Da. Şi mai spun că se gândeşte la tine.

Mă privea foarte concentrat când i-am spus că Williams şi-a dat seama că ei doi ar fi trebuit să se implice în oprirea experimentelor şi să ajute la înlăturarea Fricii.

— Nu înţeleg, a zis el. Ce a vrut să spună când s-a referit la extinderea Fricii?

— Nici eu nu ştiu prea bine, dar cred că se referea la acea parte a omenirii care nu crede în apariţia unei noi treziri spirituale, ci, dimpotrivă, consideră că civilizaţia umană se află în declin, lucru care a condus la o polarizare

a opiniilor şi a credinţelor. Omenirea nu poate evolua atâta timp cât există această polarizare. Speram ca tu să-ţi aminteşti ceva despre asta.

S-a uitat la mine inexpresiv.

— Nu ştiu nimic despre polarizare, însă voi face tot posibilul *să opresc* aceste experimente.

Privea în zare şi furia i s-a aşternut din nou pe faţă.

— Se pare că Williams şi-a dat seama cum se poate face asta, am spus.

— Poate, dar nu mai avem cum să aflăm, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, am avut din nou imaginea aceea cu Williams şi Curtis, care comunicau între ei pe un deal înverzit, înconjuraţi de nişte copaci uriaşi.

Încă supărat, Curtis a pregătit masa, apoi am mâncat în tăcere. După aceea m-am dus lângă un hicori şi m-am rezemat de trunchiul lui, aruncând o privire în sus, spre deal, la dâmbul înverzit din apropiere. Pe creastă, patru sau cinci stejari imenşi formau un semicerc aproape perfect.

— De ce nu ţi-ai făcut cortul pe deal? l-am întrebat pe Curtis, arătându-i locul pe care îl văzusem.

— Nu ştiu. M-am gândit şi eu la asta, dar mi-am zis că este prea expus sau poate prea înzestrat cu o anumită putere. I se spune Dâmbul lui Codder. Vrei să mergem acolo?

Am dat din cap în semn că da şi m-am ridicat în picioare. În timp ce urcam, Curtis a admirat frumuseţea copacilor şi a arbuştilor întâlniţi. Din vârf, chiar dacă începuse să se întunece, se putea vedea la vreo patru sute de metri spre nord şi spre est. În depărtare, luna plină se înălţa deasupra copacilor.

— Ar fi mai bine să ne aşezăm, pentru a nu fi văzuţi, m-a sfătuit Curtis.

Am rămas acolo tăcuţi multă vreme, admirând priveliştea şi simţindu-i energia. Apoi, Curtis a scos din buzunar o lanternă şi a îndreptat fasciculul de lumină spre pământ, lângă el. Am rămas vrăjit de culorile frunzelor căzute pe jos.

Revenind la realitate, Curtis a întrebat:
— Nu simţi că parcă miroase a fum?
M-am uitat imediat înspre pădure, adulmecând aerul cu gândul la un incendiu.
— Nu, nu cred.
Dispoziţia lui Curtis s-a schimbat: a devenit trist, nostalgic.
— Ce fel de fum crezi că e? am întrebat.
— Fum de ţigară.
În lumina lunii l-am văzut că zâmbeşte, gândindu-se la ceva. Apoi, brusc, am început să simt şi eu mirosul de fum.
— Ce-o fi asta? am întrebat, privind din nou în jur.
— Dr. Williams fuma ţigări din astea. Nu-mi vine să cred că s-a dus...
Mirosul a dispărut apoi şi am dat uitării incidentul, bucurându-mă că puteam admira salvia şi stejarii bătrâni de lângă noi. Am realizat dintr-o dată că *acesta* era locul unde Williams a văzut că îl va întâlni pe Curtis. Da, acesta era locul!
În secunda următoare am zărit dincolo de copaci o formă care prindea contur.
— Vezi ceva acolo? l-am întrebat în şoaptă pe Curtis, indicându-i direcţia.
De îndată ce am vorbit însă, forma a dispărut.
Curtis se străduia să distingă ceva.
— Ce să văd? Nu se vede nimic.
Nu i-am răspuns. Intuitiv, am început să primesc informaţii, exact ca atunci, cu grupul de suflete, numai că de data asta erau trunchiate. Percepeam ceva despre experimentele legate de energie, percepţii care îmi confirma suspiciunile lui Curtis. Experimentele vizau într-adevăr vortexurile interdimensionale.
— Mi-am amintit! a spus brusc Curtis. Cu ani în urmă, Williams lucra la un dispozitiv de dirijare de la distanţă a focalizării, un fel de antenă parabolică. Pun pariu că de-asta se folosesc de *porţi.* Mă-ntreb însă cum de ştiu *unde* se află

ele?

Am perceput imediat un răspuns la întrebarea lui: au fost ajutaţi de o persoană mai evoluată spiritual, care le-a arătat aceste locuri, până când au învăţat şi ei să lucreze cu variaţiile spaţiului, folosindu-se de un computer conectat la sistem. Am perceput informaţia ca atare, dar nu prea înţelegeam ce vroia să însemne.

— Ar putea şti doar dacă le-ar arăta cineva aceste locuri încărcate cu energie - a spus Curtis - o persoană care are capacitatea de a le detecta. Ar întocmi apoi un fel de „hartă” a energiilor acestui loc şi s-ar putea plasa oriunde ar vrea, scanând regiunea cu ajutorul dispozitivului lui Williams. Probabil că persoana care-i ajută nici nu-şi dă seama ce se întâmplă de fapt acolo.

A clătinat din cap.

— Nu mai există nici o îndoială: oamenii ăştia sunt complet lipsiţi de scrupule. Cum pot să facă aşa ceva?

Drept răspuns, am mai primit nişte informaţii, destul de vagi pentru a le putea percepe, dar care îmi dădeau de înţeles că toate acestea se întâmplau dintr-un anumit motiv. Mai întâi însă, trebuia să înţelegem ce era de fapt Frica şi să aflăm cum s-o biruim.

Curtis părea adâncit în gânduri.

În cele din urmă, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Aş vrea să ştiu de ce Frica şi-a făcut apariţia tocmai acum.

— Pentru că s-a produs o schimbare culturală: vechile credinţe şi puncte de vedere au fost înlocuite de obiceiuri noi, iar acest lucru i-a neliniştit pe mulţi. Dacă unii oameni se trezesc şi consimt să se conecteze interior la un sentiment superior - iubirea - acest lucru dându-le putere şi ajutându-i să evolueze mai rapid, alţii au senzaţia că totul în jurul lor se schimbă prea repede şi că nu ne aflăm pe calea cea bună. Aceştia devin temători şi încep să-i controleze, să-i domine pe cei din jur, încercând astfel să obţină mai multă energie. Polarizarea provocată de frică

poate fi periculoasă, pentru că oamenii care se tem pot trece la măsuri extreme.

Pe când vorbeam, aveam senzaţia că extrapolez ceea ce spuseseră Wil şi Williams mai devreme, dar, în acelaşi timp, simţeam că ştiusem toate astea cu multă vreme în urmă, numai că de-abia acum îmi dădeam seama.

— Înţeleg, a spus Curtis cu convingere. Acum realizez de ce aceşti oameni sunt atât de dornici să distrugă valea. Ei cred că civilizaţia umană va decădea şi că nu vor fi în siguranţă decât dacă vor prelua controlul asupra situaţiei. Ei bine, nu voi permite ca acest lucru să se întâmple. O să arunc în aer toată maşinăria asta!

M-am uitat foarte atent la el.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Am fost expert în demolări şi ştiu cum se face.

Trebuie că arătam alarmat, pentru că a continuat:

— Nu-ţi fie teamă. O s-o fac în aşa fel încât să nu fie nimeni rănit. Nu aş vrea să am pe cineva pe conştiinţă.

Am simţit atunci cum sunt invadat de un nou val de informaţii.

— Nu crezi că violenţa - oricum s-ar manifesta ea - nu duce la nimic bun?

— Şi în cazul ăsta, ce e de făcut?

Am zărit iarăşi cu coada ochiului forma aceea, care apoi a dispărut din nou.

— N-aş putea să-ţi spun acum, dar dacă ne lăsăm cuprinşi de mânie, de ură, nu vor vedea în noi decât nişte duşmani, iar asta o să-i încrânceneze şi mai mult; frica lor va fi şi mai mare. Presupun că grupul despre care vorbea Williams va acţiona într-un fel. Dar pentru asta ar trebui să ne amintim fiecare în întregime Viziunea Naşterii, apoi s-ar putea să ne aducem aminte şi de *Viziunea Omenirii.*

Termenul mi se părea cunoscut, dar nu ştiam unde îl mai auzisem.

— Viziunea Omenirii... a murmurat Curtis, care căzuse

din nou pe gânduri. Parcă David Lone Eagle a pomenit ceva despre asta.

— Da, exact! am spus eu.

— Ce crezi că este această Viziune a Omenirii?

Tocmai mă pregăteam să-i spun că nu ştiu, când mi-a venit o idee:

— Este o înţelegere, ba nu, o aducere aminte despre modul cum îşi va atinge omenirea ţelul pe care îl are de înfăptuit. Asta înseamnă că va trebui să ajungem pe un nou nivel energetic - acela al iubirii - putând astfel să înlăturăm polarizarea şi să punem capăt experimentelor.

— Nu-mi dau seama cum va fi posibil acest lucru, a spus Curtis.

— E vorba de schimbarea energiei care îi înconjoară pe cei cărora le este Frică, am spus eu, părându-mi-se oarecum cunoscut ceea ce auzeam. Ar trebui sensibilizaţi, determinaţi să-şi conştientizeze acţiunile şi să opteze pentru încetarea experimentelor.

Timp de câteva momente s-a aşternut linîştea, apoi Curtis a spus:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar cum le vom schimba nivelul energetic?

Nu-mi venea nimic în cap.

— Tare-aş vrea să ştiu cât de departe pot să ducă aceste experimente, a mai spus el.

— Din ce cauză se aude bâzâitul ăla? am întrebat.

— Din cauza cuplării imperfecte a generatoarelor. Ăsta e un semn că lucrează încă la calibrarea instalaţiei. Bâzâitul este cu atât mai puternic, cu cât defazarea este mai mare.

A rămas gânditor o clipă.

— Mă întrebam pe care vortex energetic au de gând să se focalizeze.

Am simţit deodată o senzaţie de nervozitate, care nu venea însă din interiorul meu, ci din afară, ca şi când alături de mine s-ar fi aflat o persoană neliniştită. M-am uitat la Curtis: părea foarte calm. Am zărit din nou, în spatele

copacilor, conturul vag al unei forme. Se mişca de parcă era agitată, speriată.

— Cred că o persoană care se află în zona vizată de experimente, aude acel bâzâit şi simte că aerul e încărcat cu un fel de electricitate statică, a spus Curtis absent.

Ne-am privit şi în liniştea care se aşternuse s-a putut auzi un sunet slab, mai degrabă o vibraţie.

— Ai auzit? a întrebat Curtis, alarmat.

În timp ce mă uitam la el, am simţit cum mi se ridică părul pe ceafa şi pe braţe.

— Ce-o fi asta?

Curtis şi-a privit şi el braţele, apoi s-a uitat la mine, înspăimântat.

— Trebuie să plecăm de aici! a strigat el.

Şi-a înhăţat lanterna, a sărit în picioare şi aproape că m-a târât spre vârful pantei.

Apoi, brusc, a apărut un vuiet care-ţi spărgea timpanele - acelaşi pe care-l auzisem când eram cu Wil în cealaltă dimensiune - şi care a produs o undă de şoc, aruncându-ne la pământ. În acelaşi timp, terenul de sub noi a început să se zgâlţâie violent, provocând o crăpătură masivă la vreo douăzeci de metri mai încolo şi lăsând în urmă un nor de praf şi de grohotiş.

În spatele nostru un stejar semeţ, scos din rădăcini de mişcarea pământului, a început să se încline şi apoi a căzut, făcând un zgomot asurzitor, care s-a adăugat la cel iniţial. După alte câteva secunde, o crăpătură şi mai mare a apărut chiar lângă noi. Curtis, care nu avea de ce să se ţină, a început să alunece spre hăul care se căscase. M-am agăţat de un tufiş şi l-am prins pe Curtis de mână. O clipă am reuşit să-l ţin strâns, apoi l-am scăpat şi am privit neputincios cum aluneca spre buza prăpastiei. În acest timp crăpătura se lărgea, aruncând în aer o coloană de praf şi de pietre. Pământul s-a mai zgâlţâit o dată, apoi s-a liniştit. O creangă de sub copacul căzut s-a rupt zgomotos, după care tăcerea nopţii s-a aşternut din nou.

Am aşteptat să se aşeze praful, am dat apoi drumul tufişului şi m-am târât spre marginea crăpăturii. De-abia acum mi-am dat seama că amicul meu nu căzuse în prăpastie, ci era întins, cu faţa în jos, pe marginea ei. S-a rostogolit spre mine, după care a sărit în picioare.

— Să plecăm de-aici! a strigat el. S-ar putea repeta!

Fără alte vorbe, am luat-o la fugă în jos, spre locul de campare. Curtis alerga în faţă, iar eu în urma lui, şchiopătând. Odată ajuns acolo, a înşfăcat amândouă corturile, smulgându-le din pământ şi le-a îndesat în rucsaci. Ne-am continuat apoi drumul spre sud-est, până când am dat de pământ neted, acoperit de copăcei deşi. După vreo încă opt sute de metri, epuizarea şi glezna mea slăbită ne-au forţat să ne oprim.

Curtis observa terenul.

— S-ar putea să fim şi aici în siguranţă, dar ar fi mai bine dacă am intra mai adânc în pădurice, a spus el.

M-am luat după el şi am mai înaintat vreo cincisprezece metri în pădure.

— Să ne punem corturile aici, a mai spus.

În câteva minute am înălţat ambele corturi, le-am acoperit cu crengi şi în cele din urmă ne-am aşezat în faţa cortului său, gâfâind şi uitându-ne unul la altul.

— Ce crezi că s-a întâmplat? am întrebat.

Curtis era tras la faţă şi s-a pornit să caute în rucsac bidonul cu apă.

— S-a întâmplat exact ceea ce era de aşteptat, a spus. Încearcă să focalizeze generatorul pe o anumită zonă.

A luat o gură de apă.

— Trebuie să-i oprim pe oamenii ăştia să distrugă valea! a adăugat.

— Dar ce zici de mirosul de fum care se simţea?

— Nu ştiu ce să cred, a spus Curtis. Parcă dr. Williams ar fi fost şi el acolo. Aveam chiar impresia că aud ce ar fi spus în acea situaţie, că îi aud inflexiunea şi tonul vocii.

M-am uitat în ochii lui.

— Părerea mea e că dr. Williams chiar *se afla* acolo.

Curtis mi-a întins bidonul.

— E posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, dar cred că vroia să *îţi* transmită un mesaj. În timpul Trecerii în Revistă a vieţii a suferit cumplit pentru că nu reuşise să se trezească, să-şi aducă aminte de ce se născuse. Era convins că şi tu făceai parte din acel grup de şapte despre care a pomenit. Chiar nu-ţi aminteşti nimic despre asta? Cred că vroia să-ţi spună că nu-i poţi opri pe oamenii ăştia prin violenţă. Trebuie găsită o altă cale, ceva legat de acea Viziune a Omenirii, despre care mi-a vorbit David.

S-a uitat la mine inexpresiv.

— Când pământul a început să se mişte - am continuat - şi s-a format crăpătura aceea, ştiu sigur că ai căzut înăuntru şi totuşi, când am ajuns acolo, te-am găsit pe marginea prăpastiei.

M-a privit perplex.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, a spus. N-am avut de ce să mă ţin şi am căzut înăuntru. În timp ce mă prăbuşeam, am fost învăluit de o senzaţie de pace, de linişte şi parcă aterizasem pe o saltea moale. Eram înconjurat de ceva ca o lumină lăptoasă şi tot ce-mi mai aduc aminte este că atunci când ai ajuns tu la crăpătură, eu stăteam întins pe marginea ei. Crezi că dr. Williams a făcut asta?

— Nu cred, am răspuns. Am trăit şi eu ieri o experienţă similară. Era cât pe ce să fiu zdrobit de nişte bolovani şi, la fel ca tine, am văzut forma aceea albă. Eu cred că explicaţia este alta.

Curtis s-a uitat fix la mine, apoi a mai zis ceva, dar nu i-am mai răspuns: adormisem.

— Ar fi cazul să mergem la culcare, a mai spus el.

A doua zi, când am ieşit din cort, Curtis se sculase deja. Dimineaţa era frumoasă, dar un văl de pâclă învăluia

pădurea. În acea clipă, *am ştiut* că amicul meu era furios.

— Nu pot să nu mă gândesc la ce fac oamenii ăştia, a spus. Şi nu se vor da bătuţi. Habar n-au ce dezastru au provocat acolo, pe deal. Vor face o pauză pentru recalibrare, apoi sunt convins că vor încerca din nou. Nu îi pot opri, dar trebuie să aflăm unde sunt.

— Curtis, violenţa va înrăutăţi lucrurile. N-ai înţeles asta de la dr. Williams? Ceea ce trebuie să facem este să descoperim cum ne putem folosi de Viziune.

— Nu! a ţipat, gâtuit de emoţie. Am încercat asta până acum!

M-am uitat la el.

— Când?

Era încurcat.

— Nu ştiu.

— Ei bine, eu cred că ştiu.

Mi-a făcut semn să mă opresc.

— Nici nu vreau să aud. E o nebunie. Eu sunt vinovat pentru toate astea. Dacă nu aş fi lucrat la acea tehnologie, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic.

A început să-şi adune lucrurile.

Am ezitat o clipă, apoi mi-am strâns şi eu cortul, gândindu-mă ce să fac mai departe. După un moment, i-am spus:

— Am trimis deja după ajutoare. O cunoştinţă de-a mea, Maya, crede că îl poate convinge pe şerif să facă cercetări asupra cazului. Promite-mi că îmi laşi un răgaz.

Era în genunchi lângă rucsac şi verifica un buzunar.

— Nu-ţi promit nimic. Atunci când voi avea ocazia, voi acţiona.

— Ai cumva şi explozibil în rucsac?

A venit spre mine.

— Ţi-am spus doar că nu am de gând să rănesc pe nimeni.

— Dă-mi un răgaz, am repetat eu. Dacă l-aş găsi din nou pe Wil, atunci aş putea afla ceva despre Viziunea Omenirii.

— Bine, a spus. Dacă voi putea, o să-ţi dau un răgaz. Însă în cazul în care vor relua experimentele şi voi considera că sunt în criză de timp, va trebui să acţionez cumva.

Pe când îmi spunea toate astea, mi-a apărut din nou în minte faţa lui Wil, care era înconjurat de un verde-smarald intens.

— E cumva prin apropiere un loc cu energie ridicată? am întrebat.

Curtis a arătat spre sud.

— Am auzit că undeva, mai sus de povârnişul de acolo, se află o stâncă. Ai grijă însă că intri pe o proprietate particulară. Nu ştiu a cui este.

— O să merg într-acolo şi, dacă ajung unde trebuie, s-ar putea să-l găsesc pe Wil.

Curtis terminase de împachetat. M-a ajutat şi pe mine să-mi leg echipamentul, apoi a împrăştiat frunze şi crengi pe locul unde fuseseră corturile. Dinspre nord-est se auzea zgomotul slab făcut de nişte maşini.

— Eu o iau spre est, a spus Curtis.

L-am însoţit cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi mi-am luat rucsacul în spate şi am pornit spre sud. După ce am trecut de câteva dealuri mai mici, am atacat povârnişul abrupt pe care mi-l arătase Curtis. Ajuns la jumătatea drumului, am scrutat pădurea deasă, crezând că voi zări stânca undeva, mai sus, dar nimic, nici un semn. După alte câteva zeci de metri, m-am oprit din nou: nu se vedea încă porţiunea despădurită. Eram derutat, nu ştiam încotro s-o iau, aşa că m-am hotărât să mă aşez şi să încerc să capăt mai multă energie. După câteva minute mă simţeam mai bine. Am ascultat ciripitul păsărelelor şi orăcăitul broaştelor de copac. Deodată, un vultur auriu şi-a luat zborul din cuib, planând de-a lungul crestei, spre răsărit.

Am ştiut că prezenţa păsării trebuie să însemne ceva, aşa că m-am hotărât s-o urmez, cum făcusem mai înainte cu şoimul. Încet-încet, povârnişul a început să devină mai pietros. Am întâlnit şi un pârâiaş ce curgea printre pietre;

mi-am umplut bidonul şi mi-am răcorit faţa. După încă vreo opt sute de metri, am dat de o pădurice de brazi şi acolo, chiar în faţa mea, a apărut stânca aceea majestuoasă. Terase uriaşe de calcar se întindeau pe aproape un sfert de hectar, iar stânca avea o proeminenţă lată de vreo şapte metri şi înaltă de cel puţin doisprezece, care oferea o privelişte impresionantă asupra văii. Preţ de o secundă am văzut în jurul proeminenţei o lumină de un verde-închis, ca de smarald.

Am ascuns rucsacul sub un morman de frunze, apoi m-am aşezat pe terasa formată de proeminenţă. Pe măsură ce mă concentram, îmi apărea în minte imaginea lui Wil. Am inspirat adânc şi... am pornit.

POVESTEA TREZIRII NOASTRE SPIRITUALE

Când am deschis ochii, mă aflam într-un loc cu o lumină de un albastru intens, iar familiara de acum stare de bine şi de calm era şi ea prezentă. Wil se afla în stânga mea.

Ca şi în celelalte dăţi, m-a privit uşurat şi fericit că mă întorsesem. A venit mai aproape de mine şi mi-a şoptit:

— O să-ţi placă aici.

— Unde ne aflăm? am întrebat.

— Priveşte mai bine.

— Mai întâi trebuie să stăm de vorbă. Este absolut necesar să dăm de urma acestor experimente şi să le punem capăt. Au distrus de curând o colină. Dumnezeu ştie ce mai urmează.

— Şi cum vom acţiona dacă reuşim să-i găsim? a întrebat Wil.

— Nu ştiu.

— Nici eu. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Am închis ochii, încercând să mă concentrez, după care i-am povestit cum mă întâlnisem din nou cu Maya, punând accentul pe reticenţa ei atunci când îi spusesem că face parte din grup.

Wil a dat din cap, fără să zică nimic.

După aceea i-am povestit cum l-am cunoscut pe Curtis, apoi despre prezenţa lui Williams în locul unde ne aflasem - Curtis şi cu mine - şi cum am reuşit să scăpăm teferi în urma experimentului.

— Williams ţi-a vorbit? a întrebat Wil.

— Nu. Nu a fost o comunicare mentală, aşa cum se întâmplă cu noi doi, dar am avut senzaţia că gândurile care ne veneau în minte ne erau induse de el. Era ca un fel de informaţie pe care o ştiam dinainte, din altă parte. Ştiu că pare straniu, dar sunt sigur că era acolo, cu noi.

— Ce v-a transmis?

— Mi-a confirmat ceea ce văzusem aici legat de Maya şi anume că în afară de scopurile individuale, dezvăluite prin Viziunea Naşterii, există o Viziune mai cuprinzătoare, despre întreaga omenire şi ţelurile ei, dar şi despre cum pot fi atinse aceste scopuri. Se pare că dacă ne vom aminti Viziunea Omenirii, acest lucru va produce o creştere a energiei, care ne va ajuta să punem capăt Fricii şi... experimentelor.

Wil a rămas tăcut.

— Ce părere ai? l-am întrebat.

— Părerea mea este că toate astea reprezintă informaţii în plus, aduse de cea de *A Zecea Viziune*. Te rog să mă înţelegi că îţi împărtăşesc dorinţa de a rezolva cât mai repede problema experimentelor, dar nu vom reuşi decât dacă vom continua să explorăm acest tărâm, al *Vieţii de Dincolo,* până când vom afla despre Viziunea Omenirii. Trebuie să existe o cale de a ne aminti.

Am sesizat undeva, mai departe, o mişcare. Opt sau zece entităţi au venit mai aproape de noi cu vreo cincisprezece metri. Dincolo de ele mai erau alte câteva zeci, învăluite în cunoscutul fum de culoarea chihlimbarului. Toate emanau parcă un sentiment de nostalgie, care-mi era cunoscut.

— Ştii cine sunt aceste suflete? a întrebat Wil, zâmbind larg.

M-am uitat la grup, simţind că entităţile îmi sunt foarte apropiate. Ştiam şi nu ştiam cine sunt. În timp ce mă uitam la ele, s-a produs între noi o legătură afectivă, dincolo de tot ceea ce trăisem vreodată până acum - totul mi se părea cunoscut. Mai fusesem în *acest loc* şi altădată.

Grupul s-a mai apropiat cu încă vreo cinci metri, în timp

ce eu mă simţeam cuprins de euforie. M-am lăsat bucuros în voia acestui sentiment. Nu-mi doream decât să fiu mângâiat de senzaţia aceea şi poate pentru prima oară eram pe deplin mulţumit. Mintea mi-a fost năpădită de „valuri” de cunoaştere.

— Ţi-ai dat seama acum? a întrebat Wil încă o dată.

M-am întors şi m-am uitat la el.

— Este grupul meu de suflete, nu-i aşa?

Spunând asta, am fost cuprins de un noian de amintiri: mă aflam în secolului al treisprezecelea, în curtea unei mănăstiri din Franţa; în jurul meu călugări, râsete, o atmosferă viciată. M-am văzut apoi mergând singur pe un drum prin pădure. Doi bărbaţi în zdrenţe, cu chipuri ascetice, îmi cereau ajutorul în legătură cu păstrarea unor învăţături secrete.

Am îndepărtat această imagine şi m-am uitat la Wil, cuprins de o frică stăruitoare. Ce urma să văd oare? Am încercat să mă concentrez şi grupul de suflete s-a mai apropiat cu un metru.

— Ce se întâmplă? a întrebat Wil. Nu prea înţeleg.

I-am descris ceea ce văzusem.

— Continuă-ţi incursiunea, mi-a sugerat el.

I-am văzut din nou pe asceţi şi am aflat - nu ştiu cum - că erau membri ai unui ordin secret al franciscanilor - Spiritualiştii - care fuseseră excomunicaţi după ce Papa Celestin al V-lea renunţase la scaunul papal.

Papa Celestin? M-am uitat la Wil.

— Ai reuşit să „prinzi” informaţia asta? Habar n-am avut că a existat un papă cu numele ăsta.

— Celestin al V-lea a trăit în ultima parte a secolului al doisprezecelea, mi-a confirmat Wil. Ruinele din Peru, unde am găsit cea de *A Noua Viziune*, au fost descoperite pe la 1600 şi au primit numele lui.

— Cine erau Spiritualiştii?

— Nişte călugări care au crezut că izolându-se de lume şi contemplând natura, vor ajunge la o cunoaştere superioară

a vieţii. Papa Celestin şi-a însuşit această credinţă, trăind chiar el o perioadă de timp într-o peşteră. A pierdut, desigur, scaunul papal, iar mai târziu toţi cei care au practicat această credinţă au fost catalogaţi drept „gnostici” şi au fost excomunicaţi.

Între timp, tot mai multe amintiri au început să iasă la suprafaţă: cei doi asceţi mi-au cerut să-i ajut şi ne-am dat întâlnire - fără prea multă tragere de inimă din partea mea - undeva, în adâncul pădurii. Conduita lipsită de teamă şi sinceritatea care li se citea în ochi m-au făcut să-mi plec urechea la rugăminţile lor. Mi-au spus că era vorba despre nişte scrieri vechi, ce erau în pericol de a dispărea pentru totdeauna. Mai târziu, le-am adus pe furiş la mănăstire şi le-am citit, la lumina lumânării, în chilia mea, după ce am ferecat bine uşa.

Scrierile erau copii în limba latină după cele nouă Viziuni, iar eu am consimţit să mai fac o copie după ele, folosind fiecare moment liber pentru a reproduce cu minuţiozitate zecile de pagini ale manuscrisului. La un moment dat ceea ce citeam m-a subjugat atât de mult, încât am căutat să-i conving pe asceţi să facă publice învăţăturile acelea.

Au refuzat categoric, explicându-mi că scrierile ajunseseră la ei traversând secolele şi că aşteptau vremurile când acestea vor fi înţelese aşa cum trebuie de către Biserică. Întrebându-i ce vroiau să spună cu aceste ultime cuvinte, mi-au explicat că Viziunile nu vor fi acceptate până când Biserica nu va reconsidera ceea ce ea numea *dilema gnosticismului.*

Mi-am amintit - cum, nu ştiu - că gnosticii au apărut în perioada creştinismului timpuriu şi susţineau că cei care cred într-un singur Dumnezeu ar trebui nu numai să-l slăvească pe Iisus, dar şi să se străduiască să-l depăşească. Ei căutau să descrie această emulaţie în termeni filozofici, ca pe o metodă ce trebuia practicată. Când Biserica şi-a formulat canoanele, gnosticii au fost consideraţi nişte eretici irecuperabili, care refuzau să-şi întoarcă faţa către

Dumnezeu. Biserica acelor timpuri a ajuns la concluzia că pentru a deveni un adevărat credincios, trebuia să renunţi să înţelegi şi să analizezi lucrurile. Era de ajuns să te mulţumeşti cu revelarea divinităţii şi să te supui voinţei lui Dumnezeu, nefiind nevoie să-i cunoşti planurile.

Acuzându-i de tiranie pe slujitorii Bisericii, gnosticii au argumentat că dorinţa lor de a înţelege lucrurile, precum şi metodele pe care le foloseau, slujeau acestei cerinţe de „a te lăsa în voia Domnului” impusă de Biserică, chiar mai mult decât predicile rostite de preoţi.

Gnosticii au pierdut în această confruntare, fiind îndepărtaţi din funcţiile bisericeşti şi din scrierile vremii. Conceptele lor s-au pierdut printre credinţele diverselor secte şi ordine. Totuşi, dilema continua să existe. Atâta timp cât Biserica va continua să pună piedici transformării spirituale - urmare a legăturii cu divinitatea - atâta timp cât va continua să-i persecute pe cei care vorbeau deschis despre această experienţă - trezirea spirituală - „împărăţia din noi” va rămâne doar un concept teoretic al dogmei bisericeşti, iar Viziunile vor fi distruse, ori de câte ori vor răzbate la lumină.

Atunci, în secolul al treisprezecelea, i-am ascultat cu interes pe asceţi, fără să scot un cuvânt, însă în sinea mea nu le dădeam dreptate. Eram convins că Ordinul Benedictinilor - din care făceam şi eu parte - ar fi fost interesat de aceste scrieri, în special unii dintre călugări. Mai târziu, fără să le spun, i-am arătat o copie unui prieten, care era sfătuitorul cardinalului Nicholas în ţinutul nostru. Reacţia n-a întârziat să apară. Mi s-a transmis că Nicholas era plecat din ţară, dar mi s-a cerut să nu mai vorbesc cu nimeni despre acel subiect şi să mă duc neîntârziat la Neapole, pentru a raporta superiorilor despre descoperirea mea. Am intrat în panică şi am împrăştiat imediat copii ale manuscrisului peste tot unde am considerat că este posibil, în speranţa că voi obţine sprijinul unora dintre fraţi, care s-ar fi putut arăta interesaţi de subiect.

Pentru a-mi întârzia plecarea, am inventat că m-am accidentat la gleznă şi am scris nenumărate epistole, în care îmi explicam indisponibilitatea. Am amânat călătoria luni de zile, timp în care am făcut în chilia mea cópii după manuscris. În cele din urmă, într-o noapte cu lună nouă, uşa chiliei a fost doborâtă la pământ de soldaţi. M-au bătut crunt, apoi m-au legat la ochi şi m-au dus în castelul unui nobil din partea locului, unde am fost pus în obezi. Am zăcut acolo câteva zile, înainte de a fi decapitat.

Amintirea acestei morţi mi-a produs un şoc, aducându-mi din nou teama în suflet şi provocând o durere puternică în glezna rănită. Grupul de suflete s-a mai apropiat puţin, până când am reuşit să mă concentrez din nou.

Rămăsesem totuşi un pic derutat. Am clătinat din cap atunci când Wil mi-a spus că văzuse întreaga scenă.

— Presupun că aşa au început problemele mele cu glezna, am spus.

— Da, mi-a răspuns Wil.

I-am căutat privirea.

— Dar ce spui despre celelalte informaţii care ne-au fost transmise? Ai înţeles în ce constă dilema gnosticismului?

A dat din cap, uitându-se drept în ochii mei.

— De ce a vrut Biserica să creeze această dilemă? l-am mai întrebat.

— Fiindcă la început i-a fost frică să spună că Iisus a adus un model de viaţă, la care fiecare dintre noi poate să aspire, deşi lucrul ăsta este arătat foarte limpede în Scripturi. Oamenii Bisericii s-au temut că acest punct de vedere îi va face pe supuşii lor mai puternici, aşa că au generat o contradicţie. Pe de o parte, Biserica le cerea credincioşilor să caute acea împărăţie mistică a lui Dumnezeu înlăuntrul lor, să ghicească voinţa Domnului şi să se lase învăluiţi de Duhul Sfânt. Pe de altă parte însă, condamna orice discuţie referitoare la modul în care cineva ar fi putut să ajungă în acest stadiu, considerând-o blasfemie şi recurgând adesea la crime făţişe pentru a-şi

menţine puterea.

— Înseamnă că a fost o prostie din partea mea, atunci când am încercat să fac cunoscute Viziunile.

— Nu aş numi-o aşa. I-aş spune mai degrabă o atitudine lipsită de diplomaţie, a zis Wil gânditor. Ai fost ucis pentru că ai forţat înţelegerea lucrurilor înainte de vreme.

M-am uitat o clipă în ochii lui Wil, apoi m-am întors la ceea ce îmi transmitea grupul. De data asta mă aflam în secolul al nouăsprezecelea, în timpul unui război; mă duceam la o întâlnire a căpeteniilor din vale, ţinând de dârlogi un cal de povară. Ca om al muntelui şi vânător eram prieten atât cu indienii, cât şi cu coloniştii. Aproape toţi indienii se declaraseră în favoarea războiului, însă o parte din ei erau de acord cu Maya şi pledau pentru pace. Eu îi ascultam în tăcere, apoi în imaginea din faţa mea am văzut cum mai toate căpeteniile părăseau adunarea.

Maya a venit spre mine.

— Presupun că şi tu vrei să pleci.

Am dat din cap în semn că da, explicându-i că dacă aceşti şefi de trib nu reuşiseră să-i înţeleagă punctul de vedere, eu cu atât mai puţin îl înţelegeam. S-a uitat la mine, crezând că glumesc, apoi şi-a îndreptat atenţia către altcineva: era Charlene! Mi-am amintit dintr-o dată că într-adevăr şi ea fusese acolo. Era o femeie indiană, cu puteri miraculoase, pe care unele căpetenii prezente acolo, invidioase, nu prea o băgau în seamă, tocmai pentru că era femeie. Părea că ştie un secret foarte important, transmis de strămoşii ei, însă nimeni nu vroia să o asculte.

Dorinţa mea ar fi fost să rămân, să o ajut pe Maya şi să-i arăt Charlenei ce atitudine aveam faţă de ea, însă în cele din urmă am plecat şi eu de acolo. Probabil greşeala pe care o făcusem în secolul al treisprezecelea se afla undeva, în subconştient, iar acum nu vroiam decât să fug cât mai departe şi să evit să-mi asum vreo responsabilitate. Cursul vieţii mele era bine stabilit: puneam capcane pentru a lua blana animalelor şi nu aveam de gând să-mi frâng gâtul

pentru nimeni. Poate că data viitoare voi face lucrurile mai bine.

Data viitoare? Imaginile s-au derulat înainte şi m-am văzut undeva sus, privind spre Pământ şi contemplându-mi actuala încarnare. Era Viziunea Naşterii şi mi-am dat seama că aveam posibilitatea de a-mi depăşi ezitarea şi de a nu mai rămâne pasiv, de a lua poziţie în faţa situaţiilor întâlnite. Am văzut cum aş fi putut să folosesc la maximum potenţialul familiei în care urma să mă nasc, învăţând de la mama să apreciez spiritualitatea, iar de la tata să fiu integru şi să mă bucur de viaţă. Bunicul urma să-mi dezvăluie frumuseţea naturii, iar unchiul şi mătuşa m-ar fi învăţat să fiu disciplinat şi să-mi respect îndatoririle financiare faţă de Biserică.

Plasarea într-o familie cu caractere atât de puternice va grăbi trezirea mea spirituală. La început, personalitatea lor bine conturată şi aşteptările mari pe care le aveau de la mine mă vor speria, făcându-mă să bat în retragere, să mă ascund. Mai târziu însă, voi încerca să înving această teamă şi să văd partea bună a lucrurilor. În felul ăsta voi putea să-mi urmez drumul fără nici un fel de rezerve.

Toate acestea puteau constitui o pregătire perfectă pentru ceea ce ar fi urmat, adică pornirea în căutarea detaliilor legate de spiritualitate, pe care le întâlnisem în Viziuni cu secole în urmă. Aş fi putut explora descrierea din punct de vedere psihologic a Mişcării pentru Potenţialul Omenirii, înţelepciunea Orientului, apoi i-aş fi cunoscut pe misticii Occidentului, pentru ca în cele din urmă să revin la Viziuni, exact în momentul în care acestea ieşeau din nou la lumină, pentru a aduce, în sfârşit, o trezire în masă. Voi continua apoi cercetările, încercând să înţeleg cum au schimbat Viziunile cultura omenirii şi cum voi ajunge să fac parte din grupul văzut de Williams.

M-am uitat la Wil.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Nici la mine lucrurile nu s-au petrecut ca în varianta

ideală. Am senzaţia că am ratat perioada pregătitoare din viaţa mea. Nici măcar n-am reuşit să trec peste reţinerile pe care le am. Sunt atâtea cărţi pe care nu le-am citit şi au existat atâţia oameni care ar fi putut să-mi transmită un mesaj, dar pe care nu i-am luat în seamă. Uitându-mă în urmă, am senzaţia că am ratat toate ocaziile.

Pe Wil era gata să-l pufnească râsul.

— Nici unul dintre noi nu îşi poate urma întocmai Viziunea Naşterii.

S-a oprit, uitându-se lung la mine.

— Îţi dai seama ce ţi se întâmplă în acest moment? Ţi-ai amintit cum ar fi trebuit să se desfăşoare viaţa ta în versiunea ideală, iniţială, şi făcând comparaţie cu realitatea te simţi copleşit de regrete, exact aşa cum a fost Williams după ce a murit şi a putut vedea câte ocazii a irosit. Spre deosebire de el însă, tu ai trăit *acum* Trecerea în Revistă a vieţii, şi nu după moarte.

Nu înţelegeam prea bine ce vroia să spună.

— Nu-ţi dai seama? Asta trebuie că este o parte cheie a celei de A Zecea Viziuni. Înţelegând pe deplin cea de *A Şasea Viziune*, putem analiza când ne-am abătut de la drumul nostru sau când nu am profitat de ocaziile ivite şi în acest fel vom putea găsi imediat un drum mult mai apropiat de cel ce ne-a fost menit. Cu alte cuvinte, zi de zi punem bazele unui proces de conştientizare. Înainte, pentru a face o trecere în revistă a vieţii, trebuia să păşim pragul morţii; acum însă, ne putem trezi mult mai repede şi putem face ca moartea să devină un concept perimat, aşa cum ne este arătat în cea de *A Noua Viziune*.

În sfârşit, înţelesesem.

— Aşadar, asta este misiunea oamenilor atunci când vin pe Pământ: să-şi amintească şi, cu timpul, să se „trezească”.

— Exact. Am devenit în sfârşit conştienţi de un proces ce a rămas ascuns în subconştientul nostru încă de la începuturile omenirii. Încă de atunci oamenii îşi vedeau

Viziunea Naşterii, pentru ca apoi, după naşterea în dimensiunea pământeană, această Viziune să rămână undeva, în subconştient, sub forma unor vagi intuiţii. În zorii istoriei omenirii, distanţa dintre ceea ce trebuia să facem şi ceea ce realizam de fapt era foarte mare. Cu trecerea timpului însă, această distanţă s-a micşorat, iar acum suntem pe punctul de a ne aminti totul.

În acel moment, am fost atras din nou de informaţiile pe care mi le oferea grupul. Cunoaşterea mea părea să atingă un nou nivel şi am avut confirmarea a tot ceea ce-mi spusese Wil. În sfârşit, puteam vedea acum istoria nu doar ca pe o luptă sângeroasă a animalului care se cheamă „om” - al cărui egoism l-a determinat să vrea să domine natura şi să iasă din junglă pentru a crea o civilizaţie complexă - ci, mai degrabă, ca pe un proces spiritual, ca pe un efort sistematic, extraordinar, al unor suflete, care, generaţie după generaţie, viaţă după viaţă, s-au luptat din greu de-a lungul mileniilor pentru un singur scop: să-şi amintească ceea ce ştiau deja din *Viaţa de Dincolo* şi să aducă această cunoaştere pe Pământ.

O hologramă imensă a apărut deasupra mea şi am putut percepe, dintr-o singură privire, îndelungata poveste a istoriei omenirii. Fără să fiu prevenit, m-am trezit învăluit de ea, scenele derulându-se cu repeziciune, în timp ce eu retrăiam fiecare moment, ca şi cum m-aş fi aflat într-adevăr acolo.

Deodată, am asistat la începuturile trezirii noastre. Eram undeva în Africa, pe o câmpie întinsă, bătută de vânt. O mişcare mi-a atras atenţia: un grup de oameni, care culegea nişte boabe. Am realizat dintr-o dată caracteristicile acelei perioade: oamenii erau intim legaţi de ritmurile şi de semnele naturii, predominând instinctele. Viaţa de fiecare zi se consuma în căutarea hranei şi se desfăşura într-un grup restrâns, o familie. Organizarea se făcea pe principiul puterii fizice, în ordine descrescătoare, şi

fiecare îşi accepta locul lui în această ierarhie, la fel cum accepta tragediile şi vicisitudinile vieţii: fără să cugete asupra lor.

S-au scurs apoi mii de ani, timp în care au trăit şi s-au perindat nenumărate generaţii. După aceasta, au început să apară indivizi nemulţumiţi de ceea ce le oferea viaţa. Când le-a murit copilul în braţe, s-au întrebat „de ce?” şi „cum ar putea evita pe viitor ceva asemănător?” Aceşti oameni au fost primii care au avut *conştiinţă de sine,* întrebându-se de ce se aflau acolo şi de ce erau în viaţă. Ei au fost în stare să înlăture rutina, răspunsurile mecanice şi să sesizeze adevăratul scop al existenţei. Viaţa lor se desfăşura după ciclurile lunare şi solare, după anotimpurile care se perindau continuu, dar, văzând că tot ce este viu moare, şi-au dat seama că şi zilele lor se vor sfârşi. Care era atunci sensul?

Privindu-i mai atent pe aceşti oameni care începuseră să-şi pună întrebări, am realizat că le puteam percepe Viziunea Naşterii: scopul lor precis în dimensiunea pământeană era acela de a iniţia conştientizarea laturii existenţiale a oamenilor. Ştiam că acest scop se inspira dintr-o viziune mai cuprinzătoare, Viziunea Omenirii. Ei au devenit conştienţi înainte de a se naşte că omenirea pornise într-o lungă călătorie, pe care o puteau vedea deja. Mai ştiau şi că drumul va fi anevoios, că se vor perinda multe generaţii până când omenirea se va trezi şi îşi va înfăptui destinul, lăsând în urmă liniştea şi pacea pe care ţi le dau lipsa de cunoaştere. Dar odată cu bucuria şi eliberarea pe care ni le dăruia cunoaşterea faptului că existăm, au apărut teama şi incertitudinea, pentru că nu ştiam *de ce* existăm.

Puteam vedea acum că istoria omenirii se va desfăşura în jurul acestui conflict. Pe de o parte existau intuiţiile şi imaginile mentale despre îndeplinirea unor ţeluri, despre progresul culturii, pe care numai noi, ca indivizi, le-am fi putut obţine, dacă am fi acţionat cu înţelepciune şi curaj.

Toate acestea ne vor da forţa să învingem teama, să ne amintim că oricât de nesigură ar părea viaţa, *nu suntem* singuri, că existenţa noastră avea un scop, un sens.

Pe de altă parte însă, vom ceda adesea impulsului de a ne pune la adăpost faţă de acest sentiment de Frică, rătăcind astfel drumul, pierzând din vedere obiectivele, căzând pradă neliniştii şi abandonând totul. Vom fi conduşi de Frică, de dorinţa de a fi în siguranţă, ne vom lupta pentru a ne păstra poziţiile câştigate, vom fura energie unul de la celălalt şi vom opune mereu rezistenţă schimbărilor şi progresului, vom respinge tot ceea ce este nou.

Trezirea omenirii a continuat peste milenii. Cu timpul, oamenii - urmând o tendinţă naturală - au început să se adune în grupuri tot mai mari, iar organizarea socială a devenit tot mai complexă. Această tendinţă era urmarea unor vagi intuiţii - cunoscute pe deplin în *Viaţa de Dincolo* - că destinul oamenilor pe Pământ era acela de a se aduna laolaltă. Urmând această intuiţie, ne-am dat seama că va trebui să renunţăm la viaţa nomadă, de vânători, şi să începem să cultivăm pământul, respectând nişte reguli bine stabilite. De asemenea, am fi putut domestici animalele din jur, asigurându-ne proteinele necesare. Odată ce aceste imagini din Viziunea Omenirii s-au întipărit în subconştientul nostru, am început să întrezărim o schimbare, ce urma să fie una dintre cele mai dramatice din istoria umanităţii: saltul înainte de la viaţa nomadă la aşezările de oameni care cultivau pământul.

Pe măsură ce comunităţile de cultivatori s-au mărit, surplusul de hrană era cedat contra altor produse, apărând astfel prima grupare pe meserii: pe de o parte existau păstorii, iar pe de altă parte negustorii, prelucrătorii de metale şi soldaţii. Ca urmare, au apărut rapid diverse forme de scris, dar şi socotitul. Însă vitregiile naturii şi provocările vieţii au făcut ca trezirea noastră să întârzie, iar întrebarea nerostită „de ce existăm?” continua să persiste. Ca şi mai înainte, am putut vedea Viziunea Naşterii unor oameni care

au încercat să înţeleagă realitatea lumii spirituale. Aceştia au apărut pe Pământ pentru a-i face pe semenii lor conştienţi de prezenţa divinităţii, însă primele lor intuiţii legate de asta au fost neclare, vagi, îmbrăcând formele politeismului. Oamenii au început să ia act de o mulţime de zei cruzi şi cu pretenţii, care se aflau în afara fiinţei lor: zei ai anotimpurilor, ai vremii şi ai recoltelor. Nesiguranţa în care trăiam ne-a făcut să credem că pentru a-i îmbuna pe zei trebuia să le închinăm tot felul de ritualuri şi să le aducem sacrificii.

După mii de ani, comunităţile umane au continuat să se mărească, dând naştere civilizaţiilor din Mesopotamia, Egipt, Valea Indului, Creta, Nordul Chinei, fiecare având propriii zei. Dar aceştia nu reuşeau să le dea oamenilor mai multă siguranţă, să le îndepărteze neliniştea. Am văzut apoi multe generaţii de suflete care au venit pe Pământ pentru a transmite că oamenii vor putea progresa numai împărtăşindu-şi unii altora ceea ce ştiau şi făcând schimb de idei. Odată ajunşi însă în dimensiunea fizică, aceşti indivizi cedau în faţa Fricii şi intuiţia iniţială se transforma într-o nevoie inconştientă de a cuceri şi a domina, de a se impune prin forţă.

A început astfel marea eră a imperiilor şi a tiranilor. Conducătorii s-au succedat, folosindu-se de puterea popoarelor lor pentru a cuceri cât mai multe teritorii şi pentru a impune acolo propria cultură şi civilizaţie. Dar pe tot parcursul acestei perioade tiranii au fost la rândul lor cuceriţi şi obligaţi să suporte jugul altora, mai puternici. Timp de mii de ani diverse imperii şi-au disputat poziţia efemeră de cuceritori ai lumii, şi-au făcut cunoscute ideile, au reuşit să ajungă la o înflorire economică şi să-şi îmbunătăţească tehnica de război. Toate acestea însă doar pentru a fi detronaţi mai târziu de o civilizaţie mai puternică. Astfel, chiar dacă schimbarea a fost lentă, noul a luat locul vechiului.

Aveam acum în faţa ochilor tot acest proces sângeros.

Totuşi, adevăruri-cheie au reuşit să răzbată dinspre dimensiunea *Vieţii de Dincolo.* Unul dintre cele mai importante - cel referitor la o nouă etică a relaţiilor interumane - este cel mai bine exprimat de filozofia Greciei antice. Într-o clipă, am perceput Viziunea Naşterii a sute de persoane din Grecia acelor timpuri, fiecare dintre ele sperând că îşi va aminti această viziune a vremii lor.

Ele văzuseră cum timp de generaţii oamenii s-au pierdut în dispute inutile, văzuseră nedreptăţile şi violenţa, pe care omenirea le îndreptase împotriva ei înseşi şi şi-au dat seama că oamenii puteau să se ridice deasupra acestui obicei de a-i cuceri pe alţii, instaurând un nou sistem, în care indivizii să facă schimburi de idei şi să le dezbată, un sistem care să apere dreptul absolut al fiecăruia de a avea păreri proprii, fără a şi le impune cu forţa. Acest sistem funcţiona în *Viaţa de Dincolo.* Noile relaţii interumane au început să apară şi pe Pământ, numindu-se în cele din urmă *democraţie.*

Schimburile de idei au degenerat însă adesea într-o luptă pentru supremaţie, dar de astă dată - pentru prima oară în istoria omenirii - disputa a rămas la nivel verbal.

În acelaşi timp, o altă concepţie crucială - menită să transforme total înţelegerea *realităţii spirituale* - a ieşit la lumină prin istorisirile scrise ale unui mic trib[1] din Orientul Mijlociu. Şi de această dată am asistat la Viziunea Naşterii multor susţinători ai acestei concepţii. Persoanele respective - evrei de origine - au aflat înainte de a se naşte că deşi omenirea intuise în mod corect existenţa unui izvor divin, totuşi imaginea pe care o aveam noi despre acest izvor era distorsionată. Credinţa în mai mulţi zei nu era decât un fragment dintr-un tablou mult mai cuprinzător. Acei indivizi şi-au dat seama că Dumnezeu era unic, însă în viziunea lor El rămânea încă ameninţător, emitea pretenţii,

[1] Este vorba de secta *esenienilor* şi despre *Manuscrisele de la Marea Moartă* (Qumran) (n. trad.)

menţinea patriarhatul[1] şi exista tot în afara noastră. Totuşi, pentru prima dată în istorie, se dovedea a fi simţitor la necazurile oamenilor şi era unicul creator al omenirii.

Am văzut apoi cum această intuiţie referitoare la un singur izvor divin s-a răspândit în toate culturile lumii. În China şi India - care au deţinut supremaţia în privinţa tehnologiilor, comerţului şi a dezvoltării sociale - hinduismul, buddhismul şi alte religii ale Orientului i-au făcut pe oameni să acorde mai multă atenţie contemplării, meditaţiei.

Cei care au dat naştere acestor religii au intuit că Dumnezeu era mai mult decât un personaj. El reprezenta o forţă, era Conştiinţă, şi putea fi găsit prin atingerea a ceea ce ei au numit „iluminare”. Religiile Orientului au considerat că decât să încercăm să-i facem pe plac lui Dumnezeu supunându-ne unor reguli şi ritualuri, mai bine încercăm să îl căutăm *înlăuntrul* nostru. Acest punct de vedere a reprezentat o schimbare a conştiinţei, o deschidere spre armonia şi protecţia ce ne sunt oferite în permanenţă.

Mi-a apărut apoi în faţa ochilor Marea Galileii şi am putut vedea cum şi aici imaginea unui Dumnezeu patriarhal şi critic s-a transformat cu timpul, ca şi în Orient. Acum se susţinea părerea că Dumnezeu se află în noi, că împărăţia Lui poate fi găsită în interiorul nostru. Am privit cum s-a întrupat în dimensiunea pământeană o entitate care şi-a amintit în totalitate Viziunea Naşterii[2].

Ştia că se află aici pentru a aduce lumii o nouă energie, o nouă cultură, bazată pe iubire. Mesajul lui era următorul: Dumnezeul unic era un duh sfânt, o energie divină; existenţa lui putea fi simţită şi dovedită prin cunoaştere. Trezirea spirituală însemna mai mult decât ritualuri, sacrificii şi rugăciuni în locuri publice. Ea implica o pocăinţă

[1] *patriarhat* - formă de organizare socială, în care gradele de rudenie sunt socotite în linie masculină, iar bărbatul este considerat şef al familiei, cu rol predominant în viaţa comunităţii (n. ed.)
[2] Este vorba despre Iisus (n. trad.)

profundă, o schimbare a mentalităţii, care avea la bază suprimarea viciilor dictate de ego şi renunţarea, în sensul transcendental al cuvântului. Am fi putut culege astfel roadele adevăratei vieţi spirituale.

Acest mesaj a început să se răspândească în timpul unuia dintre cele mai puternice imperii - Imperiul Roman - fiind îmbrăţişată o nouă religie, care predica despre existenţa unui singur Dumnezeu, ce poate fi găsit înlăuntrul nostru. Noua religie a cuprins aproape toată Europa. Mai târziu, când au năvălit barbarii din nord şi imperiul a început să se dezmembreze, religia creştină a continuat să supravieţuiască şi în timpul noii organizări sociale, cea feudală.

În acest moment al istoriei, îşi fac din nou apariţia gnosticii, care au cerut Bisericii să pună accent pe transformarea interioară a omului, luând ca exemplu viaţa lui Iisus. Oamenii Bisericii cu căzut din nou pradă Fricii, temându-se că vor pierde controlul asupra situaţiei şi au continuat să-şi construiască dogma bazându-se pe puternica ierarhie bisericească şi erijându-se în mediatori între divinitate şi mulţime. Toate scrierile care aveau legătură cu gnosticismul au fost considerate blasfemii, fiind eliminate din Biblie.

Chiar dacă au existat indivizi care au încercat să facă noua religie mai cuprinzătoare şi s-o „democratizeze”, eforturile de a iniţia o nouă cultură au fost zadarnice, pentru că teama oamenilor era mare şi în cele din urmă totul a fost folosit pentru a controla şi a domina.

În acest moment a apărut din nou Ordinul Franciscanilor, care a încercat să impună respectul pentru natură şi căutarea divinului în lumea din noi. Aceşti indivizi veniseră în dimensiunea pământeană intuind că trebuia rezolvat conflictul cu gnosticii, dar fiind în acelaşi timp hotărâţi să apere vechile manuscrise, care rezistaseră veacurilor. Personal, am avut şi acum o tentativă prea timpurie de a face publice acele scrieri - prefăcându-mă din nou că sunt

bolnav - dar, ca şi altădată, am părăsit această lume înainte de vreme.

Cu toate acestea, o nouă eră se deschisese. Puterea Bisericii a început să fie concurată de o altă formă de organizare socială: statul naţional. Pe măsură ce oamenii au căpătat conştiinţă de sine, era marilor imperii s-a apropiat de sfârşit. Noile generaţii au fost capabile să intuiască faptul că oamenii trebuie să se unească şi au promovat conceptul de „conştiinţă de neam”, care-i unea într-un teritoriu suveran pe toţi cei ce vorbeau aceeaşi limbă. Aceste state continuau să fie organizate pe principiul autocraţiei[1] - conducătorii lor pretinzând că deţin puterea prin drept divin - însă o nouă civilizaţie începea să se dezvolte: se stabileau graniţele, monedele naţionale ale fiecărui stat şi drumurile comerciale.

În cele din urmă, odată cu răspândirea belşugului şi a ştiinţei de carte, în Europa a început Epoca Renaşterii. Aveam acum în faţă Viziunea Naşterii multor indivizi care au trăit în acele timpuri. Ştiau că destinul lor era să dezvolte şi să întărească democraţia şi au venit pe Pământ cu dorinţa de a-l înfăptui. Scrierile greceşti şi romane care fuseseră descoperite le-au stimulat aducerea aminte. A apărut primul parlament democratic şi au început să se audă glasuri care cereau să se pună capăt domniei regilor şi dominaţiei sângeroase a Bisericii asupra vieţii sociale şi spirituale. S-a produs apoi Reforma Protestantă, în urma căreia credincioşii au avut acces la Scripturi, putând comunica direct cu Dumnezeu, fără să mai fie nevoie de intermediari.

În acelaşi timp, indivizi în căutarea libertăţii şi a unor posibilităţi mai mari, au ajuns pe continentul american, un pământ întins, aşezat simbolic între cultura Orientului şi cea a Occidentului. Viziunea Naşterii acestor europeni mi-a arătat că ei *ştiau* că acele pământuri erau deja locuite,

[1] *autocraţie* - formă de guvernare în care întreaga putere a statului e concentrată în mâna unei singure persoane (n. ed.)

fuseseră conştienţi de faptul că nu puteau iniţia o comunicare şi nici imigrarea, decât dacă erau acceptaţi. În adâncul sufletului, aceşti oameni au ştiut că băştinaşii ar fi putut constitui piatra de temelie, un nou început pentru o Europă care pierduse în scurt timp legătura sacră cu natura şi care se îndrepta spre o laicizare periculoasă. Cultura indienilor americani, chiar dacă nu era perfectă, oferea un nou model, cu ajutorul căruia europenii şi-ar fi putut recâştiga identitatea.

Cu toate astea, Frica şi-a spus încă o dată cuvântul. În dorinţa lor de libertate, nu au mai avut alte intuiţii în afara celor legate de modul în care puteau să ajungă pe aceste meleaguri, aducând odată cu ei şi nevoia de a domina, de a cuceri şi de a căuta doar propria siguranţă. Importantele învăţături ale indigenilor s-au pierdut din cauza nerăbdării cu care au fost exploatate resursele naturale ale acestor terenuri întinse.

Între timp, în Europa Renaşterea îşi urma cursul şi vedeam acum posibilităţile imense pe care le oferea *A Doua Viziune*. Rolul Bisericii de a defini realitatea s-a diminuat, iar europenii s-au trezit la o nouă viaţă. Datorită curajului a numeroşi indivizi - inspiraţi cu toţii de ceea ce îşi amintiseră - ştiinţa a început să fie folosită pentru a cerceta şi a înţelege lumea în care trăiam. Metoda ştiinţifică - cercetarea unor fenomene naturale, ajungerea la nişte concluzii şi comunicarea acestora - a contribuit la punerea bazelor unui consens. În acest fel, omenirea ar fi putut să-şi înţeleagă rostul ei pe planetă şi să-şi descopere originea spirituală.

Oamenii Bisericii însă, cuprinşi de Frică, au încercat să defăimeze această nouă ştiinţă. Pentru că existau forţe politice de ambele părţi, s-a ajuns la un compromis: oamenii de ştiinţă erau liberi să cerceteze lumea materială, însă - la cererea Bisericii, care avea încă suficientă influenţă - trebuiau să respecte dogmele bisericeşti. Trăirile interioare - iubirea, intuiţiile, coincidenţele, relaţiile

interpersonale şi chiar visurile - nu au constituit obiectul noii ştiinţe.

În ciuda acestor restricţii, oamenii de ştiinţă au început să facă cercetări minuţioase şi să descrie modul cum e alcătuită şi cum funcţionează lumea materială, furnizând informaţii importante despre felul în care putea fi stimulat comerţul şi utilizate resursele naturale. A crescut securitatea economică a individului şi, cu timpul, nu am mai fost interesaţi de misterul vieţii, nu ne-am mai pus întrebări despre sensul acesteia. Ne-am mulţumit că existam şi am considerat că este suficient să ne propunem construirea unei lumi mai bune şi mai sigure pentru noi şi urmaşii noştri. Cu timpul, am aderat la modul de gândire general, care nu lua în seamă realitatea morţii şi care a creat iluzia că lumea fusese explicată, că nu avea nimic neobişnuit şi că era lipsită de orice mister.

În felul ăsta, intuiţia de mare forţă pe care o avusese omenirea în legătură cu un izvor divin a trecut pe un plan secund. În această lume materialistă, divinitatea era percepută ca un fel de Dumnezeu deist[1], un Dumnezeu care a creat Universul şi care apoi s-a retras, lăsându-l să funcţioneze precum un mecanism, totul petrecându-se la întâmplare.

Viziunea Naşterii unor indivizi din acea perioadă mi-a arătat că aceştia ştiau că dezvoltarea tehnologiilor şi a producţiei industriale erau importante, pentru că ar fi putut apărea astfel tehnologii nepoluante, care să-l slujească pe om şi care să elibereze omenirea. Născându-se însă în acea perioadă, nu şi-au mai adus aminte decât că trebuie să construiască, să producă şi să muncească, având însă grijă să menţină democraţia.

Nicăieri în lume nu s-a manifestat atât de puternic această intuiţie ca la crearea Statelor Unite, unde a apărut o constituţie democratică şi un sistem financiar bine pus la

[1] *deism* - credinţă în existenţa lui Dumnezeu, fără a recunoaşte însă revelaţiile (n. ed.)

punct. America a fost construită având la bază schimbul de idei, acesta fiind de fapt o caracteristică a viitorului. Indigenii americani şi africani, precum şi alţii, pe spatele cărora a fost iniţiat acest experiment, îşi strigau însă nemulţumirea, cerând şi ei un loc în această lume a albilor.

În secolul al nouăsprezecelea ne-am aflat foarte aproape de cea de a doua mare transformare culturală, bazată pe descoperirea unor noi surse de energie: petrolul, aburul şi electricitatea. S-a produs o explozie a tehnicii, care a provocat o creştere economică nemaiîntâlnită, piaţa fiind invadată de o mulţime de produse. Au avut loc migrări masive de la sat la oraş, oamenii renunţând la viaţa de până atunci în favoarea noului. Începea *revoluţia industrială.*

În perioada aceea mulţi credeau că pentru a eficientiza comerţul mondial se impunea un capitalism clădit pe baze democratice, eliberat de normele guvernamentale. Majoritatea celor născuţi în acea perioadă a venit în dimensiunea fizică având speranţa de a perfecţiona capitalismul. Din păcate, Frica i-a împiedicat şi de această dată şi tot ce au mai putut intui a fost să-şi asigure securitatea personală, să exploateze munca altora, să-şi mărească profiturile, pentru aceasta ajungând adesea la înţelegeri secrete cu concurenţa şi cu guvernul. Ne aflăm în epoca jafului comis de marii magnaţi, a operaţiunilor bancare secrete şi a cartelurilor.

La începutul secolului al douăzecilea, ca urmare a abuzurilor acestui capitalism scăpat de sub control, au apărut încă două variante de sisteme economice. Lucrul ăsta s-a întâmplat mai întâi în Anglia, unde doi bărbaţi au publicat un Manifest[1], în care era descris un sistem

[1] *Manifestul Partidului Comunist* (germană: **Manifest der Kommunistischen Partei**), denumit și Manifestul Comunist, este una din cele mai importante scrieri politice din istorie. A fost scris de Karl Marx și Friedrich Engels, și publicat pentru prima oară la Londra, în 21 februarie 1848. În manifest sunt descrise scopurile și programul *Ligii*

economic utopic, condus de proletariat. Se preconiza aici ca resursele existente să fie împărţite fiecăruia după nevoi, eliminând lăcomia sau competiţia.

Condiţiile foarte grele de muncă de atunci au făcut ca această teorie să aibă mulţi susţinători. Mi-am dat repede seama că Manifestul - conceput în termeni materialişti - a abătut omenirea de la drumul pe care îl avea de urmat. Când mi-a apărut în faţa ochilor Viziunea Naşterii celor doi, am realizat că aceştia intuiseră faptul că omenirea ar fi putut împlini această utopie. Din nefericire însă, ei nu şi-au mai amintit că pentru asta era necesară o participare democratică, născută din acordul liber al tuturor, proces ce ar fi trebuit să se desfăşoare lent.

În consecinţă, când a avut loc revoluţia comunistă din Rusia, cei care au iniţiat-o au crezut în mod greşit că acest sistem poate fi introdus prin forţă, pe căi dictatoriale, ceea ce a făcut ca totul să se sfârşească într-un mod lamentabil, cu preţul a milioane de vieţi. Cei doi, în nerăbdarea lor, au imaginat această utopie care în final a dus la apariţia comunismului - o tragedie ce a durat mai multe decenii.

Imaginea din faţa mea s-a schimbat şi am văzut cealaltă variantă care se opunea capitalismului democratic: nenorocirea numită „fascism”. Acest sistem a fost conceput în scopul măririi profiturilor şi controlului deţinute de o elită care gândea că omenirea ar fi trebuit să se considere privilegiată pentru că este condusă de astfel de oameni. Această elită socotea că o naţiune îşi putea atinge potenţialul maxim şi o poziţie privilegiată în lume numai renunţând la democraţie şi făcând un pact între guvern şi marii industriaşi ce deţineau puterea.

Am văzut foarte limpede că cei care au creat acest sistem nu şi-au amintit mai nimic din Viziunea Naşterii. Ei veniseră în planul fizic cu dorinţa de a arăta că societatea se putea perfecţiona şi că o naţiune unită, având aceleaşi

---

Comuniste, prima organizație marxistă din lume. (n.)

scopuri şi năzuinţe, care se străduia să-şi folosească pe deplin potenţialul, ar fi putut obţine o eficienţă maximă în tot ceea ce întreprindea. Ce s-a realizat în fapt a fost un regim al terorii, care a proclamat în mod nejustificat superioritatea unor rase şi a unor naţiuni, creând astfel premisele dezvoltării unei suprenaţii al cărei destin - susţineau ei - era să conducă lumea. Încă o dată, intuiţia care arăta că toţi oamenii vor atinge perfecţiunea a fost denaturată de nişte indivizi slabi şi temători, lumea fiind supusă regimului criminal al celui de-Al Treilea Reich.

Îi vedeam acum pe cei care trăiau în societăţi democratice şi care au înţeles în mod înţelept că omenirea trebuia să tindă spre perfecţiune. Aceştia au intuit că e necesar să combată cele două variante de organizare socială pomenite mai înainte. Fascismul a fost îndepărtat în urma unei conflagraţii mondiale sângeroase, plătindu-se un preţ foarte mare, iar împotriva blocului comunist a pornit un război de lungă durată, numit „războiul rece”.

Mă găseam acum în Statele Unite, la începutul războiului rece, în anii cincizeci. Atunci America se afla la apogeul a patru sute de ani de materialism. Abundenţa şi sentimentul de securitate au dus la apariţia clasei de mijloc - larg răspândită - şi din această lume materialistă, care cunoscuse succesul, urma să se nască o nouă generaţie, generaţie ale cărei intuiţii aveau să îndrepte omenirea spre a treia mare transformare.

Acestei generaţii i s-a spus tot timpul că trăieşte în cea mai puternică ţară din lume, o ţară liberă, în care justiţia era aceeaşi pentru toţi. Maturizându-se însă, mulţi şi-au dat seama că exista o neconcordanţă între realitate şi imaginea Americii despre care li se tot vorbise. Au aflat acum că numeroşi oameni din ţară - femeile şi unele minorităţi rasiale - *nu erau* de fapt *liberi.* Până în anii şaizeci aceşti tineri au cercetat fenomenul mai îndeaproape, găsind şi alte imagini distorsionate ale Americii. Printre ele s-a numărat şi vehicularea unui patriotism prost înţeles, în

numele căruia li se cerea să ducă un război într-o ţară străină, pentru nişte cauze de ordin politic, război ale cărui scopuri nu erau limpede precizate şi în care nu se întrevedea perspectiva unei victorii.

La fel de distorsionate erau şi practicile ce ţineau de viaţa spirituală. Materialismul celor patru sute de ani a făcut ca misterul vieţii şi al morţii să treacă pe plan secund. În biserici şi sinagogi se desfăşurau ritualuri pompoase, lipsite de conţinut. Serviciul religios îmbrăcase mai degrabă forme sociale decât spirituale, participanţii fiind preocupaţi de modul cum erau percepuţi şi judecaţi de către ceilalţi.

Noua generaţie a început să gândească şi să analizeze lucrurile, impulsionată de o intuiţie profund înrădăcinată în conştiinţa ei, care-i spunea că viaţa trebuie să mai însemne şi altceva, nu doar această latură materială. Ea a sesizat partea nevăzută a realităţii vieţii şi anume latura ei spirituală şi a căutat să cunoască alte religii şi puncte de vedere referitoare la spiritualitate. Astfel, a studiat şi a înţeles - lucru care se întâmpla pentru prima oară - religiile Orientului, ceea ce i-a validat intuiţia că spiritualitatea se manifestă printr-o trăire interioară. Acest lucru a produs o schimbare în conştiinţa noastră, modificând pentru totdeauna modul de percepere a propriei persoane şi a ţelului nostru în viaţă. În mod similar, scrierile cabalistice evreieşti, precum şi misticii creştini ai Occidentului - Maestrul Eckehart şi Teilhard de Chardin - au făcut descrieri şocante referitoare la spiritualitate.

Tot acum apar şi alte informaţii, furnizate de ştiinţă - sociologie, psihiatrie, psihologie, antropologie şi fizica modernă - informaţii care aruncă o lumină nouă asupra conştiinţei umane şi a caracterului creator al omului.

Aceste cunoştinţe, coroborate cu învăţătura Orientului, au determinat apariţia unui curent intitulat *Mişcarea pentru valorificarea potenţialului uman.* Membrii ei susţineau că omul foloseşte doar o mică parte din resursele sale psihice, psihologice şi din potenţialul spiritual.

La capătul mai multor decenii, aceste informaţii, precum şi trăirea spirituală s-au răspândit atât de mult, încât au determinat apariţia unei *mase critice*[1] a celor treziţi spiritual, un salt al conştiinţelor. Ajunşi în acest punct, ne-am format o nouă gândire despre viaţă, la care s-a adăugat de curând descoperirea celor nouă Viziuni.

Deşi această nouă gândire care se cristalizase a cuprins, ca o epidemie, întreaga lume, transformând conştiinţele, unii dintre componenţii noii generaţii au început să bată în retragere, alarmaţi brusc de creşterea instabilităţii culturale, ceea ce putea da naştere unor noi modele culturale. Timp de sute de ani existase în lume o ordine bine stabilită, strictă chiar, care se datora faptului că omenirea acceptase vechea viziune asupra ei înseşi. Fiecare îşi cunoştea foarte bine locul şi ştia ce are de făcut: bărbaţii trebuiau să muncească, iar femeile să stea acasă şi să îngrijească de copii. Această etică a muncii exista pretutindeni. Cetăţenii trebuiau să-şi găsească locul în sistemul economic, să fie conştienţi de importanţa familiei şi a copiilor şi să ştie că scopul vieţii era să avem condiţii bune de trai şi să asigurăm securitatea materială pentru generaţiile viitoare.

A urmat perioada de căutări, analize şi atitudini critice a anilor şaizeci, iar regulile care până atunci fuseseră de nezdruncinat, au început să se clatine. În cele din urmă, comportamentul nostru a încetat să mai fie determinat de oamenii puternici din jur. Acum toată lumea era puternică, liberă să-şi planifice viaţa aşa cum dorea şi să-şi folosească din plin potenţialul. În acest climat, ceea ce gândeau alţii despre noi nu a mai constituit un factor determinant pentru acţiunile şi conduita noastră, care au început să fie tot mai mult hotărâte de propriile trăiri interioare şi de propria morală.

Pentru cei care adoptaseră noul mod de gândire legat de

[1] analogie cu „*masa critică*“ din fizica nucleară; a se vedea primul capitol al *Profeţiilor de la Celestine* (n. trad.)

spiritualitate - caracterizat prin cinste şi iubire faţă de semeni - respectarea moralei nu constituia o problemă. Îngrijorător era acest mod de gândire pentru cei ce nu mai aveau nici un fel de jaloane care să-i ghideze pe drumul vieţii şi nu-şi alcătuiseră un cod moral propriu. Aceştia acţionau ca şi când se aflau în „ţara nimănui”, unde totul era permis: crime, droguri şi alte vicii, ca să nu mai pomenim de dispariţia oricărei etici legate de muncă. Lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult atunci când noua Mişcare pentru valorificarea potenţialului uman a fost folosită de mulţi în scopul de a sugera că cei cu un comportament deviant, criminalii şi infractorii nu erau decât nişte victime ale unei culturi opresive, care tolerase în mod ruşinos acele condiţii sociale ce au modelat astfel de oameni.

Începusem să înţeleg acum mai bine ceea ce vedeam: se crease pe planetă o polarizare în jurul celor care susţineau noul mod de gândire, legat de spiritualitate, iar cei care fuseseră nehotărâţi reacţionau acum, considerând că acest fenomen nu ducea decât la haos şi nesiguranţă, poate chiar la distrugerea în totalitate a unui mod de viaţă. În special în Statele Unite, tot mai mulţi oameni considerau că se confruntă cu ceea ce ei numeau o luptă pe viaţă şi pe moarte cu toleranţa şi liberalismul ultimilor douăzeci şi cinci de ani - „războiul culturilor”, cum i-au zis ei - care putea provoca chiar dispariţia civilizaţiei occidentale. Aceştia considerau cauza aproape pierdută, motiv pentru care pledau pentru măsuri extreme.

Confruntaţi cu astfel de critici severe, susţinătorii Mişcării, cuprinşi de teamă, au bătut în retragere, simţind că victoriile obţinute - legate de drepturile omului şi de compasiunea societăţii pentru cei aflaţi în nevoie - erau în pericol de a fi spulberate de acest val de conservatorism. Mulţi dintre ei considerau reacţia pe care conservatorii o aveau împotriva eliberării spirituale ca fiind un atac generat de lăcomie şi de dorinţa de a-i exploata pe alţii, o ultimă

tentativă de a-i domina pe acei membri ai societăţii lipsiţi de apărare.

Vedeam limpede cum fiecare parte considera că cealaltă era întruchiparea Răului.

Susţinătorii vechiului punct de vedere nu mai considerau că ceilalţi se înşeală, sau că sunt naivi, ci îi acuzau direct că au aderat la *ideile comuniste,* că fac parte dintr-o întinsă conspiraţie a guvernelor socialiste, care încercau să-şi realizeze scopul: erodarea vieţii culturale, pentru a putea crea premisele apariţiei unei guvernări omnipotente, ce urma să „îndrepte” lucrurile. În opinia lor, această conspiraţie se folosea de teama pe care o inspira criminalitatea în creştere, făcând să sporească numărul armelor şi înfricoşând sistematic populaţia. Acest lucru întărea controlul deţinut de o birocraţie centralizată, care, în cele din urmă, folosindu-se de Internet, ar fi putut monitoriza mişcarea banilor şi a cărţilor de credit, justificând că toate acestea erau necesare pentru a preveni criminalitatea sau pentru colectarea impozitelor, în scopul evitării sabotajelor. Probabil că în cele din urmă, sub pretextul unui dezastru iminent, *Marele Frate*[1] va merge şi mai departe, confiscând averile şi declarând legea marţială.

Pentru susţinătorii eliberării şi ai schimbării, un scenariu opus celui dinainte era mai probabil. Ei aveau impresia că tot ce câştigaseră se năruia chiar sub ochii lor, din cauza avantajului pe care îl obţinuseră conservatorii pe scena politică. Erau conştienţi de creşterea violenţelor şi a criminalităţii, de dezintegrarea familiei, numai că socoteau intervenţia statului ca fiind slabă şi tardivă.

Capitalismul a făcut ca o întreagă clasă de oameni să eşueze în toate ţările şi asta dintr-un motiv simplu: săracii erau excluşi din sistem, nu aveau acces la educaţie, la slujbe. În loc să-i ajute, guvernul părea pregătit să-i îndepărteze, odată cu programele pentru săraci şi cu toate

[1] Aluzie la romanul **1984**, al lui George Orwell, în care dictatorului i se spunea *Big Brother* (Marele Frate) (n. trad.)

drepturile câştigate în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

În marea lor dezamăgire, reformatorii începuseră să-şi imagineze tot ce era mai rău şi anume că această scindare a societăţii ar fi putut fi rezultatul unei manipulări din partea marilor corporaţii financiare. Acestea aveau guvernele şi mass-media la dispoziţia lor şi în cele din urmă vor reuşi să împartă lumea în două categorii: *cei ce au* şi *cei ce nu au*, aşa cum s-a întâmplat şi în Germania nazistă. Corporaţiile îi vor înghiţi pe micii întreprinzători, devenind tot mai prospere. Desigur că se vor produce tulburări sociale, însă acest lucru va fi în avantajul elitei, care va întări controlul poliţienesc.

Dintr-o dată, puterea mea de înţelegere a atins un nivel superior şi în sfârşit am priceput ce însemna polarizarea cauzată de Frică: cele două puncte de vedere au câştigat fiecare numeroşi adepţi, ambele părţi considerând că duc un război împotriva răului şi ambele văzând în adversari autorii unei conspiraţii de mari proporţii.

Mi-am dat seama şi de influenţa crescândă a celor ce pretindeau că pot explica originea răului. Era vorba despre cei care analizau textele referitoare la *sfârşitul lumii.* Despre ei îmi vorbise mai înainte şi Joel. Agitaţia provocată de tranziţie creştea, iar aceşti analişti începuseră să aibă tot mai multă putere. Ei au luat ad-litteram profeţiile din Biblie şi au considerat că vremurile incerte pe care le trăiam prevesteau Apocalipsa ce urma să vină. Războiul sfânt avea să înceapă cât de curând, iar lumea va fi împărţită în două tabere: una de partea forţelor răului, ale întunericului, cealaltă de partea forţelor binelui, ale luminii. Războiul va fi scurt şi sângeros şi era indicat ca la începutul lui să te afli de partea binelui.

Ca şi în celelalte perioade care au marcat o cotitură în istoria omenirii, am putut vedea şi de această dată Viziunea Naşterii pentru actuala viaţă a celor implicaţi în conflict. Aceştia - indiferent de care parte se aflau - veniseră în planul fizic cu intenţia de a diminua polarizarea. Pe de o

parte se dorea o trecere lină de la punctul de vedere materialist la cel care susţinea spiritualitatea, iar pe de altă parte se voia ca această transformare să includă şi învăţăturile vechilor civilizaţii.

Puteam să văd limpede că acest conflict care se amplifica era aberant, fiind rezultatul Fricii şi nu al relelor intenţii. Viziunea noastră iniţială spunea că în societate va fi menţinută morala doar dacă fiecare individ va fi complet eliberat şi dacă mediul în care trăiam va fi protejat; economia se va transforma dacă ţelul nostru spiritual va fi cunoscut de către toată lumea. În momentul în care se va realiza acest lucru, se va produce un miracol, ce ar putea fi asimilat cu acel „sfârşit al veacurilor” despre care pomenesc Scripturile.

Cunoaşterea mea s-a amplificat atunci când am privit din nou Viziunea Naşterii Mayei. Eram pe punctul de a percepe spiritualitatea de pe un nivel superior de înţelegere, de a avea o imagine cuprinzătoare a istoriei omenirii, a modului în care s-ar fi putut realiza o conciliere între cele două părţi şi a felului în care omenirea urma să-şi împlinească destinul. Am simţit apoi cum capul începe să mi se învârtească şi nu m-am mai putut concentra, aşa că nu am atins nici acum acel nivel energetic de unde aş fi putut percepe toate astea.

Imaginea din faţa mea a început să dispară. M-am străduit s-o reţin, însă n-am reuşit să văd decât situaţia din prezent. Era limpede că fără ajutorul acestor informaţii provenite din Viziunea Omenirii, polarizarea produsă de Frică se va accelera. Cele două părţi se vor încrâncena, ostilitatea va creşte şi fiecare va gândi despre celălalt nu numai că nu are dreptate, dar şi că a făcut un pact cu diavolul.

După un moment de ameţeală, când am simţit că încep să „mă mişc”, l-am văzut pe Wil că se uita la mine, apoi a început să privească atent în jurul lui, unde totul era

cenuşiu-închis. Ne aflam într-un alt „loc”.

— Ai reuşit să percepi imaginile despre istoria noastră? l-am întrebat.

S-a uitat din nou la mine şi a dat din cap în semn că da.

— Ceea ce tocmai am avut în faţa ochilor a fost o interpretare a istoriei din punct de vedere spiritual, care ne-a făcut dezvăluiri uimitoare. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Informaţiile primite fac parte din cea de *A Zecea Viziune* - o imagine clară a căutărilor omenirii, văzută din *Viaţa de Dincolo.* Am înţeles că la naştere avem cu toţii intenţii bune şi că încercăm să facem cunoscute aici, pe Pământ, cât mai multe informaţii din cealaltă dimensiune. Subliniez încă o dată că asta e valabil pentru toţi. Istoria noastră este de fapt un lung proces de trezire. Când ajungem în planul fizic, uităm ceea ce am vrut să facem, fiind nevoiţi să ne adaptăm la realităţile culturale ale zilei. Cu toate astea, suntem cu toţii înzestraţi cu îndrăzneală, cu anumite virtuţi şi avem cu toţii intuiţii care ne îndrumă să acţionăm într-un anume fel. De fiecare dată însă trebuie să ne luptăm cu Frica. Uneori ea este atât de mare, încât nu reuşim să facem ceea ce intenţionasem, sau ne poate abate din drum. Însă cu toţii, repet, cu toţii venim aici având intenţii bune.

— Prin urmare, după părerea ta, chiar şi un criminal în serie a venit pe Pământ cu intenţia de a face ceva bun.

— Iniţial, da. Toate crimele sunt rezultatul mâniei, reprezintă o critică aspră şi un mod prin care indivizii încearcă să-şi înfrângă Frica lăuntrică şi neputinţa.

— Nu ştiu ce să zic, am spus eu. Nu cumva unii oameni sunt în esenţă răi?

— Nu. Sunt doar înspăimântaţi din cauza Fricii şi fac greşeli înfiorătoare, pentru care suportă apoi consecinţele. Trebuie să înţelegem însă că toate acestea se întâmplă şi din cauză că oamenii au tendinţa să-i considere pe aceşti semeni ai lor răi din naştere. Este o idee greşită, care alimentează polarizarea. Nefiind în stare să înţelegem că

unii dintre noi comit anumite acte fără să fie în esenţă răi, contribuim la dezumanizare, la alienare, intensificând astfel Frica şi înrăindu-i pe oameni.

Părea din nou confuz şi privea undeva, departe.

— Fiecare parte consideră că adversarii sunt implicaţi într-o conspiraţie de amploare - a adăugat el - şi că întruchipează tot ce este mai rău.

S-a uitat iarăşi în depărtare. I-am urmărit privirea şi când am reuşit să mă concentrez, am simţit o senzaţie de nelinişte, prevestitoare de rău.

— Părerea mea - a continuat el - este că nu vom putea percepe Viziunea Omenirii şi nu vom rezolva problema legată de polarizare, până când nu vom înţelege adevărata natură a răului şi ceea ce numim „Iad”.

— De ce spui asta? am întrebat.

M-a privit încă o dată, apoi s-a uitat în jur, la cenuşiul acela sumbru.

— Pentru că este exact locul în care ne aflăm.

IADUL DIN NOI

Uitându-mă în jur, am simţit că mă cuprind fiorii. Senzaţia de ameninţare de mai înainte se transformase parcă în alienare şi în disperare.

— Ai mai fost aici? l-am întrebat pe Wil.

— Doar prin apropiere, dar nu am „intrat” niciodată, a răspuns el. Simţi cât de frig este?

Am dat din cap afirmativ, în timp ce atenţia mi-a fost atrasă de o mişcare.

— Ce-o fi?

Wil a clătinat din cap.

— Nu prea-mi dau seama.

O masă de energie, ca un vârtej, părea că se îndreaptă spre noi.

— Trebuie că este un alt grup de suflete, am spus.

Când s-au apropiat, am încercat să le prind gândurile, dar am simţit o alienare şi mai puternică, furie chiar. Am vrut să îndepărtez această senzaţie, căutând să rămân deschis comunicării.

— Aşteaptă, nu ai încă suficientă energie, îmi spunea Wil, dar eu de-abia îl mai auzeam.

Era prea târziu. M-am scufundat într-un negru total şi am văzut ceva asemănător unui oraş. Am privit îngrozit în jur, încercând să rămân cu mintea limpede. După forma construcţiilor mi-am dat seama că mă aflam în secolul al nouăsprezecelea; eram la colţul unei străzi pe unde trecea multă lume; în depărtare se înălţa cupola unui capitoliu. Unele aspecte nu se potriveau însă cu realitatea: orizontul era învăluit într-un gri ciudat şi cerul era măsliniu, ca acela

pe care îl văzusem deasupra laboratorului zămislit de mintea lui Williams, atunci când nu-i venea să creadă că murise.

Mi-am dat seama apoi că de vizavi mă priveau patru bărbaţi. Am simţit un fior rece în tot corpul. Cu toţii erau bine îmbrăcaţi, iar unul dintre ei îşi ridicase trufaş capul, pufăind dintr-un trabuc. Un altul şi-a scos ceasul de buzunar, ca să vadă cât era ora, apoi l-a pus la loc în buzunarul vestei. Cu toţii aveau priviri ameninţătoare.

— Oricine reuşeşte să-i înfurie îmi este prieten, am auzit o voce slabă în spatele meu.

M-am întors şi am văzut venind spre mine un bărbat corpolent, ca un butoiaş. Era bine îmbrăcat, iar pe cap purta o pălărie de fetru, cu boruri largi. Figura lui mi se părea cunoscută. Îl mai văzusem. Dar unde?

— Nu-i băga în seamă. Nu sunt atât de deştepţi pe cât se cred.

M-am uitat atent la ţinuta lui caraghioasă, la statura şi la privirea-i crucişă, amintindu-mi în cele din urmă cine era: comandantul trupelor federale, în războiul din secolul al nouăsprezecelea, cel care refuzase să o primească pe Maya şi care decisese că trebuia pornită lupta împotriva indienilor.

Probabil că oraşul era rodul imaginaţiei lui. Îl crease după ce murise, pentru că, la fel ca Williams, refuza să creadă acest lucru.

— Toate astea nu sunt reale. Eşti... mort, am scăpat eu fără să vreau.

Nu m-a băgat în seamă.

— Ce-ai făcut de i-ai supărat pe şacalii ăştia?

— N-am făcut nimic.

— Oh, ba da, trebuie să fi făcut tu ceva. Cunosc privirile astea pe care ţi le aruncă acum. Au impresia că ei sunt stăpânii acestui oraş, că pot conduce întreaga lume şi că viitorul se desfăşoară după dorinţa lor; nu cred în existenţa unui destin. Au convingerea că ei dirijează totul: economia,

guvernele, circulaţia banilor, chiar şi stabilirea valorii acestora. Dumnezeu e martor că lumea asta e plină de idioţi, care o vor distruge dacă-i vom lăsa de capul lor. Ei cred că oamenii trebuie ţinuţi laolaltă, ca o turmă, pentru a putea fi controlaţi şi dacă cineva reuşeşte să facă şi bani din asta, cu atât mai bine. Smintiţii ăştia încearcă acum să mă hăituiască şi *pe mine.* Dar nu le ţine, pentru că sunt mult mai isteţ decât ei. Întotdeauna am fost prea isteţ pentru ei. Spune-mi aşadar, ce ai făcut?

— Încearcă să înţelegi că nimic din toate astea nu este real, i-am răspuns.

— Haide, ţi-aş sugera să ai încredere în mine. Dacă ţi i-ai făcut duşmani, atunci să ştii că eu sunt singurul tău prieten.

M-am uitat în lături, dar mi-am dat seama că tot nu mă crezuse.

— Sunt nişte oameni perfizi, a continuat el. N-o să te ierte niciodată. Uite eu, de exemplu. S-au folosit de experienţa mea ca militar, pentru a-i strivi pe indieni şi a le lua pământurile. Însă nu le-a ţinut cu mine. Ştiam că nu se poate avea încredere în ei şi că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

Mi-a aruncat o privire şireată.

— După ce m-au folosit, a fost dificil să se descotorosească de mine, fiindcă devenisem un erou, nu? Când s-a terminat războiul am intrat în viaţa publică. În felul ăsta i-am făcut să aibă de-a face cu *mine.* Dă-mi voie să-ţi spun însă că nu trebuie să faci niciodată greşeala de a-i subestima pe aceşti indivizi. Sunt în stare de orice!

S-a întors cu spatele la mine pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine la apariţia mea.

— De fapt, s-ar putea ca ei să te fi trimis aici, ca să mă spionezi.

Neştiind ce să fac, am început să mă îndepărtez de el.

— Ticălosule! a strigat în urma mea. Am avut dreptate!

A băgat mâna în buzunar şi a scos un pumnal. Deşi am rămas împietrit pe moment, am luat-o apoi la fugă în josul

străzii, intrând pe un gang şi auzindu-i paşii în urma mea. În dreapta am zărit o uşă pe jumătate deschisă. M-am repezit înăuntru, încuind-o. Am simţit un miros greu de opiu. Eram înconjurat de zeci de oameni care mă priveau absenţi. Mă întrebam dacă sunt adevăraţi, sau erau şi ei prinşi într-o construcţie imaginară a minţii.

S-au întors repede la pipele lor, iar eu m-am strecurat printre saltelele murdare şi canapele spre o altă uşă.

— Te cunosc, a bolborosit o femeie.

Stătea rezemată de peretele unde era uşa şi capul îi atârna în faţă, de parcă era prea greu pentru gâtul ei.

— Ţi-am fost elevă.

M-am uitat la ea nedumerit, apoi mi-am amintit de o tânără liceană, ce avea dese crize de depresie, provocate de folosirea drogurilor. A murit în cele din urmă din cauza unei supradoze.

— Sharon, tu eşti?

A reuşit să schiţeze un zâmbet, iar eu am aruncat o privire spre uşă, temându-mă să nu ajungă aici comandantul cu pumnalul lui.

— Linişteşte-te, a spus ea. Poţi să rămâi aici, cu noi, şi vei fi în siguranţă. Nimic nu-ţi poate face rău aici.

M-am apropiat de ea şi, folosind un ton cât mai blând, i-am spus:

— Nu vreau să rămân aici. Totul nu este decât o iluzie.

Trei sau patru inşi s-au întors şi m-au privit furioşi.

— Te rog, Sharon, vino cu mine, i-am şoptit.

Doi indivizi care erau mai aproape s-au ridicat în picioare şi s-au aşezat în faţa ei.

— Cară-te de-aici şi las-o în pace! a spus unul dintre ei.

— Nu-l asculta, e nebun! a spus celălalt. Avem nevoie unii de alţii.

M-am aplecat încet, aşa încât s-o pot privi în ochi.

— Sharon, nimic din toate astea nu e adevărat. Tu ai murit. Trebuie să plecăm de aici.

— Gura! a ţipat un altul.

M-am trezit înconjurat de patru sau cinci indivizi. În ochii lor se putea citi ura.

— Lasă-ne în pace!

M-am dus spre uşă; mulţimea venea însă înspre mine. Printre trupuri, o vedeam pe Sharon, care se întorsese la pipa ei. M-am răsucit şi am dat să fug la uşă, dar mi-am dat seama că mă aflam într-o altă încăpere, înconjurat de computere, dulapuri cu documente, un panou electronic pentru conferinţe - mobile şi echipamente moderne, din secolul al douăzecilea.

— Hei, ce cauţi aici? a întrebat cineva.

M-am întors şi am văzut un bărbat de vârstă mijlocie, care se uita la mine pe deasupra ochelarilor.

— Unde-o fi secretara? Nu am timp de tine. Ce doreşti?

— Mă urmărea cineva şi am încercat să mă ascund.

— Dumnezeule mare, omule! Dar nu aici! Ţi-am spus că nu am timp pentru aşa ceva. Habar n-ai câtă treabă am! Priveşte dulapurile astea pline cu dosare. Cine crezi că se va ocupa de ele, dacă nu eu?

Mi s-a părut că pe chipul lui descifrez spaimă. Am dat din cap şi am căutat o altă uşă.

— Nu ştii că eşti mort? am întrebat. Toate astea sunt rodul imaginaţiei tale.

S-a oprit şi spaima i s-a transformat în mânie. M-a întrebat:

— Cum ai intrat aici? Nu cumva eşti un asasin?

Am găsit o uşă ce dădea afară şi m-am repezit spre ea. Străzile erau pustii, nu trecea decât o trăsură, care s-a oprit în faţa hotelului de peste drum. Din ea a coborât o femeie frumoasă, îmbrăcată în veşminte de seară. Mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit. Avea ceva care mă atrăgea şi am simţit cum un fel de căldură îmi cuprinde trupul. Am traversat iute strada, îndreptându-mă spre ea. S-a oprit pentru a mă privi mai îndeaproape şi mi-a aruncat un zâmbet sfios, ca o invitaţie.

— Eşti singur, a spus ea. De ce nu vii cu mine?

— Unde te duci? am sondat eu terenul.

— La o petrecere.

— Şi cine va mai fi acolo?

— N-am idee.

A deschis uşa hotelului, spunându-mi să merg cu ea. Am urmat-o, neavând nici o ţintă şi încercând să mă gândesc ce să fac mai departe. Am urcat în lift, iar ea a apăsat pe butonul ce indica etajul patru. În timp ce urcam, senzaţia aceea de căldură şi atracţia pe care o exercita asupra mea au crescut. Cu coada ochiului am văzut că se uita la mâinile mele. Când privirile ni s-au întâlnit, a zâmbit din nou, spunându-mi că se gândea la ceva.

După ce am coborât din lift, a ciocănit la o uşă, unde ne-a deschis un bărbat. La vederea femeii faţa i s-a luminat.

— Intră, intră! a zis el.

M-a lăsat să intru înaintea ei şi de îndată ce am păşit înăuntru a venit la mine o tânără şi m-a prins de braţ. Avea pe ea un neglijeu şi era desculţă.

— Sărăcuţul de tine, te-ai rătăcit, a spus ea. Aici, cu noi, vei fi în siguranţă.

Dincolo de uşă am văzut un bărbat fără cămaşă pe el.

— Priveşte în jur, a mai spus ea, uitându-se insistent la mine.

— Are nişte mâini perfecte, a comentat altcineva.

Uluit, mi-am dat seama că în cameră erau o mulţime de oameni mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi, iar unii dintre ei chiar făceau sex.

— Stai puţin, nu pot să rămân, i-am spus, iar femeia care se ţinea de braţul meu m-a întrebat:

— Chiar vrei să pleci? N-o să mai găseşti un grup ca ăsta.

Şi-a pus apoi mâna pe pieptul meu.

Deodată, în cealaltă parte a încăperii a început o încăierare.

— Dă-mi drumul! a ţipat cineva. Vreau să plec de aici!

Un tânăr care nu avea mai mult de optsprezece ani a ieşit în fugă pe uşă, îmbrâncind câteva persoane. M-am

folosit de moment pentru a pleca şi eu. Tânărul nu a mai aşteptat liftul şi a început să coboare în grabă pe scara de serviciu. M-am luat după el. Când am ajuns jos, în stradă, el se afla deja pe partea cealaltă.

Aveam de gând să-l strig, dar am văzut că era paralizat de spaimă. Puţin mai încolo, pe aceeaşi parte a străzii, se afla comandantul - care era tot cu pumnalul în mână - însă de această dată avea o confruntare cu cei care se uitaseră la mine mai înainte. Vorbeau toţi deodată şi erau furioşi. Brusc, o persoană din grup a scos un pistol, iar comandantul s-a repezit la el cu pumnalul. S-au auzit împuşcături. Un glonţ a străpuns fruntea comandantului. Pălăria şi pumnalul i-au sărit cât colo, după care s-a prăbuşit cu zgomot la pământ. Ceilalţi s-au oprit brusc şi imaginea lor a început să se estompeze, până ce a dispărut cu totul. La fel s-a întâmplat şi cu omul căzut la pământ.

Vizavi de mine, tânărul, punându-şi mâinile în cap, făcea eforturi să-şi stăpânească tulburarea. M-am dus repede la el, cu toate că şi mie îmi tremurau genunchii.

— Linişteşte-te, i-am spus. Au dispărut.

— Nu-i adevărat, a spus el. Priveşte acolo.

M-am întors şi i-am văzut pe cei patru care dispăruseră: stăteau în faţa hotelului, pe partea cealaltă a străzii. Incredibil! Se aflau în aceeaşi poziţie în care îi văzusem prima dată. Unul dintre ei pufăia din trabuc, iar altul se uita la ceas.

Inima mi s-a oprit în loc când l-am văzut şi pe comandant care stătea vizavi de ei şi îi fixa ameninţător.

— Toate astea se repetă la nesfârşit, a spus tânărul. Nu mai suport! Să mă ajute cineva!

Înainte să pot spune ceva, în dreapta lui au apărut două forme, care au rămas neclare însă.

Tânărul s-a uitat atent la ele mult timp, apoi, tulburat, a întrebat:

— Roy, tu eşti?

Cele două forme s-au apropiat de el, apoi l-au învăluit şi

după câteva minute au dispărut complet cu toţii.

Eu am rămas holbându-mă la locul acela gol, apoi am perceput prezenţa unei vibraţii înalte. Vedeam din nou, cu ochii minţii, grupul meu de suflete şi simţeam grija şi dragostea lui profundă. Concentrându-mă asupra acestei senzaţii, am putut să mă debarasez de anxietatea care mă cuprinsese şi să îmi cresc treptat energia, până ce am reuşit în cele din urmă să mă deschid spre mine însumi. În acel moment, cenuşiul din jur a devenit mai luminos, iar oraşul a dispărut. Pe măsură ce energia îmi creştea, mi-am putut imagina figura lui Wil şi, în aceeaşi clipă, Wil a apărut de-adevăratelea alături de mine.

— Eşti teafăr? m-a întrebat el, îmbrăţişându-mă.

Am citit pe faţa lui o imensă uşurare.

— Iluzia asta a fost foarte puternică şi tu ai căzut în capcană de bunăvoie.

— Ştiu. Nu mai eram în stare să gândesc, să-mi aduc aminte ce trebuie să fac.

— Eşti plecat de mult timp şi tot ce am putut să facem pentru tine a fost să-ţi trimitem energie.

— Cum adică să *facem*?

— Eu şi toate aceste suflete, a spus Wil, arătând în jur.

Când m-am uitat mai atent, am văzut până departe sute de suflete. Unele ne priveau, celelalte păreau că se concentrează în altă direcţie. M-am uitat şi eu într-acolo şi am zărit în depărtare câteva fuioare de energie. Concentrându-mă şi mai bine, mi-am dat seama că unul dintre ele era chiar oraşul din care tocmai reuşisem să scap.

— Ce sunt locurile astea? l-am întrebat pe Wil.

— Sunt construcţii mentale ale acelor suflete care nu s-au putut trezi nici după moarte şi care în timpul vieţii au jucat un teatru de control foarte puternic, limitând mult libertatea celor din jur, a spus Wil. Întâlneşti aici mii de astfel de suflete.

— Ai putut percepe ce s-a întâmplat cât m-am aflat

„înăuntru”?

— În cea mai mare parte. Am înţeles ce se întâmpla cu tine când m-am concentrat asupra acestor suflete. Ele hrănesc în permanenţă cu energie astfel de iluzii, sperând să prindă pe cineva în capcană.

— Dar băiatul? Mie mi s-a părut că ar fi putut să se trezească, însă îl împiedicau ceilalţi, care nu vedeau nimic altceva în jur.

Wil s-a întors cu faţa la mine.

— Îţi mai aminteşti *Trecerea în Revistă* a vieţii lui Williams? La început n-a vrut să accepte că este mort şi a încercat să se amăgească, creând construcţia mentală a laboratorului în care a lucrat.

— Da. Şi eu m-am gândit la asta când mă aflam acolo.

— Ei bine, la fel se întâmplă cu toţi cei care mor şi care sunt încă atât de legaţi de viaţa din planul fizic, de rutina ei, de teatrul de control - pe care l-au folosit pentru a îndepărta problemele şi nesiguranţa vieţii - încât nici după moarte nu reuşesc să se trezească. Ei încearcă să-şi continue vechiul mod de viaţă şi, pentru a se simţi în siguranţă, creează aceste construcţii iluzorii. Dacă Williams, de exemplu, nu ar fi fost găsit de grupul lui de suflete, acum s-ar fi aflat şi el într-un loc ca acela pe care l-ai „vizitat” - un adevărat iad. Toate astea reprezintă o reacţie la Frică. Oamenii care se aflau acolo vor fi în continuare paralizaţi de Frică, dacă nu vor găsi o modalitate de a se apăra împotriva ei şi de a o reprima, de a nu-i mai permite să iasă la suprafaţă. Acum nu fac altceva decât să-şi repete la infinit dramele, fără să se poată opri.

— Înseamnă că aceste construcţii iluzorii nu sunt decât rezultatul teatrului de control din planul fizic?

— Da. Cu toţii folosesc acest teatru de control, numai că aici lucrurile se amplifică, ei nemaiputând să se gândească la nimic altceva. Comandantul, de exemplu - omul cu

pumnalul - era evident un *intimidator*[1], după felul în care fura energie de la alţii. Motivaţia comportamentului său consta în aceea că - presupunea el - toată lumea era împotriva lui. Prin urmare, în viaţa pământeană a avut exact acest tip de contacte, făcând ca ceea ce era în imaginaţia lui să devină realitate. Aici, pentru a copia realitatea, nu a făcut altceva decât să-şi imagineze oameni care îl urmăresc. Dacă nu ar mai alerga să-i intimideze pe alţii, energia sa ar scădea şi s-ar simţi din nou cuprins de nelinişte. Aşa că trebuie să joace în continuare rolul său de intimidator, să acţioneze aşa cum a fost obişnuit. E singura manieră pe care o cunoaşte şi doar în felul ăsta îşi poate ţine mintea ocupată, poate birui Frica. Doar dacă se agită, dacă simte cum îi creşte adrenalina, doar aşa poate să-şi îndepărteze anxietatea şi să atingă pentru scurt timp pacea sufletească.

— Ce părere ai despre cei care se drogau? am întrebat.

— Aceştia au dus la extrem atitudinea pasivă a *bietului-de-mine*[2], proiectând o imagine a unei lumi plină de disperare şi cruzime şi motivându-şi astfel nevoia de evadare din această lume. Obsesia pentru droguri le ţine şi lor mintea ocupată. Aşa îşi reprimau anxietatea în dimensiunea fizică şi aşa o fac şi aici. Acolo, pe Pământ, drogurile produc adesea o euforie asemănătoare cu cea pe care ţi-o dă iubirea. Această euforie este însă falsă; corpul opune rezistenţă substanţelor chimice, se luptă cu ele şi dacă cineva continuă să le folosească, va avea nevoie de cantităţi din ce în ce mai mari pentru a atinge starea de euforie, ceea ce duce, în cele din urmă, la distrugerea fizică.

Mi-am amintit din nou de comandant.

— S-a întâmplat ceva ciudat acolo. Omul care mă urmărea a fost ucis, apoi parcă a prins din nou viaţă şi

[1] A se vedea *Profeţiile de la Celestine*, cap. „*Lumină asupra trecutului*“ (n. trad.)
[2] Idem.

scena se repeta încontinuu.

— Ăsta e modul în care funcţionează acest iad, pe care ni-l impunem singuri. Toate aceste construcţii mentale se repetă iar şi iar, cu efectele lor nimicitoare. Cineva care încearcă să-şi depăşească problemele îngurgitând cantităţi uriaşe de grăsimi, va muri în urma unui atac de cord; consumatorii de droguri îşi ruinează în cele din urmă organismul; comandantul tău a murit. Şi toate astea se repetă la infinit. Acelaşi lucru se petrece şi în dimensiunea fizică: un teatru de control coercitiv va fi sortit în final eşecului. Asta se întâmplă de obicei atunci când suntem supuşi încercărilor şi provocărilor vieţii, care ne scot din ritmul obişnuit şi ne dau un sentiment de nelinişte. Ne confruntăm în astfel de cazuri cu ceea ce se numeşte „o situaţiei limită”, moment în care ar trebui să ne trezim şi să găsim o altă modalitate de a aborda Frica. Cei care nu reuşesc, o iau de la capăt, comportându-se exact ca înainte. Dacă nu ne trezim atunci când suntem în dimensiunea fizică, s-ar putea să ne fie greu s-o facem chiar şi în cealaltă dimensiune. Comportamentul coercitiv este răspunzător pentru toate întâmplările îngrozitoare din planul fizic. El se află în spatele unor acte inimaginabile, cum ar fi molestarea copiilor, sadismul, crimele în serie şi alte monstruozităţi. Cei care au o asemenea conduită nu fac decât să perpetueze singurul mod de a se comporta pe care îl cunosc. Astfel, mintea lor va rămâne amorţită şi nu vor mai simţi anxietatea provocată de rătăcire.

— Aşadar - am strecurat eu - tu susţii că nu există în lume un complot satanic, o conspiraţie a răului, căreia noi i-am căzut pradă.

— Nu există nici un fel de conspiraţie. Există doar frica oamenilor şi un mod bizar în care aceştia încearcă să se apere de ea.

— Cum rămâne atunci cu numeroasele referiri la Satan, pe care le fac textele sacre şi Scripturile?

— Este o metaforă, un mod simbolic de a-i avertiza pe

oameni că sunt în siguranţă numai atunci când caută divinitatea. Impulsurile, chemările lor egoiste şi obiceiurile pe care le au nu le vor asigura securitatea personală. Probabil că într-un anumit stadiu al dezvoltării noastre era important să dăm vina pentru tot răul din lume pe o forţă din afara noastră. A face însă acest lucru şi acum ar însemna să ascundem adevărul, deoarece a considera că o forţă exterioară nouă este vinovată pentru propriile fapte nu înseamnă altceva decât declinarea responsabilităţii. A existat tendinţa de a ne folosi de acest Satan pentru a lansa ideea că unii oameni sunt răi prin definiţie, putând astfel să-i îndepărtăm din calea noastră pe cei care aveau alte opinii faţă de restul lumii şi să-i decădem din calitatea de oameni. A sosit însă timpul să înţelegem adevărata natură a răului din om şi să ne ocupăm de această problemă.

— Dacă nu există un complot satanic, atunci înseamnă că nu există nici oameni „posedaţi" de diavol.

— Aici lucrurile sunt puţin diferite, a ţinut el să accentueze. Există „posedarea" psihologică, care însă nu este rezultatul unei conspiraţii diabolice, ci e o problemă legată de energie. Oamenii temători vor să-i controleze pe cei din jurul lor. Aşa se explică de ce există grupuri care încearcă să ne atragă în interiorul lor şi să ne convingă să le urmăm. Vor avea apoi pretenţia să ne supunem autorităţii lor, iar dacă încercăm să părăsim grupul, vor face tot posibilul să ne împiedice.

— La început, când m-am trezit în acel oraş imaginar, am crezut că sunt posedat de o forţă demonică.

— Nu era aşa. Ai ajuns acolo pentru că ai făcut aceeaşi greşeală ca şi data trecută: nu te-ai deschis spre aceste suflete, pentru a le putea „auzi", în schimb, te-ai abandonat lor - ca şi când ai fi putut găsi la ele toate răspunsurile - fără a verifica mai întâi dacă erau conectate la iubire şi motivate de ea. Ai văzut că spre deosebire de sufletele conectate la sursa divină, acestea nu s-au îndepărtat de tine. Te-au atras pur şi simplu în lumea lor, aşa cum fac în

dimensiunea fizică unele grupuri sau secte cu idei nebuneşti cu cei care nu au discernământ.

Wil s-a oprit, gândindu-se parcă la ceva, apoi a continuat:

— Tot ce-am văzut face de asemenea parte din cea de *A Zecea Viziune*. De aceea ne-a fost arătat. Pe măsură ce se va intensifica „dialogul” dintre cele două dimensiuni, întâlnirile cu sufletele vor fi tot mai dese. Această parte a celei de A Zecea Viziuni vrea să ne spună că trebuie să discernem între sufletele care s-au trezit şi sunt conectate la iubire şi cele care încă se tem şi sunt prinse într-un fel de transă obsesivă. Deosebirea trebuie făcută fără a-i da deoparte, fără a-i scoate din rândul oamenilor pe cei prinşi în astfel de drame, considerându-i demoni sau diavoli. Ei sunt, ca şi noi, suflete aflate pe drumul evoluţiei. De fapt, oamenii prinşi în diverse drame de care nu pot scăpa sunt cei care au avut în cealaltă dimensiune o Viziune a Naşterii foarte optimistă.

Am clătinat din cap, înţelegând acum ce a vrut să spună mai înainte.

— De aceea - a continuat el - au ales ca viaţa să-i supună unor situaţii drastice, de temut, care necesitau o voinţă puternică pentru a le putea face faţă.

— Când spui „situaţii”, te referi la familiile cu disfuncţii, unde se practică abuzul?

— Întocmai. Teatrul de control intens, de orice fel ar fi el - violenţă, perversiuni sau alte vicii - este rezultatul acelor medii în care au existat abuzuri, disfuncţii, constrângere şi unde Frica atinge un nivel atât de ridicat, încât cei care au fost supuşi unor astfel de tratamente au perpetuat aceeaşi mânie şi aceleaşi perversiuni, generaţie după generaţie, iar şi iar. Cei care s-au confruntat cu aceste situaţii au ales cu bună ştiinţă să se nască în astfel de medii.

Ideea mi se părea absurdă.

— De ce să vrea cineva să se nască într-un asemenea mediu?

— Pentru că au fost siguri că sunt suficient de puternici

să iasă din acele situaţii, să încheie în sfârşit ciclul şi să ajute familia în care s-au născut. Au avut încredere că se pot trezi şi că vor trece peste resentimente şi furie. Au considerat totul ca pe o etapă pregătitoare pentru misiunea lor, care consta în ajutorarea celor ce se aflau în situaţii similare. Chiar dacă aceşti oameni sunt violenţi, trebuie să vedem că în ei există în stare latentă dorinţa de a se elibera din acest cerc vicios.

— Înseamnă că teoria susţinută de cei cu idei liberale, cum că oricine se poate schimba şi poate fi reabilitat este cea corectă? Iar modul de abordare conservator este lipsit de valoare?

Wil a zâmbit.

— Nu chiar. Liberalii au dreptate atunci când susţin că cei care au trăit într-un mediu abuziv şi opresiv sunt produsul acelui mediu, iar conservatorii nu greşesc atunci când spun că oprirea crimelor sau încetarea ajutorului public reprezintă nişte opţiuni ce trebuie asumate în mod conştient. Însă abordarea liberală a problemei este la fel de superficială, atunci când se susţine că oamenii se pot schimba dacă au condiţii mai bune de trai, dacă sunt sprijiniţi financiar şi beneficiază de educaţie. De regulă, programele sociale nu servesc la altceva decât să-i ajute pe oameni - şi nu neapărat pe cei care într-adevăr au nevoie - să ia decizii mai bune. Când este vorba de delicte grave, ori se recurge la sfaturi superficiale - în cel mai bun caz - ori la justificări şi la o atitudine binevoitoare, adică exact ceea ce nu trebuie făcut. De fiecare dată când cineva care are tulburări de comportament - generate de teatrul de control la care a fost supus - este „plesnit peste mână”, nu se face altceva decât să se perpetueze acel comportament şi să se creeze condiţiile propice pentru repetarea lui.

— Şi atunci ce trebuie făcut în astfel de situaţii? am întrebat.

Wil părea că trăieşte o emoţie intensă.

— Putem învăţa să intervenim pe cale spirituală! Asta

înseamnă să-i facem să devină conştienţi de tot acest proces, aşa cum fac şi sufletele de aici cu cei prinşi în capcana construcţiilor iluzorii.

Wil s-a uitat atent la grupul de suflete, apoi la mine şi a clătinat din cap.

— Am înţeles toate informaţiile pe care ţi le-au transmis aceste suflete, însă nici acum nu pot percepe cu claritate Viziunea Omenirii. Încă nu ştim cum să acumulăm suficientă energie pentru a face asta.

M-am concentrat şi eu asupra sufletelor, dar nu am reuşit să percep mai mult decât recepţionase Wil. Era limpede că grupurile de suflete sunt depozitarele unei cunoaşteri superioare, pe care o proiectează asupra acelor construcţii mentale - urmări ale fricii - însă, ca şi la Wil, înţelegerea mea se oprea aici.

— Cel puţin am mai aflat o parte din cea de *A Zecea Viziune*, a spus Wil. Ştim acum că oricât de indezirabil ar fi comportamentul unor semeni de-ai noştri, trebuie să înţelegem că ei sunt - ca şi noi - suflete care încearcă să se trezească.

Brusc, am fost aruncat în spate de suflul unui zgomot disonant şi un vârtej de culori a apărut în faţa mea. Wil s-a întins, reuşind să mă prindă în ultimul moment şi, ţinându-mă bine de spate, mi-a dat din energia lui. Pentru o clipă, m-am simţit zgâlţâit cu violenţă, apoi totul a trecut.

— Au reluat experimentele, a spus Wil.

Mi-am revenit din ameţeală şi m-am uitat la el.

— Asta înseamnă că probabil Curtis încearcă să-i oprească prin forţă. Este convins că e singura soluţie.

Spunând acestea, mi-a apărut în minte o imagine foarte clară a lui Feyman, cel despre care David Lane Eagle credea că are o legătură cu experimentele. Stătea undeva şi se uita către vale. Aruncând o privire către Wil, mi-am dat seama că şi el vedea acelaşi lucru. A dat din cap în semn că mă înţelesese şi, în acelaşi moment, am început să ne deplasăm.

Când ne-am oprit, ne aflam unul în faţa celuilalt şi eram înconjuraţi de şi mai mult cenuşiu. Un alt sunet puternic, dizarmonic, a spart tăcerea şi din nou am început să-l văd pe Wil ca prin ceaţă. Acesta continua să mă ţină strâns lângă el. După câteva clipe, sunetul s-a oprit.

— Zgomotele astea se repetă din ce în ce mai des, a spus Wil. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Am confirmat dând din cap, în timp ce mă luptam cu ameţeala.

— Haide să aruncăm o privire prin jur, a mai spus el.

Îndreptându-ne atenţia asupra împrejurimilor, la vreo câteva sute de metri de noi am văzut o masă de energie, care în acel moment s-a şi deplasat mai aproape, la vreo zece sau cincisprezece metri.

— Ai grijă! m-a atenţionat Wil. Nu te identifica complet cu ele. E de-ajuns să fii atent şi să afli cine sunt.

M-am concentrat asupra lor cu multă precauţie şi am văzut că sufletele au început să se mişte, apoi a apărut imaginea oraşului din care reuşisem să scap.

M-am dat înapoi cu teamă, ceea ce le-a făcut să se apropie şi mai mult de noi.

— Rămâi centrat pe iubire, m-a învăţat Wil. Nu ne pot atrage înăuntru decât dacă lăsăm impresia că vrem să fim salvaţi de ele. Încearcă să trimiţi în direcţia lor dragoste şi energie. Ori le va ajuta, ori le va face să plece.

Dându-mi seama că sufletele se temeau mai tare decât mine, am reuşit să mă concentrez şi să fac ceea ce îmi spusese Wil. În acelaşi moment, şi-au reluat poziţia iniţială.

— De ce nu acceptă iubirea şi nu se trezesc? l-am întrebat pe Wil.

— Pentru că atunci când simt această energie, care le ridică gradul de conştiinţă, neliniştea lor creşte şi asta nu-i ajută să îndepărteze anxietatea cauzată de singurătate. Dacă se trezesc şi se eliberează de teatrul de control, la început acest lucru le va provoca nelinişte, fiindcă

sentimentul de constrângere apare înainte de a putea afla înlăuntrul lor soluţia pentru această rătăcire.

O mişcare în dreapta noastră ne-a atras atenţia. Mi-am dat seama că în zonă se mai aflau şi alte suflete: unele se apropiau, altele se îndepărtau. M-am străduit să înţeleg ceea ce făceau.

— De ce crezi că se află aici? l-am întrebat pe Wil.

A ridicat din umeri.

— Cred că au o legătură cu individul acela, Feyman, a spus.

În spaţiul din jurul lor a început să se desfăşoare o scenă. Concentrându-mă asupra ei, mi-am dat seama că era imaginea unei fabrici imense, undeva, pe Pământ. Se vedeau construcţii mari de metal şi nişte şiruri ce păreau a fi transformatoare, conducte şi kilometri întregi de legături metalice. În mijlocul acestui complex, pe cea mai mare dintre clădiri, se afla un centru de comandă, construit din sticlă. Înăuntru erau multe computere şi aparate de măsură. Am aruncat o privire către Wil.

— Văd, mi-a spus.

Continuând să privim, puterea noastră de percepţie s-a extins şi acum reuşeam să vedem totul ca şi când ne-am fi aflat chiar deasupra complexului. În faţa noastră erau kilometri întregi de fire care străbăteau fabrica în toate direcţiile şi făceau legătura cu nişte turnuri uriaşe, din care un fel de raze laser - presupun - porneau spre alte baze.

— Ştii cumva ce sunt toate astea? l-am întrebat pe Wil.

A dat din cap.

— E o centrală energetică.

Atenţia ne-a fost atrasă de o mişcare la un capăt al fabricii. Lângă una din cele mai mari clădiri sosiseră câteva maşini de pompieri. La etajul trei al clădirii se vedea o lumină ameninţătoare. Apoi lumina a devenit foarte puternică, iar pământul din jur părea că se crapă. Clădirea s-a cutremurat, prăbuşindu-se într-o detunătură de praf şi moloz. Alături, o altă clădire a explodat, cuprinsă de flăcări.

Imaginea s-a schimbat şi am văzut centrul de comandă, unde tehnicienii alergau frenetic de colo-colo. S-a deschis o uşă în dreapta şi în încăpere a intrat un bărbat cu braţele pline de tot felul de proiecte şi diagrame. Le-a întins pe masă şi s-a pornit să le examineze, părând hotărât şi foarte încrezător în ceea ce făcea. S-a îndreptat apoi şchiopătând spre un perete al încăperii şi a început să umble la butoane şi să facă tot felul de reglaje. Încet-încet, pământul s-a liniştit, iar incendiul a putut fi stăpânit. Bărbatul continua să lucreze în mare grabă, dându-le instrucţiuni celorlalţi.

M-am uitat mai bine la el, apoi m-am întors spre Wil.

— Dar ăsta e Feyman!

Până să-mi mai răspundă ceva, scena a început să se deruleze cu repeziciune înainte: uzina fusese salvată, iar acum se lucra în grabă la demontarea ei, clădire cu clădire. În acelaşi timp, în apropiere, a fost înălţată o fabrică mai mică, menită să producă generatoare mai compacte, în cele din urmă, locul complexului a fost luat de pădure - aşa cum fusese de fapt iniţial - iar instalaţiile produse, fiind de mărime redusă, serveau acum în fiecare casă şi instituţie din ţară.

Brusc, imaginea s-a derulat înapoi, până când în prim-plan a apărut un individ care-şi contempla Viziunea Naşterii vieţii curente. Era Feyman.

Wil şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Ceea ce tocmai am văzut a fost o parte din Viziunea Naşterii lui, nu-i aşa? am întrebat.

Wil a dat din cap, confirmându-mi bănuiala.

— Ăsta trebuie că este grupul lui de suflete. Hai să vedem ce mai putem afla despre el!

Ne-am concentrat amândoi asupra grupului şi în faţa noastră a apărut o nouă imagine: câmpul de luptă din secolul al nouăsprezecelea şi cortul în care se afla cartierul general. Feyman stătea alături de comandantul cu care mă întâlnisem în oraşul-fantomă, fiind unul dintre cele două ajutoare ale acestuia.

Privindu-i, ne-am dat seama de legătura care exista între ei. Pentru că era un tactician strălucit, Feyman fusese însărcinat să se ocupe de strategie şi de partea tehnologică. Comandantul ordonase ca înaintea atacului să li se dea indienilor - în schimbul altor obiecte - pături infestate cu variolă. Feyman se opusese cu înverşunare acestei stratageme, şi asta nu din cauza efectului ei asupra populaţiei indigene, ci pentru că nu se justifica din punct de vedere politic. Mai târziu, chiar dacă succesul bătăliei a fost primit cu urale la Washington, presa a aflat despre folosirea păturilor infestate şi a început să cerceteze cazul. Comandantul şi apropiaţii acestuia au acţionat în aşa fel încât Feyman a ajuns ţapul ispăşitor al întregii poveşti, iar cariera lui s-a năruit. Ulterior, comandantul a făcut o glorioasă carieră politică, pentru ca apoi să fie şi el trădat de aceiaşi indivizi de la Washington care îl susţinuseră mai înainte şi care acum trecuseră de cealaltă parte a baricadei.

Cât despre Feyman, el nu şi-a mai revenit niciodată. Ambiţiile sale politice fuseseră complet distruse. Cu trecerea anilor, a devenit tot mai înrăit, mai cuprins de resentimente şi a încercat cu disperare să convingă opinia publică de adevărul despre acea bătălie. O perioadă, au existat numeroşi ziarişti care i-au redat istorisirile, apoi interesul publicului a scăzut, iar el a căzut în dizgraţie. Spre sfârşitul vieţii, a suferit cumplit, dându-şi seama că obiectivele sale politice nu se vor realiza şi a continuat să-i învinuiască pe vechii lui şefi pentru umilinţa îndurată. În cele din urmă, în timpul unui dineu oficial, a încercat să-l asasineze pe fostul politician, dar a fost împuşcat mortal de cei însărcinaţi cu paza.

Pentru că Feyman a ratat de bunăvoie şansa de a evolua spre linişte interioară şi iubire, nu a putut să se trezească nici după moarte. Mult timp a crezut că scăpase de acest impuls predestinat de a-l ucide pe vechiul comandant şi a trăit într-o lume imaginară, alimentându-şi ura şi fiind condamnat să repete oroarea de a plănui un alt asasinat,

nefăcând însă altceva decât să reia la infinit propria moarte prin împuşcare.

Privind în continuare, mi-am dat seama că Feyman ar fi putut să rămână prins în capcana acestei iluzii încă mult timp, dacă nu ar fi existat eforturile hotărâte ale altui bărbat, care se aflase împreună cu el în tabăra militară. Văzând imaginea acestuia, l-am recunoscut.

— Este Joel, ziaristul cu care m-am întâlnit, i-am spus lui Wil, rămânând concentrat asupra imaginii.

Ca răspuns, Wil a dat din cap.

După moarte, Joel a devenit membru al grupului de suflete din faţa noastră, dedicându-se în totalitate efortului de a-l trezi pe Feyman. În timpul vieţii, intenţia lui a fost să arate toate cruzimile şi înşelătoriile pe care le suferiseră indienii din partea armatei. Chiar dacă ştia de folosirea păturilor infestate, a fost totuşi convins - prin mită şi ameninţări - să păstreze tăcerea. După moarte, când şi-a văzut Trecerea în Revistă, s-a simţit devastat, însă a reuşit să rămână conştient. A jurat să-l ajute pe Feyman, convins fiind că pasivitatea lui îl distrusese.

După o perioadă îndelungată de timp, Feyman a reacţionat la eforturile lui Joel, având o lungă şi dureroasă Trecere în Revistă a propriei vieţi. Atunci, în secolul al nouăsprezecelea, intenţia lui fusese de a deveni inginer şi de a se implica în crearea de noi tehnologii. S-a lăsat însă ademenit de perspectiva de a fi erou de război, de a dezvolta noi strategii şi de a descoperi noi arme.

Între două vieţi, în momentul în care şi-a dat seama că pentru el se apropia o nouă întrupare, i-a „ajutat” pe cei din dimensiunea fizică să folosească tehnologia în mod adecvat. La început mai timid, apoi cu toată convingerea, a realizat că pământenii vor descoperi în curând o nouă formă de energie, care ar fi putut elibera omenirea, dar care era însă şi extrem de periculoasă.

Pe măsură ce simţea că va începe o nouă viaţă, şi-a dat seama că urma să lucreze cu această nouă energie, însă, în

acelaşi timp, era conştient de dorinţa lui de succes, care putea să-l împingă şi de această dată spre râvnirea puterii şi recunoaşterea unei poziţii privilegiate în societate. Vedea totuşi că ar fi putut fi ajutat să-şi depăşească aceste tendinţe. Pe lângă el, mai existau încă alţi şase oameni. A vizualizat valea în care ne aflam şi a văzut întregul grup, undeva, în întuneric; apoi, în fundal au apărut cascadele, iar în cele din urmă grupul făcea cunoscută lumii Viziunea Omenirii.

Când această imagine a pălit, am început să înţeleg ceea ce văzuse Feyman. Iniţial, cei şapte îşi vor aminti întâmplări din vieţi trecute, în care apar şi alţi membri ai grupului; apoi, aceştia se vor ocupa de sentimentele reziduale şi îşi vor amplifica în mod conştient energia, folosindu-se de tehnicile ştiute din cea de *A Opta Viziune* şi descoperindu-şi Viziunea Naşterii. În cele din urmă, vibraţia va creşte, ducând la unificarea grupurilor de suflete ale fiecăruia dintre ei. Pe lângă cunoaşterea deja dobândită, grupul îşi va aminti în întregime viitorul spre care tindem, adică Viziunea Omenirii, în care se arată încotro ne îndreptăm şi ce trebuie să facem pentru a ne împlini destinul.

Brusc, întreaga scenă a dispărut, iar odată cu ea şi grupul lui Feyman. Wil şi cu mine am rămas acolo stingheri.

Wil se însufleţise.

— Ai văzut ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat el. Asta înseamnă că iniţial Feyman a intenţionat să perfecţioneze şi apoi să folosească în scopuri publice tehnologia la care lucrează acum. Dacă va reuşi să facă acest lucru, experimentele vor înceta.

— Trebuie să dăm de el, am spus.

— Nu, a răspuns Wil, oprindu-se să se gândească. Deocamdată asta nu ne e de nici un folos. Trebuie să-i găsim pe ceilalţi şase membri ai grupului. Pentru a readuce în memorie Viziunea Omenirii este nevoie de energia întregului grup.

— Nu prea am înţeles partea cu sentimentele reziduale.

Wil a venit mai aproape de mine.

— Îţi aduci aminte de imaginile acelea mentale pe care le-ai avut? Amintiri din alte timpuri şi din alte locuri?

— Da.

— Ei bine, cei şapte care vor constitui grupul menit să rezolve problema acestor experimente s-au mai întâlnit şi altă dată, în alte timpuri. De aceea există între ei sentimente reziduale pe care *trebuie* să şi le clarifice şi de care trebuie să scape.

A privit o clipă în depărtare, apoi a adăugat:

— Şi acest lucru face parte tot din cea de *A Zecea Viziune*. Nu doar un grup, ci toate celelalte trebuie să înveţe să-şi clarifice resentimentele.

În timp ce vorbea, mă gândeam la acele situaţii în care membrii unor grupuri se plac reciproc de la prima vedere, pe când între alţii se naşte o antipatie, aparent fără motiv. Mă întrebam dacă nu cumva omenirea era pregătită acum să perceapă sursa îndepărtată a acestor reacţii datorate subconştientului.

Apoi, fără să fiu avertizat, am simţit cum corpul îmi era invadat de vibraţiile unui alt sunet strident. Wil m-a înşfăcat şi m-a tras mai aproape de el.

— Dacă o să „cazi” acum, nu cred că vei mai reuşi să te întorci atâta timp cât experimentele produc astfel de zgomote. Trebuie să-i găseşti pe ceilalţi!

Un al doilea suflu ne-a despărţit, iar eu m-am pomenit din nou în acel vârtej de culori, ştiind că mă ducea înapoi, spre dimensiunea pământeană. Numai că de astă dată prăbuşirea nu a mai fost bruscă, ci mult mai lentă. Am simţit că ceva mă loveşte în plexul solar, împingându-mă lateral. M-am forţat să mă concentrez şi furtuna din jur a început să se calmeze, iar eu am perceput prezenţa unei alte persoane, pe care însă, pe moment, nu o puteam distinge. Senzaţia provocată de aceasta îmi era cunoscută şi mă întrebam cine ar putea fi?

Apoi am reuşit să disting o figură neclară la vreo zece-

cincisprezece metri mai încolo. Aceasta s-a apropiat, până când am recunoscut-o.

Era Charlene! Când a ajuns la vreo trei metri de mine, am simţit ca un fel de relaxare în tot corpul. În acelaşi timp, am văzut că Charlene era învăluită de un câmp energetic de culoare roz-roşiatică şi după câteva secunde mi-am dat seama - spre surprinderea mea - că şi în jurul meu era un astfel de câmp. Când ne-am aflat la un metru unul de celălalt relaxarea de mai înainte s-a transformat într-o senzualitate crescândă, apoi am simţit un val de iubire, asemeni unui orgasm. Mintea mi s-a oprit în loc. Ce se întâmpla?

Chiar în momentul în care câmpurile noastre erau pe cale să se atingă, sunetul disonant a reapărut, iar eu mi-am continuat prăbuşirea, pierzându-mi complet controlul.

SĂ IERTĂM

Când mi-am revenit, am simţit pe obrazul drept ceva rece şi umed. Am deschis încet ochii şi am îngheţat: un lup tânăr, cu coada zbârlită, se uita la mine, trăgând zgomotos aer pe nări. Apoi a luat-o la fugă spre pădure, iar eu m-am tras speriat înapoi, după care m-am ridicat în picioare.

Spre stupoarea mea, mi-am găsit rucsacul, chiar dacă lumina era slabă. Am intrat apoi în desişul pădurii, pentru a-mi instala cortul, după care m-am prăbuşit în sacul de dormit. M-am străduit să rămân treaz, intrigat de întâlnirea aceea ciudată cu Charlene. Ce căuta în cealaltă dimensiune? Cum de ne întâlnisem?

A doua zi m-am sculat devreme, mi-am pregătit cerealele, am mâncat repede, apoi mi-am croit drum înapoi până la pârâu. Ajuns acolo, m-am spălat pe faţă şi am umplut bidonul cu apă. Mai simţeam încă oboseala, dar eram şi nerăbdător să-l găsesc pe Curtis.

Deodată, însă, o explozie înspre est m-a făcut să sar în picioare. „Curtis trebuie să fie!”, m-am gândit eu, alergând înapoi la cort. Mi-am strâns lucrurile şi am pornit în direcţia dinspre care se auzise explozia, simţind cum mă cuprinde frica.

După vreo patru sute de metri pădurea s-a terminat brusc, iar în faţă mi-a apărut o păşune. Câteva fire ţepoase, de un roşu-cafeniu, atârnau printre copacii de pe marginea potecii. Am cercetat cu privirea păşunea care se întindea în faţă, precum şi copacii şi tufişurile dese ce se vedeau dincolo de ea. În acel moment, dintre tufişuri, venind agale spre mine, a apărut Curtis. I-am făcut semn cu mâna, după

care m-a recunoscut şi a iuţit pasul. Când a ajuns aproape de mine, s-a căţărat cu grijă pe un fir din acela, apoi şi-a dat drumul lângă copac, gâfâind.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Ce ai aruncat în aer?

A dat din cap.

— N-am putut să fac mare lucru. Experimentele au loc în subteran. N-am avut suficient explozibil şi... şi n-am vrut să-i rănesc pe cei de acolo. Aşa că n-am făcut decât să arunc în aer o antenă parabolică. Sper ca asta să-i mai întârzie.

— Cum ai reuşit să ajungi atât de aproape de ei?

— Am pregătit încărcătura de cu seară. Nu se aşteptau să fie cineva prin zonă, pentru că erau puţini paznici acolo.

A făcut o pauză, timp în care am auzit nişte camioane undeva, în depărtare.

— Trebuie să plecăm de aici şi să aducem ajutoare, a continuat el. Asta e singura soluţie acum, pentru că o să ne caute.

— Aşteaptă, i-am spus. Părerea mea este că îi putem opri, însă trebuie să le găsim pe Maya şi pe Charlene.

A făcut ochii mari.

— Vrei să spui Charlene Billings?

— Exact.

— O cunosc. Încheiase cu corporaţia nişte contracte de cercetare. N-am mai văzut-o de câţiva ani, în schimb am zărit-o noaptea trecută pe când intra în buncărul subteran. Era însoţită de mai mulţi bărbaţi înarmaţi până în dinţi.

— Or fi ţinând-o acolo captivă?

— N-aş putea să-ţi spun, a zis el neatent, stând cu urechile ciulite la camioane, care acum păreau că se îndreaptă în direcţia noastră.

— Trebuie să plecăm de aici! Ştiu un loc unde ne putem ascunde până la căderea serii, dar trebuie să ne grăbim.

A privit în urma lui, spre est.

— Am lăsat eu urme false, însă asta n-o să le abată atenţia prea mult timp.

— Vreau să-ţi povestesc ce mi s-a mai întâmplat, i-am

spus. L-am găsit din nou pe Wil.

— Bine. O să-mi poveşteşti pe drum, a zis el, mărind pasul. Trebuie să plecăm de aici!

M-am uitat cu atenţie la gura peşterii, apoi la defileul adânc ce ne despărţea de colina de vizavi. Nu se vedea nici o mişcare. Am ascultat, la fel de atent: tot nimic. Mersesem spre nord-est vreun kilometru şi jumătate şi în timpul ăsta i-am povestit foarte rapid lui Curtis despre întâmplările prin care trecusem în cealaltă dimensiune, subliniind că - în opinia mea - Wil avea dreptate: experimentele puteau fi oprite dacă îi găseam şi pe ceilalţi membri ai grupului şi dacă ne aminteam Viziunea Omenirii.

Curtis se opunea însă. Un timp m-a ascultat, apoi a început să divagheze despre vechea asociere cu Charlene. Mă simţeam frustrat, pentru că nu putea să-mi spună ce legătură avea *acum* Charlene cu aceste experimente. Mi-a mai povestit cum l-a cunoscut pe David şi că s-au împrietenit în urma unei întâlniri, când şi-au dat seama că amândoi aveau cunoştinţe în domeniul militar.

I-am spus că dacă David, Charlene şi cu mine ne-am cunoscut, acest lucru avea o semnificaţie anume.

— Nu ştiu dacă asta înseamnă ceva, a zis el distrat.

N-am mai spus nimic, dar eram sigur că venirea noastră, a tuturor, în această vale era o dovadă în plus a existenţei unui motiv.

Ne-am continuat apoi drumul în tăcere, Curtis căutând cu privirile peştera. După ce am găsit-o, s-a întors să şteargă urmele, folosindu-se de crengi de pin uscate. A mai zăbovit apoi pe afară până ce s-a convins că nu ne văzuse nimeni.

— Supa e gata, l-am auzit pe Curtis în spatele meu.

Folosisem ultimul plic şi după ce m-am dus să iau nişte castroane, m-am aşezat din nou la gura peşterii, pentru a putea privi afară.

— Ia spune-mi, cum crezi că ar putea grupul să acumuleze suficientă energie, astfel încât să producă un

efect asupra acelor oameni?

— Nu ştiu exact, i-am răspuns. Va trebui să aflăm.

A clătinat din cap.

— Nu prea cred că este posibil aşa ceva. Am impresia că prin explozia pe care am provocat-o n-am făcut altceva decât să-i irit şi să-i pun în gardă. Cred că vor suplimenta paza şi îşi vor continua experimentele. Probabil că au pe acolo o antenă în loc. Poate că ar fi trebuit să arunc în aer uşa de la intrare. Dumnezeu mi-e martor că aş fi putut s-o fac. Gândindu-mă însă că înăuntru erau Charlene şi mulţi alţi oameni, am renunţat la această idee. Ar fi trebuit să le dereglez regulatorul şi chiar dacă m-ar fi prins, poate că merita.

— Nu, nu cred, am spus. Vom găsi o altă cale.

— Cum?

— O să aflăm.

Se auzea din nou zgomotul slab făcut de vehicule, dar în acelaşi timp am văzut ceva mişcându-se pe povârnişul de sub noi.

— E cineva acolo! am spus.

Ne-am lăsat în jos şi am privit mai atent. Forma aceea s-a mişcat din nou, însă era acoperită parţial de copăcei.

— Dar asta e Maya, am spus eu, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

Ne-am uitat lung unul la altul, apoi m-am ridicat.

— Mă duc s-o aduc, am spus.

Curtis m-a prins de braţ.

— Să stai aplecat şi dacă maşinile se apropie cumva, las-o în pace şi întoarce-te. Nu risca să fii văzut.

Am dat din cap în semn că am înţeles şi am început să cobor dealul în fugă, însă cu prudenţă. Când m-am aflat suficient de aproape de locul cu pricina, m-am oprit să ascult. Maşinile continuau să se îndrepte spre noi. Am strigat-o pe Maya în şoaptă. Pe moment a încremenit, apoi m-a recunoscut şi a urcat până la mine pe povârnişul pietros.

— Nu-mi vine să cred că am dat de tine! a spus ea, luându-mă de gât.

Am dus-o la peşteră şi am ajutat-o să intre. Părea epuizată, iar braţele îi erau pline de zgârieturi. Unele mai sângerau şi acum.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Am auzit o explozie, apoi maşinile au împânzit locul.

— Te-a văzut cineva venind încoace? a întrebat-o Curtis iritat.

Stătea în picioare şi se uita afară.

— Nu cred, pentru că m-am ascuns, a răspuns ea.

Am făcut repede prezentările. Curtis a clătinat din cap, după care a spus:

— Voi arunca totuşi o privire.

Apoi s-a strecurat prin deschizătură şi a dispărut.

Între timp, am scos din rucsac trusa de prim ajutor.

— L-ai găsit pe amicul tău de la poliţie?

— Nu. Nici măcar nu m-am putut întoarce în oraş. Paznicii Parcului mişunau peste tot. M-am întâlnit cu o femeie pe care o cunoşteam şi am rugat-o să-i ducă un bilet. Asta e tot ce am putut să fac.

I-am pus nişte antiseptic la genunchi, pe o zgârietură mai adâncă.

— Şi de ce n-ai plecat şi tu cu femeia aceea? De ce te-ai răzgândit şi ai venit aici?

A luat antisepticul din mâna mea şi a început să şi-l aplice singură. În cele din urmă a spus:

— Nu ştiu de ce m-am întors. Poate fiindcă am continuat să-mi aduc aminte.

Şi-a ridicat privirea.

— Vreau să înţeleg ce se întâmplă aici.

M-am aşezat în faţa ei şi i-am rezumat tot ceea ce se întâmplase după ce ne despărţisem, punând accentul pe informaţia pe care o primisem - Wil şi cu mine - şi anume că pentru a descoperi Viziunea Omenirii grupul trebuia mai întâi să-şi învingă resentimentele, care aveau rădăcini în

trecut.

Maya mă privea copleşită, însă părea că-şi acceptă rolul.

— Am observat că nu te mai doare glezna.

— Da. Cred că totul s-a lămurit în momentul în care am înţeles de unde venea această problemă.

S-a uitat lung la mine o clipă, apoi a spus:

— Nu suntem decât trei. Parcă ziceai că atât Williams cât şi Feyman au văzut şapte persoane.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Mă bucur că măcar tu te afli aici. Tu eşti cea care are informaţii despre credinţa în vindecare şi vizualizarea locului bolnav.

Am văzut pe faţa ei că era înspăimântată.

După câteva minute s-a întors şi Curtis, spunându-ne că nu văzuse nimic ieşit din comun pe afară. Apoi s-a aşezat şi şi-a continuat masa. Eu am mai căutat un vas şi i-am dat şi Mayei o porţie de supă.

Curtis s-a aplecat şi i-a întins bidonul cu apă.

— Să ştii că ţi-ai asumat un risc al naibii de mare mergând printr-o zonă deschisă, cum e asta, a spus el. Ai fi putut să-i aduci direct la noi.

Maya s-a uitat la mine, apoi a spus, apărându-se:

— De fapt, încercam să scap! Nu ştiam că sunteţi aici. Nici nu aveam de gând să vin în direcţia asta dacă păsările nu ar fi...

— Ei bine, cred că înţelegi în ce încurcătură am intrat! a întrerupt-o Curtis. Nu am reuşit încă să oprim experimentele.

S-a ridicat din nou şi s-a aşezat după o stâncă de lângă intrarea peşterii.

— De ce e atât de furios pe mine? m-a întrebat Maya.

— Ziceai că ţi-ai amintit ceva. Despre ce e vorba?

— Nu prea ştiu nici eu... Cred că era ceva din alte timpuri. Încercam să pun capăt unor violenţe. De aceea mi se pare totul atât de ciudat.

— Curtis nu ţi se pare cunoscut?

S-a căznit să se gândească.

— Poate. Nu-mi dau seama. Dar de ce mă-ntrebi?

— Îţi aminteşti când ţi-am povestit că am avut o imagine din trecut, cu noi toţi, în timpul războiului împotriva indienilor? Ei bine, într-una din lupte ai fost ucisă şi odată cu tine a mai murit o persoană care îţi împărtăşea ideile. Cred că acea persoană era Curtis.

— Şi el consideră că eu sunt de vină? Dumnezeule, nu e de mirare că e aşa de supărat.

— Maya, îţi poţi aminti ce vroiaţi să faceţi?

A închis ochii, încercând să se gândească; apoi i-a deschis brusc şi s-a uitat la mine.

— Era acolo şi un şaman indian?

— Da, am zis eu. A fost şi el omorât.

— Ne gândeam la ceva...

S-a uitat în ochii mei.

— Credeam că putem opri războiul... Asta e tot ce pot să percep.

— Trebuie să stai de vorbă cu Curtis şi să-l ajuţi să-şi depăşească această mânie, pentru că numai astfel ne putem aminti.

— Glumeşti? Când e aşa de furios?

— O să vorbesc eu întâi cu el, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

A dat uşor din cap, uitându-se în zare.

Eu m-am îndreptat spre gura peşterii, m-am târât afară şi m-am aşezat lângă Curtis.

— Ce crezi? l-am întrebat.

M-a privit puţin jenat.

— Cred că e ceva la prietena ta care mă face să mă înfurii.

— Spune-mi ce simţi.

— N-aş putea să-ţi explic, dar atunci când o văd mă enervez. Am senzaţia că ar putea face vreo boacănă care să ne pună în pericol, sau că am putea fi prinşi din cauza ei.

— Poate chiar omorâţi?

— Da, chiar omorâţi.

Tăria cu care rostise cuvintele ne-a surprins pe amândoi. Curtis a tras aer în piept, apoi a înălţat din umeri.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am povestit? Despre imaginea aceea din secolul al nouăsprezecelea, în timpul războiului împotriva indienilor?

— Vag, a mormăit el.

— Ei bine, nu ţi-am spus, dar tu şi cu Maya eraţi acolo şi aţi fost ucişi de soldaţi.

A privit spre plafonul peşterii.

— Şi crezi că de asta sunt furios pe ea?

Am zâmbit, însă în acel moment un uşor sunet disonant a străbătut aerul, după care amândoi am auzit bâzâitul acela.

— Fir-ar să fie! a spus Curtis. Iar au început!

L-am prins de braţ.

— Curtis, trebuie să aflăm ce intenţionaţi să faceţi tu şi cu Maya atunci, în secolul trecut şi de ce planul vostru a eşuat. Apoi, cum aveaţi de gând să schimbaţi ceva acum, în această viaţă.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu ce să cred despre toate astea şi nici cu ce să încep.

— Părerea mea e că dacă veţi sta de vorbă, vă veţi aminti ceva.

S-a uitat la mine.

— Măcar o să încerci?

În cele din urmă a dat din cap că este de acord, apoi a intrat înapoi în peşteră.

Maya a zâmbit, stingherită.

— Îţi cer scuze că am fost atât de furios, a făcut Curtis primul pas. Se pare că mânia mea îşi are originea în ceva petrecut cu multă vreme în urmă.

— Să lăsam asta. Acum nu-mi doresc decât să ne aducem aminte ce vroiam să facem.

Curtis s-a uitat îndelung la Maya.

— Parcă îmi aduc aminte ceva: încercai să rezolvi o problemă.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Sau tu mi-ai povestit despre asta?

— Nu cred, i-am răspuns. Însă aşa este.

— Sunt medic, a spus Maya şi în munca mea mă bazez pe gândirea pozitivă şi pe credinţă.

— Pe credinţă? Vrei să spui că tratezi oamenii din perspectivă religioasă?

— Se poate spune şi aşa. Când am folosit cuvântul „credinţă” m-am referit la forţa pe care o degajă speranţa, aşteptările oamenilor. La clinica unde lucrez încercăm să înţelegem acest fenomen, pe care noi îl considerăm un proces mental ce poate fi folosit pentru construirea viitorului.

— De când te ocupi cu aşa ceva? a întrebat Curtis.

— Toată viaţa mea de până acum m-a condus aici.

A continuat, povestindu-i lui Curtis aceeaşi istorie pe care mi-o spusese şi mie mai înainte, inclusiv despre temerile mamei ei că ar fi bolnavă de cancer. În timp ce Maya vorbea, atât eu, cât şi Curtis îi puneam întrebări. O ascultam cu atenţie, transmiţându-i energie, aşa încât oboseala a început să-i dispară de pe faţă, ochii îi străluceau, iar spatele i se îndreptase.

La un moment dat, Curtis a întrebat:

— Crezi că îngrijorarea mamei tale şi faptul că vedea viitorul în negru i-au afectat sănătatea?

— Da. Se pare că oamenii împart evenimentele din viaţa lor în două categorii: unele în care sunt încrezători, iar altele de care le este teamă. Această catalogare este făcută însă în mod inconştient. Ca doctor, sunt de părere că am avea numai de câştigat dacă tot acest proces s-ar desfăşura în deplină cunoştinţă de cauză, dacă ar fi adus în zona conştientului.

Curtis a dat din cap.

— Dar cum să facem asta?

Maya nu i-a răspuns. S-a ridicat în picioare şi a privit înainte, cuprinsă de panică.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— În clipa asta am în faţa ochilor scena... scena... care s-a petrecut în timpul războiului.

— Şi ce s-a petrecut? a întrebat Curtis.

S-a uitat la el.

— Suntem în pădure; pot să văd totul: soldaţii, fumul de la praful de puşcă...

Curtis căzuse parcă pe gânduri, încercând, în mod evident, să-şi scormonească memoria.

— Sunt şi eu acolo, a murmurat el. Ce caut oare acolo?

S-a uitat la Maya.

— Tu m-ai adus în locul ăla! Eu habar n-aveam despre ce e vorba. Nu eram decât un simplu observator din partea Congresului. Mi-ai spus că împreună am fi putut opri bătălia!

Maya s-a întors, luptându-se din răsputeri să înţeleagă.

— M-am gândit că am fi putut... că ar exista o cale să... Ia stai aşa, acolo mai era cineva.

S-a întors şi m-a privit stăruitor, în timp ce pe faţă începea să i se vadă mânia.

— Şi tu erai acolo şi ne-ai abandonat! De ce?

Această afirmaţie mi-a stimulat memoria şi le-am povestit ceea ce-mi amintisem mai înainte şi anume despre întâlnirea la care participaseră căpeteniile câtorva triburi, eu şi Charlene. Le-am spus că una dintre căpetenii o sprijinise pe Maya, însă considerase că nu sosise încă momentul, că triburile nu descoperiseră calea corectă. Le-am mai spus că o altă căpetenie izbucnise mânioasă, cu gândul la atrocităţile comise de soldaţi.

— Nu puteam să mai rămân acolo, am zis eu în cele din urmă, descriindu-le experienţa mea mai veche cu franciscanii. Nu am putut rezista impulsului de a fugi din acel loc. Trebuia să mă salvez. Îmi pare rău.

Maya părea scufundată în gânduri. I-am atins mâna şi am spus.

— Şefii de triburi ştiau că n-o să meargă, iar Charlene a

confirmat şi ea faptul că nu ne amintiserăm încă învăţăturile străbunilor.

— Atunci de ce căpetenia aceea a rămas cu noi?

— Pentru că nu voia ca voi doi să muriţi singuri.

— Dar eu n-aveam de gând să mor! s-a repezit Curtis, uitându-se la Maya. Tu m-ai dus acolo!

— Îmi pare rău - a spus ea - dar nu-mi aduc aminte ce nu a mers.

— Să-ţi spun eu ce nu a mers! a mai zis Curtis. Credeai că războiul se va opri doar pentru că aşa *vrei* tu!

S-a uitat lung la el, apoi la mine.

— Are dreptate. M-am gândit că trebuie să-i oprim pe soldaţi, dar nu am avut şi imaginea clară a modului în care am fi putut face asta. N-am reuşit să-i oprim pentru că nu am avut toate informaţiile necesare. Cu toţii am vizualizat frica, iar nu credinţa, la fel ca în procesul de vindecare a trupului: numai atunci când ne vom aduce aminte ceea ce vroiam să facem în viaţă, numai atunci ne vom putea restabili sănătatea. Aşa şi în cazul celălalt: când vom fi în stare să ne amintim ce trebuie să facă omenirea de acum încolo, atunci vom putea îndrepta tot răul din lume.

— Se pare că Viziunea Naşterii fiecăruia dintre noi cuprinde - pe lângă intenţiile noastre pentru dimensiunea fizică - şi informaţii referitoare la o viziune mai largă, în care se arată ce au încercat oamenii să facă de-a lungul istoriei, precum şi detalii despre obiectivul spre care ne îndreptăm şi cum se poate ajunge acolo.

Înainte ca Maya să mai facă vreun comentariu, Curtis a sărit în picioare şi s-a dus la intrarea în peşteră.

— Am auzit ceva, a spus el. Cred că e cineva afară.

Maya şi cu mine ne-am înghesuit lângă Curtis, străduindu-ne să vedem ceva, dar n-am sesizat nici o mişcare. Apoi mi s-a părut că aud zgomot de paşi.

— Mă duc să verific, a spus Curtis, ieşind.

M-am uitat la Maya.

— Cred c-ar fi bine să mă duc cu el.

— Vin şi eu cu voi, a zis ea.

Am mers după Curtis de-a lungul povârnişului, până când am ajuns într-o zonă despădurită, de unde, chiar sub noi, se putea vedea defileul. Pe stâncile de dedesubt urcau - îndreptându-se spre vest - un bărbat şi o femeie, pe care nu-i vedeam bine din cauza copăceilor.

— Femeia are probleme, a spus Maya.

— De unde ştii? am întrebat-o.

— Ştiu, pur şi simplu. Mi se pare cunoscută.

Femeia s-a întors şi individul a împins-o, dând la iveală un pistol pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Maya s-a aplecat, uitându-se la noi.

— Aţi văzut? Trebuie să facem ceva!

M-am uitat mai bine. Femeia avea părul deschis la culoare şi era îmbrăcată cu un tricou şi o salopetă verde. S-a întors să-i spună ceva celui care o capturase, apoi a privit în direcţia noastră şi i-am putut vedea foarte bine faţa.

— E Charlene! am spus. Unde-o fi ducând-o?

— Cine ştie, a răspuns Curtis. Ascultaţi-mă, cred că pot s-o ajut, dar trebuie să merg singur. Voi doi staţi aici!

Am protestat, însă Curtis a rămas pe poziţie. L-am urmărit cum cobora povârnişul, prin pădure, apoi s-a furişat repede după nişte stânci care se aflau doar la vreo trei metri de fundul defileului.

— Vor trece pe lângă el, i-am spus Mayei.

Am urmărit cu îngrijorare cum se apropiau de stânci. Când au ajuns acolo, Curtis s-a aruncat asupra bărbatului, l-a trântit la pământ şi l-a ţinut de gât până când acesta n-a mai mişcat. Charlene s-a dat înapoi, speriată, apoi a luat-o la fugă.

— Aşteaptă, Charlene! a strigat Curtis.

S-a oprit şi a făcut cu precauţie un pas înainte.

— Sunt Curtis Webber. Am lucrat împreună la „Deltech”, nu-ţi mai aminteşti? Vreau să te ajut.

L-a recunoscut şi s-a dus mai aproape de el. Maya şi cu

mine am început să coborâm dealul cu multă atenţie. Când m-a văzut, mai întâi a încremenit, apoi a alergat să mă îmbrăţişeze. Curtis a venit repede la noi, împingându-ne la pământ.

— Culcat! Am putea fi văzuţi.

L-am ajutat să-l lege pe cel care-o păzise pe Charlene, folosind nişte bandă adezivă pe care-am găsit-o la el în buzunar, apoi l-am tras în sus, pe povârniş, în pădure.

— Ce-aţi făcut cu el? ne-a întrebat Charlene.

— L-am scos doar din funcţiune, a spus Curtis. N-o să păţească nimic.

Maya s-a aplecat şi i-a verificat pulsul.

Charlene s-a uitat la mine, prinzându-mă de mână.

— Cum ai ajuns aici? m-a întrebat.

După ce am luat o gură de aer, i-am povestit cum mă sunase cineva de la ea de la birou pentru a-mi spune că dispăruse; am găsit apoi schiţa care m-a îndreptat spre această vale, unde am venit s-o caut.

A zâmbit.

— Aveam de gând să te sun atunci când am făcut schiţa, dar a trebuit să plec pe neaşteptate, aşa că n-am mai avut timp...

Se uita în ochii mei şi vocea îi tremura.

— Cred că te-am văzut ieri, în cealaltă dimensiune.

Am tras-o deoparte.

— Şi eu te-am văzut, dar n-am mai putut comunica cu tine.

Ne-am uitat lung unul la altul şi am simţit că devin mai uşor. Am fost străbătut de un val de iubire orgasmică, ce nu îşi avea originea în zona pelviană, ci undeva, în afara corpului. M-am scufundat în ochii ei. A început să zâmbească şi mi-am dat seama că şi ea simţea la fel.

O mişcare a lui Curtis a rupt vraja şi am realizat că el şi cu Maya se uitaseră la noi în tot acest timp.

M-am întors spre Charlene.

— Vreau să-ţi povestesc ce s-a mai întâmplat între timp,

am spus.

I-am descris apoi întâlnirea cu Wil, cum am aflat despre polarizarea cauzată de Frică, despre grupul celor şapte şi despre Viziunea Omenirii.

— Spune-mi, Charlene, cum ai reuşit să pătrunzi în cealaltă dimensiune?

S-a întristat.

— Toate astea se întâmplă din vina mea, dar până ieri n-am ştiut cât este de periculos. Eu i-am povestit lui Feyman despre Viziuni. Pe scurt, după ce am primit scrisoarea de la tine, am aflat despre existenţa altui grup care cunoştea cele nouă Viziuni şi le-am studiat împreună. Am avut nenumărate experienţe de felul celei despre care mi-ai vorbit. Ulterior, am venit în vale cu un prieten, pentru că auziserăm că aici ar exista nişte locuri sacre, ce aveau o legătură cu cea de *A Zecea Viziune*. Prietenul meu nu a trăit prea multe experienţe de acest gen, eu în schimb da. Aşa că am rămas aici, să mai cercetez. L-am cunoscut astfel pe Feyman, care m-a angajat să-l învăţ ce ştiam. Din acel moment nu ne-am mai despărţit nici un minut. A insistat ca din motive de securitate să nu sun la birou, aşa că am scris, pentru a-mi reprograma întâlnirile de afaceri. Numai că scrisorile s-au întors înapoi, iar eu mi-am dat seama că fuseseră interceptate. De asta cei de acolo m-au dat dispărută. Împreună cu Feyman am cercetat vortexurile, în special pe cele de la Colina lui Codder şi de la Cascade. El nu putea percepe energia şi mai târziu am aflat că în momentul în care reuşeam să mă acordez la frecvenţa unui vortex, mă localiza cu ajutorul aparaturii electronice, aflând poziţia exactă a vortexului.

M-am uitat la Curtis, care dădea din cap cu subînţeles.

Charlene avea ochii plini de lacrimi.

— M-a prostit de-a binelea. Zicea că face nişte cercetări asupra unei forme de energie necostisitoare, care va fi folosită apoi spre binele public. M-a trimis de multe ori în pădure, pentru a descoperi zonele încărcate cu energie.

Mult mai târziu, în urma unei confruntări cu el, a recunoscut că ceea ce făcea era periculos.

Curtis s-a întors cu faţa la Charlene.

— Feyman Carter a fost inginer-şef la „Deltech”, nu-ţi aduci aminte?

— Nu, a răspuns ea. Acum conduce acest proiect, în care este implicată o altă companie şi pentru care au pază armată. Feyman le zice acestor bărbaţi înarmaţi „operatori”. Când i-am spus că vreau să plec, m-a pus sub pază, iar la afirmaţia mea că n-o să scape basma curată a început să râdă şi s-a lăudat că e mână în mână cu cineva din serviciul de pază al Parcului.

— Şi acum unde te trimisese? a întrebat Curtis.

Charlene a clătinat din cap.

— Habar n-am.

— Nu cred că după tot ce ţi-a spus mai vroia să te lase în viaţă.

Peste grup s-a lăsat liniştea.

— Nu înţeleg de ce a vrut să facă experimentele tocmai aici, în *această* pădure. Ce urmăreşte? a întrebat Charlene.

Ochii mei şi ai lui Curtis s-au întâlnit din nou, după care el a spus:

— Vrea să amplifice această nouă energie pe care a descoperit-o, focalizându-se pe „porţile” dintre cele două dimensiuni, care există aici, în vale. De aceea experimentele sunt atât de periculoase.

Mi-am dat seama că Charlene o fixa pe Maya şi zâmbea, iar aceasta, la rândul ei, i-a întors o privire caldă.

— La cascade am pătruns în cealaltă dimensiune şi am început să-mi amintesc multe lucruri, a spus Charlene.

M-a privit.

— Am reuşit apoi să fac asta de mai multe ori, chiar şi ieri, când eram sub pază.

M-a privit din nou.

— Aşa te-am întâlnit...

S-a oprit şi s-a uitat la grup.

— Am văzut că ne aflăm aici cu toţii pentru a opri experimentele, asta în cazul în care vom reuşi să ne amintim totul despre noi.

Maya s-a uitat mai atent la ea.

— Atunci, în timpul războiului, ştiai ce vrem să facem şi totuşi ne-ai sprijinit, chiar dacă ţi-ai dat seama că nu vom reuşi.

Zâmbetul de pe faţa Charlenei spunea că îşi amintise şi despre asta.

— Se pare că în mare ne-am adus aminte ce s-a întâmplat atunci, am spus. Însă nu am reuşit să aflăm cum aveam de gând să acţionăm acum, să schimbăm ceva, să îndreptăm răul produs în acel război. Tu îţi aminteşti?

Charlene a clătinat din cap.

— Doar parţial. Ştiu că înainte de a merge mai departe trebuie să ne clarificăm simţămintele pe care le avem unii faţă de ceilalţi, simţăminte care zac în subconştientul nostru.

S-a oprit, uitându-se în ochii mei.

— Toate astea fac parte din cea de *A Zecea Viziune*... Numai că deocamdată aici, pe Pământ, pot fi aflate doar cu ajutorul intuiţiei, nefiind aşternute pe hârtie.

Am dat din cap, aprobator.

— Ştim asta.

— O mare parte din cea de *A Zecea Viziune* este o extensie a celei de A Opta. Numai un grup care aplică cea de *A Opta Viziune* poate să experimenteze aceste trăiri înalte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, a zis Curtis.

— *A Opta Viziune* ne învaţă cum să ridicăm energia altora, cum le putem transmite energie concentrându-ne asupra frumuseţii, a sinelui lor superior. Procedând astfel, nivelul energetic al grupului, precum şi creativitatea lui vor creşte exponenţial. Din păcate, puţine grupuri pot face asta, chiar dacă altădată unii dintre membrii lor reuşeau. De regulă, acest lucru se întâmplă cu echipele de angajaţi,

de exemplu, sau în cazurile în care diverşi indivizi se adună pentru a lucra la realizarea unui proiect. Dar pentru că persoanele implicate au mai fost împreună şi în alte vieţi, toate emoţiile cumulate de-a lungul timpului vor constitui un obstacol în calea lor. Ne trezim uneori puşi în situaţia de a colabora cu cineva care ne displace de la bun început, fără să ştim de ce. Sau invers, noi îi suntem antipatici acelei persoane şi nu înţelegem motivele. Simţămintele care apar sunt diverse: gelozie, iritare, invidie, ranchiună, amărăciune, dorinţa de a face reproşuri. Am înţeles foarte clar că dacă membrii grupului nu vor încerca să-şi explice, să înţeleagă aceste sentimente şi să le îndepărteze, atunci grupul nu-şi va putea atinge potenţialul maxim.

Maya s-a aplecat înainte.

— Tocmai asta facem noi acum: încercăm să trecem peste resentimentele ce îşi au originea în vremuri trecute, când eram împreună.

— Ţi-a fost arătată Viziunea Naşterii? am întrebat-o pe Charlene.

— Da, a răspuns ea. Însă nu am putut să percep prea multe, pentru că nu aveam suficientă energie. Tot ce am înţeles se referea la formarea unui grup de şapte persoane, aici, în vale.

În acel moment ne-a atras atenţia zgomotul făcut de un alt vehicul undeva, spre nord.

— Nu mai putem rămâne aici, a spus Curtis. Ne expunem prea mult. Să ne întoarcem la peşteră.

Charlene a luat ultima înghiţitură de mâncare şi mi-a întins farfuria, pe care, neavând apă, am pus-o aşa, murdară, în rucsac. Curtis s-a dus la gura peşterii şi s-a aşezat lângă Maya, care i-a zâmbit cu sfială. Charlene a venit în stânga mea. Pe gardian l-am lăsat afară, legat şi cu căluş la gură.

— E-n regulă acolo, afară? l-a întrebat Charlene pe Curtis, care examina zona, neliniştit.

— Aşa se pare. Se aud însă nişte zgomote dinspre nord. Părerea mea e că trebuie să rămânem înăuntru până la căderea întunericului.

Ne-am privit cu toţii, încercând să ne ridicăm nivelul energetic.

Le-am povestit apoi celorlalţi despre Viziunea Omenirii, de care aflasem pe când eram cu grupul de suflete al lui Feyman. Când am încheiat, m-am uitat la Charlene şi am întrebat-o:

— Tu ce ai reuşit să mai „prinzi” despre această Viziune?

— Tot ce-am putut să percep a fost faptul că nu vom reuşi să obţinem informaţii în plus dacă nu ne vom armoniza şi nu vom simţi decât iubire unul pentru celălalt.

— Uşor de spus, însă mai greu de făcut, a spus Curtis.

Ne-am uitat din nou unii la alţii, apoi am înţeles cu toţii că energia se mutase spre Maya.

— Cheia acestui proces constă în a recunoaşte ceea ce simţim, a deveni perfect conştienţi de emoţiile noastre. Apoi va trebui să le împărtăşim celorlalţi, chiar dacă o vom face cu stângăcie. Procedând astfel, vom deveni conştienţi de prezenţa lor şi până la urmă le vom putea „surghiuni” în trecut, acolo unde le este locul. Este necesar să recunoaştem aceste sentimente, să discutăm despre ele „cu cărţile pe faţă”. Asta va aduce o limpezire a conştiinţei, putând apoi să revenim la iubire, sentimentul cel mai înălţător.

— Staţi aşa, am spus. E posibil să existe nişte sentimente reziduale şi faţă de Charlene.

M-am uitat la Maya.

— Ştiu că tu aveai astfel de simţăminte.

— Da, a răspuns Maya. Numai că aceste emoţii sunt pozitive, ceva asemănător cu recunoştinţa. Charlene a rămas atunci de partea noastră şi a încercat să ne ajute...

A făcut o pauză, studiind trăsăturile Charlenei.

— Încercai să ne comunici ceva legat de strămoşii noştri. Noi însă nu te-am ascultat.

M-am aplecat spre Charlene.

— Ai fost şi tu ucisă atunci?

A răspuns Maya în locul ei:

— Nu, ea nu a murit. Se dusese în tabăra adversă, pentru a face o ultimă încercare de a sta de vorbă cu soldaţii.

— Aşa este, numai că deja plecaseră de acolo.

Apoi Maya a întrebat:

— Mai are cineva vreun fel de sentiment faţă de Charlene?

— Eu nu, a spus Curtis.

— Dar tu, Charlene? Ce poţi să ne spui despre simţămintele tale faţă de noi? am întrebat-o.

A trecut cu privirea peste fiecare membru al grupului.

— Se pare că faţă de Curtis nu există nici un fel de emoţii din trecut - a spus ea - şi tot ce e legat de Maya este pozitiv.

Ochii i-au rămas aţintiţi asupra mea.

— Cred că faţă de tine există nişte resentimente.

— Din ce cauză? am întrebat.

— Pentru că erai atât de pragmatic şi de detaşat; genul de om care nu se implică în nimic dacă simte că rezultatul este nefavorabil.

— Dar Charlene, pe vremea când eram călugăr m-am sacrificat pentru aceste Viziuni şi am simţit că sacrificiul mi-a fost inutil!

Se pare că protestul meu a iritat-o, pentru că s-a uitat în altă parte.

Maya m-a atins pe braţ.

— Comentariul tău a fost defensiv. În asemenea situaţii, interlocutorul parcă nici nu te aude. Emoţiile nutrite îi stăruie în minte, pentru că se gândeşte tot timpul cum să te convingă, cum să te facă să înţelegi. Dacă rămân în subconştient, vor slăbi energia dintre voi. În ambele cazuri, emoţiile constituie un obstacol în calea noastră. Părerea mea este că ar trebui să te întrebi ce anume a provocat aceste sentimente ale Charlenei faţă de tine.

M-am uitat la Charlene.

— Oh, dar am făcut-o! Mi-aş fi dorit ca atunci să vă fi ajutat. Poate că aş fi reuşit s-o fac dacă aş fi avut curaj.

Charlene a dat din cap şi a zâmbit.

— Dar tu? a întrebat Maya, uitându-se la mine. Care sunt sentimentele tale faţă de Charlene?

— Mă simt vinovat, am spus. Nu atât pentru războiul de atunci, cât pentru situaţia de acum. M-am izolat timp de mai multe luni. Poate că dacă aş fi stat de vorbă cu tine imediat după întoarcerea mea din Peru, am fi reuşit să oprim experimentele din timp şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Au rămas cu toţii tăcuţi.

— Mai are cineva şi alte sentimente? a întrebat Maya.

Ne-am uitat unii la alţii.

Din acel moment, îndrumaţi de Maya, ne-am concentrat fiecare pe propria fiinţă, încercând pe cât posibil să ne ridicăm cât mai mult nivelul energetic. Privind cu atenţie frumuseţea din jurul meu, m-am simţit învăluit de un val de iubire. Pereţii şi plafonul peşterii - care până atunci păreau şterşi - au început să prindă strălucire. Feţele noastre iradiau energie, iar eu am simţit un fior pe şira spinării.

— Acum suntem gata să aflăm ce intenţionam să facem în această viaţă, a spus Maya.

Era din nou gânditoare.

— Am ştiut... am ştiut că aşa o să se întâmple, a mai spus ea în cele din urmă. Ceea ce se petrece acum face parte din Viziunea Naşterii mele: menirea mea era să conduc acest proces de amplificare a energiei. În secolul al nouăsprezecelea nu am ştiut cum să facem asta.

În timp ce vorbea, am văzut o mişcare pe peretele din spatele ei. La început am crezut că era lumina care se reflecta, apoi însă am observat o nuanţă de verde, identică celei pe care o văzusem când întâlnisem grupul de suflete al Mayei. Străduindu-mă să mă concentrez pe o suprafaţă mai mică, de câteva zeci de centimetri pătraţi, mi-a apărut

în faţa ochilor o hologramă cu numeroase forme umane, neclare însă. Am aruncat o privire spre ceilalţi şi am avut impresia că nici unul nu mai vedea imaginea aceea.

De îndată ce mi-am dat seama că era vorba de grupul de suflete al Mayei, am început să percep intuitiv un aflux de informaţii. Am văzut din nou Viziunea Naşterii Mayei, dorinţa ei de a se naşte în acea familie, boala mamei, care a generat interesul ei pentru medicină şi în special pentru legătura minte-trup, iar în cele din urmă adunarea de acum. Mi s-a transmis foarte limpede că „nici un grup nu-şi va folosi întregul potenţial creator până când nu-şi va rezolva în mod conştient problemele interne, pentru a putea apoi să-şi amplifice energia."

— Odată eliberat de astfel de sentimente - a continuat Maya - un grup poate depăşi cu uşurinţă luptele pentru putere şi teatrul de control şi îşi poate descoperi din plin creativitatea. Acest proces trebuie să se facă însă în deplină cunoştinţă de cauză.

Privirea nedumerită a lui Curtis cerea explicaţii suplimentare.

— Aşa cum ne-a fost dezvăluit în cea de *A Opta Viziune*, dacă privim mai îndeaproape faţa cuiva, vom putea da la o parte toate măştile şi scuturile construite de ego şi vom descoperi sinele *adevărat* care se ascunde în spatele acestor măşti. De obicei însă oamenii nu ştiu la ce să fie atenţi atunci când stau de vorbă cu cineva. Să fie la ochi? E greu totuşi să-i urmăreşti pe amândoi. Atunci la ce? Să urmărească o extremitate, cum ar fi nasul sau gura? Noi ne concentrăm de fapt asupra întregii feţe, ale cărei lumini, umbre şi trăsături unice o fac să semene mai degrabă cu o pată de cerneală. În spatele acestor trăsături putem descoperi adevărata expresie, sufletul care iradiază în afară. Atunci când ne concentrăm cu toată iubirea asupra cuiva, energia iubirii noastre ajunge la sinele superior al acelei persoane şi vom avea impresia că ea s-a transformat chiar sub ochii noştri, ca şi când i-am fi trezit întregul

potenţial. Toţi marii dascăli au transmis elevilor lor o asemenea energie. De aceea au fost profesori de excepţie. Efectul este şi mai mare atunci când e vorba de un grup, când fiecare membru al lui trimite energie către ceilalţi, sporind în acest fel energia şi înţelepciunea întregului grup, care, la rândul lui, va emana această energie în afară, către alţii, amplificând-o astfel pe cea iniţială.

M-am uitat la Maya, care încerca să găsească forma optimă pentru ceea ce avea de spus. Nu mai părea nici obosită şi nici şovăitoare. În schimb, pe faţa ei se putea citi siguranţă, ba chiar un anume har, trăsături inexistente până atunci. Am aruncat o privire spre ceilalţi şi am văzut că se uitau şi ei la Maya cu aceeaşi atenţie. Aceasta împrumutase parcă nuanţa verzuie, caracteristică grupului ei de suflete şi nu numai că percepuse informaţii de la el, dar se şi afla în armonie cu grupul.

S-a oprit din vorbit şi a inspirat adânc, iar eu am simţit cum energia s-a deplasat spre altcineva.

— Am ştiut dintotdeauna că grupurile pot atinge un nivel optim, superior, de funcţionare - a spus Curtis - şi asta se întâmplă în special atunci când trebuie să realizeze ceva, însă până acum nu am trăit pe pielea mea lucrul ăsta. Ştiu că scopul venirii mele în dimensiunea pământeană a fost perfecţionarea lumii afacerilor, schimbarea modului de abordare a acestora, astfel încât noile surse de energie să fie folosite în mod corect, iar învăţăturile conţinute în cea de *A Noua Viziune* să poată fi utilizate la automatizarea producţiei.

A căzut pe gânduri, tăcut, apoi a continuat:

— Se vehiculează ideea că lumea afacerilor aparţine celor lacomi şi ticăloşi, lipsiţi de conştiinţă şi se poate spune că până acum aşa a fost. Senzaţia mea este însă că şi această lume începe să se orienteze spre spiritualitate, simţindu-se nevoia unei noi etici care s-o guverneze.

Am văzut din nou o mişcare luminoasă şi în spatele lui Curtis. După câteva secunde, mi-am dat seama că era

grupul lui de suflete. Concentrându-mă asupra imaginii formate, am putut „culege” şi de această dată informaţiile transmise. Curtis se născuse în momentul de apogeu al revoluţiei industriale, adică imediat după cel de-al doilea război mondial. Energia nucleară reprezentase triumful ultim - dar şi şocant - al punctului de vedere materialist asupra lumii. Curtis venise în dimensiunea fizică cu gândul că omenirea putea realiza şi folosi acum progresul tehnologic, fiind perfect conştientă de consecinţe.

— De-abia acum - a continuat Curtis - a sosit momentul când suntem pregătiţi să conştientizăm ce înseamnă progresul tehnologic şi evoluţia în domeniul afacerilor, momentul când putem lua decizii corecte. Nu întâmplător unul dintre cei mai importanţi indici economici este productivitatea, adică numărul de bunuri sau de servicii produse de fiecare individ. Această productivitate a crescut în mod constant, graţie descoperirii de noi tehnologii şi folosirii pe scară tot mai largă a resurselor naturale şi a energiei. De-a lungul anilor, omul a devenit tot mai inventiv.

În timp ce vorbea mi-a venit în minte o idee, pe care la început am vrut s-o ţin doar pentru mine, însă am văzut că îşi mutaseră cu toţii privirile în direcţia mea.

— Faptul că această creştere economică provoacă mari stricăciuni mediului în care trăim, nu ar trebui să constituie o barieră naturală în calea dezvoltării? am întrebat. Nu mai putem continua să mergem în această direcţie, pentru că dacă o vom face, pur şi simplu vom distruge mediul. Mulţi dintre peştii care trăiesc în oceane sunt deja atât de afectaţi de poluare, încât nu mai pot fi mâncaţi. Rata îmbolnăvirilor de cancer creşte exponenţial. Ni se spune că femeile însărcinate şi copiii nu ar trebui să mănânce legumele care se găsesc pe piaţă, pentru că au fost tratate cu pesticide. Dacă lucrurile vor continua în felul ăsta, vă puteţi imagina în ce fel de lume vor trăi copiii noştri?

Zicând toate astea, mi-am adus aminte de ceea ce-mi

spusese Joel despre prăbuşirea mediului. Exprimând aceeaşi Teamă ca şi el, am simţit cum îmi scădea energia.

Brusc, am fost „lovit” de o explozie de energie provenită de la ceilalţi, care mă priveau atenţi, făcând eforturi să mă regăsească pe mine, cel real. Am reuşit să mă reconectez rapid.

— Ai dreptate - a spus Curtis - însă ceea ce facem noi în acest moment dă un răspuns şi la problema asta. Tehnologiile s-au dezvoltat până acum fără a avea o viziune conştientă asupra acestui lucru. Omenirea a uitat că se află pe o planetă vie, care are propria energie. Tocmai de aceea, unul din domeniile în care ne putem dovedi cel mai bine creativitatea este cel care abordează problema poluării. Necazul este că până acum am lăsat această problemă doar pe seama guvernului. Există de mult timp legi împotriva poluării, însă nu vor fi niciodată suficient de multe pentru a preveni şi împiedica împrăştierea de substanţe chimice sau evacuarea de gaze toxice pe coşurile furnalelor la adăpostul nopţii. Poluarea biosferei nu va putea fi oprită decât atunci când cetăţenii, alarmaţi fiind, vor renunţa să mai stea în faţa aparatelor video şi vor trece la acţiune, prinzându-i asupra faptului pe cei vinovaţi.

Maya s-a aplecat spre noi.

— Eu mai văd şi altă problemă în modul în care evoluează economia. Ce se va întâmpla cu toţi acei oameni care îşi pierd locurile de muncă în urma automatizării? Cum vor supravieţui? Înainte, clasa de mijloc era numeroasă. Acum însă ea se diminuează rapid.

Curtis zâmbea, iar ochii îi străluceau. Imaginea grupului de suflete din spatele lui s-a amplificat.

— Cei disponibilizaţi vor supravieţui învăţând să-şi folosească intuiţiile, a spus el. Cu toţii vom înţelege că nu mai există cale de întoarcere. Ne aflăm de acum în era informaţiei. Fiecare trebuie să se instruiască cât mai bine, să devină expert într-un domeniu restrâns, aşa încât atunci când va fi nevoie de el, să se găsească la locul potrivit în

acel moment. Cu cât lumea se schimbă, cu cât totul în jurul nostru devine din ce în ce mai tehnic, cu atât avem nevoie de mai multe informaţii, pe care le putem obţine de la cei care apar în viaţa noastră la momentul oportun. Pentru a da aceste informaţii nu este nevoie de o pregătire oficială, instituţionalizată; putem învăţa şi singuri. Totuşi, pentru ca acest flux să se desfăşoare în mod optim, va trebui ca întregul proces să capete un caracter conştient. Intuiţiile care ne călăuzesc devin mai limpezi atunci când abordăm problema din perspectiva evoluţiei, în loc să ne întrebăm „Ce serviciu sau produs să scot pe piaţă pentru a face mai mulţi bani?", vom începe să spunem „Ce-aş putea produce pentru a contribui la informarea şi eliberarea oamenilor, pentru a face ca lumea asta să devină un loc mai bun şi pentru a păstra echilibrul mediului înconjurător?" Ecuaţiei liberei iniţiative i se va adăuga un nou cod moral. Oriunde ne-am afla, va trebui să devenim conştienţi şi să ne întrebăm: „Tot ceea ce creăm şi ceea ce facem serveşte în mod conştient scopului general pentru care a apărut tehnologia, acela de a face existenţa mai uşoară, astfel încât să putem schimba mentalitatea preponderentă - conform căreia oamenii se mulţumesc doar să existe, având un minimum de confort - cu informarea spirituală?" Fiecare dintre noi va trebui să-şi aducă partea lui de contribuţie la scăderea costurilor existenţei, pentru ca, în cele din urmă, să iasă la lumină adevărata semnificaţie a vieţii. Nu ne putem îndrepta spre un „capitalism luminat" decât dacă, în loc să umplem piaţa până la refuz cu produse, vom aplica o nouă etică în afaceri, scăzând preţurile cu un anumit procent. Aceasta ar reprezenta o formulare conştientă a declaraţiei noastre cu privire la direcţia spre care vrem să se îndrepte economia. Procedând astfel, am aplica şi în domeniul economic învăţăturile celei de A Noua Viziuni cu privire la zeciuială[1].

[1] A se vedea şi capitolul „*Viaţa care va urma*" din *Profeţiile de la Celestine* (n. trad.)

— Înţeleg ce vrei să spui. Dacă toată lumea ar reduce preţurile cu zece la sută, atunci toate costurile - inclusiv cele ale materiilor prime şi materialelor - ar scădea.

— Exact, deşi s-ar putea întâmpla ca la început unele preţuri să crească, dacă se va lua în considerare adevăratul cost al unor resurse pe cale de epuizare, precum şi alte efecte produse de mediu. În general însă, preţurile vor scădea în mod sistematic.

— Dar lucrul ăsta nu se întâmplă deja din cauza presiunilor pieţei? am întrebat.

— Desigur - a răspuns el - însă acest proces ar putea fi accelerat dacă s-ar desfăşura în mod conştient. *A Noua Viziune* prezice o şi mai mare îmbunătăţire a lui prin descoperirea unei surse ieftine de energie. Se pare că Feyman a găsit deja această energie. Ea va avea impactul dorit, eliberator, doar dacă va fi pusă la dispoziţia publicului, şi asta la cel mai mic preţ posibil.

Pe măsură ce vorbea părea tot mai inspirat. S-a întors şi s-a uitat direct în ochii mei.

— Asta este ideea cu privire la economie, pentru care am venit aici, pe Pământ, şi la care am vrut să-mi aduc şi eu contribuţia. Până acum nu am avut-o prea clar în minte. De asta mi-am dorit viaţa pe care am avut-o: mă pregăteam pentru transmiterea acestui mesaj.

— Şi crezi că vor exista suficient de mulţi oameni care să reducă preţurile, astfel încât diferenţa să fie sesizabilă? a întrebat Maya. Mai ales dacă asta le va afecta propriile portofele. E ca şi cum te-ai opune naturii umane.

Curtis nu a răspuns. S-a uitat la mine, de parcă eu aveam răspunsul la întrebarea Mayei. Am rămas tăcut un moment, simţind cum îmi creştea energia.

— Curtis are dreptate, am spus în cele din urmă. Toate astea se vor întâmpla, chiar dacă pe termen scurt vom renunţa la profituri. Însă va trebui ca oamenii să perceapă învăţăturile din *A Noua* şi *A Zecea Viziune*. Dacă se va crede în continuare că viaţa reprezintă doar o luptă pentru

existenţă, într-o lume ostilă, lipsită de sens, atunci este perfect logic ca toate eforturile să se îndrepte spre obţinerea unui trai cât mai confortabil şi spre crearea aceloraşi condiţii pentru urmaşi. Dacă vor fi însă înţelese învăţăturile din cele nouă Viziuni şi vom începe să percepem viaţa ca pe o evoluţie spirituală, cu responsabilităţi de ordin spiritual, punctul nostru de vedere se va schimba total. Odată înţeleasă şi cea de *A Zecea Viziune*, vom putea vedea procesul naşterii din perspectiva *Vieţii de Dincolo* şi vom înţelege că ne aflăm cu toţii aici, pe Pământ, pentru a face ca această planetă să fie înglobată în Sfera Cerească. Ocaziile favorabile şi succesul sunt de altfel nişte procese misterioase şi dacă în domeniul material al vieţii noastre vom acţiona în deplin acord cu planul general, atunci ne vor ieşi în cale simultan mulţi alţi oameni care se comportă la fel ca noi şi vom constata că, dintr-o dată, prosperitatea nu ne mai este străină. În final, oamenii vor acţiona aşa cum spunea Curtis, pentru că fiecare dintre noi va avea intuiţii şi va trăi anumite coincidenţe. Ne vom aminti tot mai multe lucruri legate de Viziunea Naşterii şi ne va fi tot mai clar că intenţia noastră iniţială era să ne aducem contribuţia la evoluţia acestei lumi. Vom afla - şi asta este cel mai important - că dacă nu ne vom urma intuiţiile, nu numai că vor dispărea acele coincidenţe magice şi odată cu ele sentimentul că suntem inspiraţi, că avem o viaţă împlinită, dar va trebui să ne confruntăm şi cu propriile eşecuri atunci când ne vom privi Trecerea în Revistă.

M-am oprit brusc, observând că Charlene şi Maya se uitau cu nişte ochi mari, undeva, în spatele meu. M-am întors instinctiv şi am văzut conturul nedesluşit al grupului meu de suflete: zeci de entităţi se amestecau în depărtare, ca şi când peretele peşterii nici nu exista.

— La ce vă uitaţi? a întrebat Curtis.

— La grupul lui de suflete, a spus Charlene. Când am fost la cascade am văzut aceste grupuri.

— Eu am văzut un grup şi în spatele Mayei şi al lui Curtis, am zis.

Maya s-a întors, uitându-se în spate. Grupul a licărit o dată, apoi a rămas nemişcat.

— Nu văd nimic, a spus Curtis. Unde sunt?

Maya continua să se uite mirată, fiind evident că vedea grupurile.

— Sunt aici să ne ajute, nu-i aşa? Putem afla de la ele ceea ce căutăm.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, toate grupurile s-au îndepărtat foarte mult, devenind mai puţin vizibile.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maya.

— E vorba de ceea ce aşteptai tu de la suflete. Dacă încerci să iei energie de la ele, în loc să te conectezi la energia divină, grupurile pleacă, nepermiţând această dependenţă. La fel mi s-a întâmplat şi mie.

Charlene a dat din cap, confirmând.

— Şi mie. Aceste suflete sunt ca o familie. Suntem legaţi de ele prin ceea ce gândim, însă pentru a ne conecta la ele şi a „culege” din informaţiile lor - care reprezintă de fapt o memorie superioară a noastră - trebuie mai întâi să menţinem legătura cu sursa divină.

— Şi spui că ne păstrează amintirile? a întrebat Maya.

— Da, a răspuns Charlene, uitându-se la mine.

Apoi a vrut să spună ceva şi s-a oprit, rămânând pe gânduri. În cele din urmă a continuat:

— Acum încep să înţeleg ceea ce am văzut în cealaltă dimensiune. În *Viaţa de Dincolo* fiecare dintre noi aparţine unui grup de suflete şi fiecare grup, la rândul lui, deţine anumite informaţii pe care le are de oferit celorlalţi.

Mi-a aruncat o privire.

— Tu, de exemplu, provii dintr-un grup menit *să faciliteze.* Ştiai asta? Grupul tău de suflete ajută la înţelegerea filozofică a vieţii. Toţi cei care aparţin acestui grup se străduiesc să găsească cea mai bună modalitate de a descrie realitatea spirituală pe înţelesul tuturor. Vă luptaţi

cu o informaţie complexă şi din cauza învelişului de materie grosieră, caracteristic dimensiunii pământene, continuaţi să forţaţi lucrurile, să cercetaţi, până când găsiţi o formulare clară a acestei informaţii.

M-am uitat chiorâş la Charlene, ceea ce a făcut-o să izbucnească în râs.

— Ăsta este un har, a mai spus ea, ca să mă liniştească.

Întorcându-se apoi spre Maya, a zis:

— Grupul tău de suflete, Maya, este preocupat de sănătate şi de starea de bine, în general. Este un grup ce *consolidează* dimensiunea fizică, menţinându-ne celulele în stare optimă de funcţionare şi încărcându-le cu energie, dar în acelaşi timp îndepărtează blocajele emoţionale şi ne dă semnale înainte ca boala să se instaleze. Grupul lui Curtis are ca scop *modificarea punctului nostru de vedere cu privirea la folosirea tehnologiei.* De-a lungul istoriei omenirii, grupul a încercat să dea o notă spirituală conceptelor de „bani” şi „capitalism”, să găsească o expresie desăvârşită a acestor concepte.

S-a oprit şi am văzut o lumină albă ce pâlpâia în spatele ei.

— Dar grupul tău, Charlene? am întrebat.

— Noi suntem ziarişti, *scormonim*, îi ajutăm pe oameni să se preţuiască şi să înveţe unii de la alţii. Jurnaliştii trebuie să vadă viaţa în profunzime, să vadă aşteptările şi credinţele oamenilor, ale comunităţilor, adevărata lor esenţă, expresia lor superioară, exact aşa cum ne vedem noi acum.

Mi-am amintit din nou de conversaţia cu Joel, în special de cinismul lui de om istovit.

— Cu greu mi-i pot imagina astfel pe ziarişti, am spus.

— E drept că încă nu suntem aşa, a răspuns ea. Nu încă. Dar spre asta tindem. Ăsta este destinul nostru, pe care îl vom împlini în momentul în care ne vom simţi în siguranţă şi ne vom „scutura” de vechiul mod de gândire, acela de a câştiga faimă şi energie. Îmi dau seama acum de ce m-am

născut în acea familie. Cu toţii erau foarte iscoditori. Eu m-am ales cu „agitaţia”, cu neliniştea lor şi cu nevoia de a mă informa. De aceea am fost reporter o bună bucată de timp, apoi m-am alăturat unor firme de cercetare. Vroiam să ajut la formarea unei etici legate de jurnalism, pentru ca apoi să ne adunăm şi să...

A rămas din nou pe gânduri, uitându-se fix la podeaua peşterii, apoi a făcut ochii mari şi a spus:

— Ştiu cum putem să ajungem la Viziunea Omenirii! Amintindu-ne fiecare dintre noi Viziunea Naşterii şi reuşind să formăm un grup, vom *uni* puterile grupurilor noastre de suflete din cealaltă dimensiune şi asta ne va ajuta să ne aducem aminte mult mai multe lucruri, pentru ca în cele din urmă să avem o viziune mai cuprinzătoare - Viziunea Omenirii.

Ne-am holbat cu toţii la ea, nedumeriţi.

— Să privim cu atenţie întregul tablou, a început ea să ne explice. Fiecare persoană de pe Pământ aparţine unui grup şi aceste grupuri reprezintă diverse ocupaţii: medici, economişti, informaticieni, fermieri - toate domeniile preocupărilor umane. Va veni vremea când oamenii vor face fiecare ceea ce li se potriveşte cu adevărat, lucrând astfel cu alţi membri ai grupului lor. Pe măsură ce ne vom „trezi” şi ne vom aminti Viziunea Naşterii - de ce am venit aici - grupurile profesionale vor începe să semene tot mai mult cu grupurile din cealaltă dimensiune. Când se va întâmpla acest lucru, fiecare grup de pe Pământ ce defineşte o ocupaţie va tinde să-şi împlinească menirea sa adevărată, aceea de a se afla în serviciul omenirii.

Continuam s-o privim vrăjiţi.

— De exemplu noi, jurnaliştii. De-a lungul timpului ne-a interesat ce făceau alţii. Apoi, cu câteva secole în urmă, am căpătat conştiinţă de sine şi astfel a luat naştere această profesie bine definită. De atunci, ne-am preocupat să ne lărgim aria de cuprindere, aşa încât ştirile noastre să ajungă la cât mai mulţi oameni. Însă, ca şi ceilalţi, şi noi aveam un

sentiment de nesiguranţă. Am crezut că pentru a capta atenţia oamenilor era nevoie să creăm tot mai multe istorii senzaţionale, am crezut că se vând doar violenţa şi faptele rele. Însă nu ăsta era adevăratul nostru rol, ci acela de a aprofunda şi a da o notă de spiritualitate modului în care îi percepem pe alţii. Noi vedem şi apoi transmitem mai departe ceea ce fac şi susţin grupurile de suflete, fiecare membru al lor, uşurând astfel înţelegerea şi învăţarea adevărului dezvăluit de alţii. Asta este valabil pentru fiecare grup profesional. Cu toţii începem să devenim conştienţi de adevăratul nostru scop şi de mesajul pe care îl avem de transmis. Când acest lucru se va generaliza pe toată planeta, atunci vom putea să ne continuăm drumul. Vom putea crea asociaţii - fondate pe baze spirituale - cu oameni din afara grupului nostru de suflete, exact aşa cum facem noi acum: ne împărtăşim Viziunea Naşterii şi ne ridicăm nivelul de vibraţie. Acest lucru va transforma nu numai societatea umană, ci şi cultura *Vieţii de Dincolo.* Mai întâi se va produce o apropiere a frecvenţei de vibraţie între noi, pământenii, şi grupurile de suflete, cele două dimensiuni deschizându-se una către cealaltă şi comunicând între ele. Vom putea vedea sufletele „de dincolo” şi vom avea acces mai rapid la învăţăturile şi la „memoria” lor. Astfel de întâmplări vor fi din ce în ce mai frecvente pe Pământ.

În timp ce vorbea, mi-am dat seama că grupurile de suflete din spatele nostru au început să se extindă, să se împrăştie, până când s-au întrepătruns, formând în jurul nostru un cerc continuu, ceea ce mi-a crescut gradul de conştienţă.

Se pare că şi Charlene simţea asta. A inspirat adânc, apoi a continuat, cu elocinţă:

— Şi în *Viaţa de Dincolo* grupurile de suflete se vor apropia, rezonând între ele. De aceea Pământul se află în centrul atenţiei, pentru că sufletele din Cer nu se pot uni prin forţe proprii. Acolo, multe din grupurile de suflete rămân fragmentate şi nu pot rezona, pentru că trăiesc într-

o lume imaginară, o lume a ideilor, care apar şi dispar instantaneu, aşa încât realitatea este tot timpul arbitrară. Nu există structuri atomice - aşa cum avem noi aici - care să constituie o platformă stabilă, un element comun tuturor. Pe această platformă ideii se manifestă însă cu lentoare şi trebuie să ajungem la nişte acorduri, la un consens legat de ceea ce vrem să se întâmple în viitor. Tocmai aceste acorduri, această unitate de idei din dimensiunea pământeană face ca grupurile de suflete să se adune în *Viaţa de Dincolo.* Iată de ce dimensiunea fizică este atât de importantă: pentru că aici este locul unde se produce adevărata unire a sufletelor! Această unificare este de fapt scopul lungii călătorii prin istorie a omenirii. Grupurile de suflete din *Viaţa de Dincolo* înţeleg Viziunea Omenirii, care explică modul cum va evolua lumea fizică şi cum se vor apropia cele două dimensiuni, lucru ce poate fi înfăptuit doar de către indivizii din planul fizic, prin „mutarea" consensului de aici în cealaltă dimensiune. Planul fizic constituie scena pe care s-a jucat spectacolul evoluţiei din ambele dimensiuni. Acum, totul culminează cu aducerea conştientă la suprafaţă a amintirilor noastre.

A arătat spre noi, cu o mişcare a degetelor.

— Asta este trezirea pe care ne-o amintim acum, împreună, şi de care-şi vor aduce aminte şi alte grupuri de pe planetă. Fiecare dintre noi deţine o părticică din întregul care este Viziunea Omenirii şi în momentul în care ne vom împărtăşi unii altora ceea ce ştim, iar grupurile noastre de suflete se vor uni, atunci vom deveni conştienţi de întregul tablou.

Charlene a fost întreruptă brusc de o uşoară vibraţie a pământului de sub peşteră. Fire de praf au început să cadă din plafon. În acelaşi timp, s-a auzit din nou bâzâitul, însă nu mai era disonant, ci dimpotrivă, aproape că suna armonios.

— O, Doamne! a spus Curtis. Sunt pe cale de a reuşi să realizeze calibrarea. Trebuie să ne întoarcem la buncăr.

A vrut să se ridice, însă energia grupului apăsa asupra lui.

— Stai aşa! i-am spus. Ce să facem acolo? Am căzut de acord să rămânem până la căderea întunericului şi afară mai este încă lumină. Eu zic să rămânem aici. Am reuşit să ajungem la un nivel ridicat de energie, însă nu am parcurs întregul proces. Se pare că ne-am lămurit în legătură cu emoţiile reziduale, că ne-am amplificat energia şi ne-am împărtăşit unii altora Viziunea Naşterii, însă nu am aflat încă Viziunea Omenirii. Părerea mea e că vom putea să obţinem mai mult dacă vom rămâne aici, unde suntem în siguranţă, şi dacă vom continua procesul.

În timp ce vorbeam am văzut o imagine cu noi toţi, în vale, învăluiţi de întuneric.

— E prea târziu să mai facem asta, a spus Curtis. Cei de acolo sunt pregătiţi să încheie experimentele. Trebuie să plecăm şi să încercăm să facem ceva. Şi asta cât mai repede.

I-am aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ziceai mai înainte că ar fi fost în stare s-o omoare pe Charlene. La fel ar putea face şi cu noi, dacă ne-ar prinde.

Maya şi-a sprijinit capul în mâini, iar Curtis s-a uitat în depărtare, încercând să scape de panică.

— Am să mă duc totuşi, a spus el.

Charlene s-a aplecat înspre noi.

— Eu zic să rămânem cu toţii aici.

Pentru o secundă am văzut-o din nou în secolul al nouăsprezecelea, îmbrăcată în haine indiene, însă imaginea i s-a estompat rapid.

Maya s-a ridicat în picioare.

— Charlene are dreptate, a spus ea. Trebuie să rămânem împreună. Probabil că ne va fi de folos dacă vom reuşi să vedem ceea ce vor ei să facă.

M-am uitat spre intrarea peşterii şi am simţit o greaţă profundă, aproape fizică.

— Ce facem cu gardianul de afară? am întrebat.

— Îl aducem în peşteră şi îl lăsăm aici, a spus Curtis. Iar dacă vom putea, vom trimite mâine dimineaţă pe cineva să-l ia.

Ochii mei şi ai Charlenei s-au întâlnit şi amândoi am dat din cap, în semn că eram de acord.

AMINTIRI DESPRE VIITOR

Când am ajuns pe creasta dealului, ne-am aşezat precauţi pe genunchi lângă o stâncă uriaşă. Nu se vedea nici o mişcare, nici un paznic. Bâzâitul, care ne însoţise de-a lungul drumului timp de patruzeci de minute, dispăruse complet.

— Eşti sigur că ăsta e locul? l-am întrebat pe Curtis.

— Da, mi-a răspuns. Vezi bolovanii ăia mari acolo, pe povârniş? Intrarea se află chiar în spatele lor, acoperită de tufişuri. În dreapta se vede vârful antenei parabolice. Se pare că funcţionează.

— O văd, a spus Maya.

— Dar unde sunt paznicii, l-am întrebat. Poate că au plecat cu toţii de aici.

Am ţinut sub observaţie intrarea timp de aproape o oră, aşteptând un semn care să indice vreo activitate şi neîndrăznind să ne mişcăm sau să vorbim prea mult până la căderea întunericului. Deodată s-a auzit o mişcare în spatele nostru. Am fost inundaţi de lumina lanternelor şi patru bărbaţi înarmaţi s-au repezit spre noi, cerându-ne să ridicăm mâinile. După zece minute am ajuns la locul unde aveam echipamentul. Ne-au percheziţionat, apoi am coborât din nou până la intrarea în buncăr.

Uşa acestuia s-a deschis, iar Feyman a năvălit furios afară.

— Pe ăştia-i căutam? a ţipat el. Unde i-aţi găsit?

Unul dintre paznici i-a explicat tot ce se întâmplase, în timp ce Feyman dădea din cap şi ne privea printre fasciculele de lumină ale lanternelor. Apoi s-a apropiat şi a

întrebat:

— Ce făceaţi aici?

— Trebuie să pui capăt experimentelor! a ripostat Curtis.

Feyman se străduia să-l identifice.

— Tu cine eşti?

Paznicii şi-au fixat lanternele pe el, luminându-i faţa.

— Curtis Webber... Să fiu al naibii! a spus Feyman. Tu ne-ai aruncat în aer antena, nu-i aşa?

— Ascultă-mă - a spus Curtis - ştii foarte bine că este periculos ca generatorul să funcţioneze la aceşti parametri. Ai putea distruge toată valea!

— Întotdeauna ai fost un alarmist, Webber. De asta te-am lăsat să pleci de la „Deltech”. Lucrez de prea mult timp la proiectul ăsta, aşa că n-o să mă faci să renunţ la el tocmai acum. Lucrurile *vor merge înainte,* exact aşa cum am plănuit.

— De ce îţi asumi riscul ăsta şi nu te concentrezi pe nişte instalaţii mai mici, pentru locuinţe? De ce vrei să obţii o energie atât de mare?

— Nu te priveşte pe tine, aşa că ai face mai bine să îţi ţii gura!

Curtis s-a dus la el.

— Vrei să centralizezi procesul de generare a energiei, pentru ca apoi să controlezi tu totul. Nu este corect ceea ce faci!

Feyman zâmbea.

— Trebuie să punem la punct acest sistem! Ai impresia că este atât de uşor să înlocuieşti peste noapte vechea formă de energie folosită în casele oamenilor şi în instituţii? Că asta nu va avea efecte negative? Veniturile neaşteptate, rezultate din diferenţa de preţ, vor produce în toată lumea o hiperinflaţie, care ar putea să ne arunce pe toţi într-o criză economică.

— Ştii bine că nu este aşa, a replicat Curtis. Reducerea costurilor pentru producerea energiei va genera o creştere uluitoare a eficienţei producţiei. Vor apărea mult mai multe

produse, la preţuri scăzute. Nu se va produce nici o inflaţie. Ceea ce faceţi aici, faceţi pentru voi. Vreţi să fiţi singurii stăpâni ai acestei noi energii, pentru a putea controla producţia şi preţurile, fără să ţineţi seama de implicaţii.

Se uita furios la Curtis.

— Ce naiv eşti! Crezi că jocul de interese al celor care controlează acum preţurile la energie ne va permite să facem o înlocuire rapidă şi masivă cu o formă de energie ieftină? Desigur că nu! Va trebui s-o centralizăm şi s-o facem funcţională. Şi vreau să rămân în istorie pentru că am realizat acest lucru. M-am născut pentru a face asta!

— Nu-i adevărat! mi-a scăpat. Te-ai născut pentru a ne ajuta pe noi.

Feyman s-a întors cu faţa la mine.

— Gura! Auziţi? Să tăceţi cu toţii!

A zărit-o pe Charlene.

— Ce s-a întâmplat cu omul pe care l-am trimis cu tine?

Charlene s-a uitat în lături, fără să-i răspundă.

— N-am timp acum pentru asta!

Apoi a ţipat din nou:

— V-aş sugera să vă temeţi pentru siguranţa voastră!

S-a oprit, uitându-se la noi, apoi a dat din cap, îndreptându-se spre unul dintre bărbaţii înarmaţi.

— Ţine-i sub observaţie până terminăm. Avem nevoie de încă o oră. Dacă încearcă să fugă, împuşcaţi-i!

Bărbatul le-a spus repede ceva altor trei, apoi ne-au înconjurat, lăsând între noi şi ei o distanţă de vreo zece metri.

— Staţi jos! ne-a spus unul dintre ei.

Ne-am aşezat cu faţa unii la alţii. Energia noastră scăzuse aproape de tot. De când părăsisem peştera, nu am mai avut nici un semn de la grupurile de suflete.

— Ce crezi că ar trebui să facem? am întrebat-o pe Charlene.

— Planul nostru rămâne acelaşi, mi-a şoptit ea. Va trebui să ne recâştigăm energia.

Întunericul era acum deplin, fiind brăzdat din când în când de lumina lanternelor, care se plimba înainte şi înapoi pe deasupra noastră. Chiar dacă stăteam foarte aproape unii de alţii - la vreo doi metri - de-abia ne puteam distinge feţele.

— Trebuie să încercăm să scăpăm, fiindcă am impresia că vor să ne omoare, a şoptit Curtis.

Mi-am amintit imaginea pe care o văzusem în Viziunea Naşterii lui Feyman. În acea imagine ne aflam împreună cu el în întunericul pădurii. Ştiam că trebuia să mai fie un reper în acel loc, însă nu-mi aduceam aminte ce anume.

— Nu, am spus eu. Cred că trebuie să mai încercăm.

În acel moment, aerul a fost străbătut de un sunet foarte înalt, asemănător bâzâitului, însă mai armonios, aproape plăcut la ureche. Şi de această dată pământul de sub noi s-a cutremurat uşor.

— Trebuie să ne creştem nivelul energetic. Şi asta *acum,* a şoptit Maya.

— Nu ştiu dacă o să fiu în stare, a răspuns Curtis.

— Trebuie! i-am spus.

— Să se concentreze fiecare asupra celorlalţi, aşa cum am făcut mai înainte, a adăugat Maya.

Am încercat să fac abstracţie de ceea ce se afla în jur, întorcându-mă la o stare interioară de iubire. Ignorând umbrele şi luminile făcute de lanterne, m-am concentrat asupra frumuseţii feţelor celor de lângă mine. Străduindu-mă să descopăr expresia superioară a sinelui lor, am observat că lumina din jur a început să se schimbe. Încet-încet am putut vedea foarte limpede fiecare faţă, ca şi când aveam o imagine a lor în infraroşu.

— Ce vom vedea? a întrebat Curtis disperat.

— Trebuie să ne întoarcem fiecare la Viziunea Naşterii, a spus Maya. Să ne aducem aminte pentru ce ne aflăm aici.

Deodată, pământul s-a zgâlţâit violent şi sunetul provocat de experimente a devenit din nou discordant.

Ne-am apropiat mai mult unii de alţii şi parcă gândurile

noastre ne protejau. Ştiam că dacă ne uneam forţele am fi putut respinge efectele negative pe care le avea acum experimentul asupra noastră. Am văzut chiar şi o imagine în care apărea Feyman, împins înapoi de suflul unei explozii; echipamentul explodase şi luase foc, iar oamenii lui fugeau îngroziţi.

Un nou sunet discordant mi-a întrerupt concentrarea: experimentele continuau. La vreo cincisprezece metri mai încolo un pin uriaş s-a despicat în două, prăbuşindu-se apoi la pământ. Făcând un zgomot asurzitor şi provocând un nor de praf, a apărut o crăpătură între noi şi gardianul din dreapta. Acesta, înspăimântat, a început să se clatine, în timp ce lumina lanternei din mâna lui se plimba de colo-colo nebuneşte în noapte.

— N-o să meargă! a strigat Maya.

Alt copac s-a prăbuşit în stânga noastră, apoi a alunecat vreo doi metri, făcându-ne să ne trântim la pământ.

Maya a privit îngrozită scena, după care a sărit în picioare.

— Trebuie să fug de aici! a ţipat ea, apoi a dispărut în întuneric, fugind spre nord.

Gardianul din partea aceea, care căzuse din cauza mişcării pământului, s-a rostogolit pe genunchi, a prins-o în lumina lanternei şi a ridicat arma.

— Nu! Aşteaptă! am strigat.

Continuând să fugă, Maya s-a uitat înapoi şi a văzut că bărbatul îndreptase arma spre ea, pregătindu-se să tragă. Scena păru că se derulează cu încetinitorul şi când s-a auzit focul fiecare trăsătură a feţei ei arăta că era conştientă că va muri. Atunci, un fuior de lumină albă s-a interpus în calea gloanţelor, făcându-le inofensive. Maya a ezitat un moment, apoi a dispărut în întuneric.

În acelaşi timp, profitând de ocazie, Charlene a sărit în picioare şi a luat-o la fugă prin norul de praf spre nord-est, fără ca paznicii să observe.

Am început şi eu să fug, însă bărbatul care trăsese în

Maya s-a întors, îndreptând arma spre mine. Curtis s-a repezit, m-a apucat de picioare şi m-a trântit la pământ.

Uşa buncărului s-a deschis în spatele nostru şi a apărut Feyman, care s-a dus în fugă la antenă şi, furios, încerca s-o potrivească. Zgomotul a început să scadă treptat, iar mişcările pământului de-abia se mai simţeau.

— Opreşte toate astea, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Curtis la el.

Faţa lui Feyman era acoperită de praf.

— Totul se poate remedia, a spus el cu un calm ce-ţi dădea fiori.

Paznicii se ridicaseră şi ei în picioare, se scuturaseră de praf şi veneau spre noi. Feyman băgase de seamă că Maya şi Charlene dispăruseră, însă, înainte de a putea spune ceva, sunetul a revenit, asurzitor, iar pământul de sub noi s-a ridicat cu vreun metru, făcându-ne să ne rostogolim din nou pe jos. Din crengile căzute săreau aşchii şi gardienii au luat-o la goană spre buncăr.

— Acum! a spus Curtis. Să mergem!

Eu înlemnisem. M-a smucit, strigându-mi în ureche:

— Trebuie să plecăm!

În cele din urmă am început să mă mişc şi am luat-o la fugă spre nord-est, în direcţia în care dispăruse Maya.

Am mai simţit nişte reverberaţii, apoi mişcările pământului şi sunetul au încetat. După ce am parcurs câţiva kilometri prin întunericul pădurii, drumul a început să ne fie luminat de razele lunii, ce pătrundeau printre frunzele copacilor. Ne-am oprit şi ne-am adăpostit într-o pădurice de pini.

— Crezi că o să vină după noi? l-am întrebat pe Curtis.

— Da, a spus el. Nu-şi pot permite să ne lase să ne întoarcem în oraş. Cred că au pus oameni peste tot.

În timp ce vorbea, am văzut o imagine clară a cascadelor, imagine ce continua să rămână clară, neperturbată. Mi-am dat seama că tocmai acesta era reperul pe care nu mi-l adusesem aminte mai devreme:

cascadele.

— Trebuie să mergem spre nord-est, la cascade, am spus.

Curtis a aprobat din cap, în cea mai mare linişte, apoi am traversat râul şi ne-am croit drum spre canion. El se oprea din când în când, pentru a şterge urmele. În timpul unui popas, am auzit dinspre sud-est huruitul uşor al unor vehicule.

După încă vreun kilometru şi jumătate au început să se vadă, în lumina lunii, pereţii canionului. Când am ajuns mai aproape de peretele stâncos, Curtis s-a îndreptat spre pârâu. A sărit brusc înapoi, speriat de cineva care se mişca lângă un copac, în stânga noastră. Persoana a ţipat, dându-se şi ea înapoi şi începând să se bălăbănească pe malul pârâului.

— Maya! am strigat eu, recunoscând-o.

Curtis şi-a revenit şi a prins-o, în timp ce pietrişul şi bolovanii de sub ea cădeau în apă.

Maya l-a îmbrăţişat cu putere, apoi a întins mâinile spre mine.

— Nu-mi dau seama de ce am fugit. Intrasem în panică. Tot ce mai aveam în cap era să mă duc la cascadele despre care mi-ai povestit. Mă rugam să mai reuşească vreunul dintre voi să evadeze.

S-a sprijinit de trunchiul gros al unui copac, a inspirat adânc, apoi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat când gardianul a tras în mine? Cum de nu m-a nimerit? Am văzut fuiorul acela ciudat de lumină.

Curtis şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Nu ştiu, am spus eu apoi.

— Parcă m-a calmat... dar într-un fel cum nu mi s-a mai întâmplat până acum, a continuat ea.

Ne-am privit din nou, în tăcere. Apoi, în liniştea care se aşternuse, am auzit foarte bine zgomotul unor paşi, undeva, în faţa noastră.

— Staţi aşa! le-am spus. E cineva acolo.

Ne-am ghemuit la pământ, aşteptând. Au trecut zece minute. Apoi, dinspre copacii din faţă a apărut Charlene. Venea în direcţia noastră, mergând aplecată.

— Slavă Domnului că v-am găsit! a zis ea. Cum aţi reuşit să scăpaţi?

— A căzut un copac şi atunci am fugit şi noi, i-am spus.

Charlene s-a uitat în ochii mei.

— M-am gândit că s-ar putea să te duci la cascade şi am pornit-o într-acolo, deşi nu prea eram sigură că o să le pot găsi pe întuneric.

Maya a venit şi ea la noi, apoi ne-am dus într-o poieniţă, de unde pârâul se îndrepta spre gura canionului. Acolo, luna lumina iarba şi pietrele de pe ambele părţi.

— Poate că mai avem o şansă, a zis ea, îndemnându-ne să ne aşezăm pe jos, în cerc.

— Ce ai de gând? a întrebat-o Curtis. Nu putem să mai rămânem aici prea mult timp. Sunt pe urmele noastre.

M-am uitat la Maya, gândindu-mă că ar trebui să mergem la cascade, dar părea atât de plină de energie, încât, în loc să mai comentez ceva, am întrebat-o:

— Ce crezi că n-am făcut bine data trecută?

— Nu ştiu. Poate că suntem prea puţini. Ziceai că ar trebui să fim şapte. Sau poate că ne este prea Frică.

Charlene s-a aplecat spre noi.

— Cred că ar trebui să ne aducem aminte câtă energie am reuşit să obţinem acolo, în peşteră. Trebuie să atingem din nou nivelul acela.

Timp de câteva minute ne-am străduit să ne conectăm. În cele din urmă Maya a spus:

— Trebuie să ne dăm unul altuia energie, să găsim forma cea mai înaltă de exprimare pentru fiecare.

Am respirat adânc de câteva ori, apoi m-am uitat la feţele celorlalţi. Încet-încet au devenit mai frumoase, luminescente, şi am văzut adevărata latură a lor, cea a sufletului. Plantele şi pietrele din jur erau parcă mai strălucitoare, ca şi când lumina lunii devenise mai intensă.

M-am simţit străbătut de familiarul val de dragoste şi euforie, iar când m-am întors am văzut în spate figurile strălucitoare ale grupului meu de suflete.

Conştiinţa mea s-a extins parcă şi mai mult şi mi-am dat seama că se aflau acolo şi grupurile de suflete ale celorlalţi, dar încă nu se uniseră.

Maya mi-a prins privirea. Se uita la mine cu onestitate şi complet deschisă, iar în trăsăturile feţei i se putea vedea parcă Viziunea Naşterii. Ştia cine este şi acest lucru răzbătea afară, pentru oricine vroia să vadă. Misiunea ei era clară şi tot ce se întâmplase până acum o pregătise pentru asta.

— Simt cum atomii din corpul tău vibrează pe un nivel foarte înalt, mi-a spus ea.

Am aruncat o privire spre Charlene. Pe faţa ei se putea citi cu aceeaşi claritate. Ea era cea care transmitea informaţia, care identifica şi comunica apoi adevărurile exprimate de persoane sau grupuri.

— Vă daţi seama ce se întâmplă? a întrebat Charlene. Ne vedem unii pe alţii aşa cum suntem de fapt, vedem esenţa fiinţei noastre, fără a mai interveni între noi resentimentele şi teama trecutului.

— Şi eu văd, a spus Curtis, plin de energie acum. Pe faţa lui se putea citi certitudinea.

N-a mai vorbit nimeni timp de câteva minute. Energia noastră continua să crească, iar eu am închis ochii.

— Priviţi! a spus deodată Charlene, arătând spre grupurile de suflete din jurul nostru.

Acestea începuseră să se amestece, aşa cum se întâmplase şi în peşteră. M-am uitat la Charlene, apoi la Curtis şi la Maya. Se vedea acum şi mai limpede pe feţele lor cine erau şi care fusese rolul lor în lunga istorie a civilizaţiei umane.

— Asta era! am spus. Suntem pe cale să facem următorul pas: să vedem o imagine mai cuprinzătoare a istoriei omenirii.

În faţa noastră a apărut o hologramă uriaşă, ce înfăţişa povestea de la începuturi până la un sfârşit îndepărtat. Concentrându-mă, mi-am dat seama că imaginea era asemănătoare cu ceea ce văzusem mai înainte, când eram în cealaltă dimensiune cu grupul meu de suflete, numai că de data asta povestea începea mult mai în urmă, chiar cu naşterea Universului.

Am văzut cum substanţa primordială a explodat; s-au format stelele, care au trăit şi au murit pe rând, împrăştiind o diversitate de elemente din care a apărut în cele din urmă Pământul. Aceste elemente, combinându-se în mediul existent atunci, au format substanţe din ce în ce mai complexe, iar în final s-a realizat saltul spre formele de viaţă organică; aceste forme au evoluat la rândul lor - călăuzite parcă de un plan atotcuprinzător - apărând organismele multicelulare - peştii - apoi animalele amfibii, reptilele, păsările şi în cele din urmă mamiferele.

După aceea ne-a apărut în faţa ochilor o imagine clară a *Vieţii de Dincolo* şi am înţeles că fiecare dintre noi străbătusem acest proces îndelungat şi lent al evoluţiei: înotaserăm precum peştii, ne târâserăm curajoşi pe pământ ca animale amfibii, luptaserăm pentru supravieţuire ca reptile, păsări, mamifere, făcând eforturi pentru fiecare pas al acestui lung drum, până când, în cele din urmă, am devenit oameni - oameni ce aveau dorinţe, oameni ce intenţionau să facă ceva.

Ştiam că, după generaţii succesive, ne vom lupta - indiferent cât timp ne-ar fi luat - să ne trezim, să ne unim, să evoluăm şi, în cele din urmă, să aducem şi aici, pe Pământ cultura spirituală a *Vieţii de Dincolo.* Desigur că această călătorie urma să fie dificilă, poate chiar plină de suplicii. Odată cu prima intuiţie ce marca trezirea noastră, aveam să simţim Frica de a fi singuri, izolaţi. Totuşi nu ne vom lăsa păgubaşi: ne vom lupta cu Frica, bizuindu-ne pe o vagă intuiţie că nu suntem singuri, că eram nişte fiinţe spirituale, ce au un scop spiritual pe această planetă.

Urmând cursul evoluţiei, vom forma grupuri sociale din ce în ce mai mari, mai complexe, vor apărea tot mai multe ocupaţii şi profesii şi ne vom învinge nevoia de a-i cuceri pe alţii; va apărea democraţia, care va permite împărtăşirea ideilor noi, analizarea lor şi naşterea unor adevăruri care se vor perpetua. Cu timpul, ne vom da seama că sentimentul de siguranţă vine din interiorul nostru şi vom progresa de la credinţa în multitudinea de zei din natură la cea în existenţa unui singur Dumnezeu, ce se află în afara noastră - Dumnezeu-Tatăl - apoi la exprimarea lui în fiecare dintre noi, prin Duhul Sfânt.

În urma unor revelaţii, vor apărea textele sacre, ce reprezintă o exprimare simbolică, sinceră, a relaţiei noastre cu această divinitate unică. Atât vizionarii din Orient, cât şi cei din Occident, ne vor spune clar că Duhul Sfânt, Spiritul, este întotdeauna cu noi, mereu accesibil, că nu trebuie decât să ne căim şi să ne deschidem, să înlăturăm blocajele ce ar putea împiedica o comunicare deplină.

De-a lungul vremii, dorinţa noastră de a ne uni şi de a comunica va duce la apariţia unor comunităţi speciale, ce împart aceeaşi arie geografică, luând naştere astfel statele naţionale - fiecare cu specificul lui. Curând după aceasta, va avea loc o dezvoltare explozivă a comerţului, vor apărea ştiinţele, iar descoperirile care vor urma vor iniţia o perioadă de preocupări de ordin economic şi va începe cea mai mare expansiune petrecută vreodată de-a lungul timpului, cunoscută sub numele de Revoluţia Industrială.

Pe măsură ce relaţiile economice se vor dezvolta pe tot globul, vom continua să ne trezim şi să ne amintim că suntem fiinţe spirituale. Viziunile vor penetra treptat conştiinţa noastră, iar economia va evolua spre o formă compatibilă cu Pământul. În cele din urmă vom depăşi polarizarea forţelor produsă din cauza Fricii şi ne vom îndrepta spre o abordare spirituală a problemelor.

M-am uitat din nou la ceilalţi şi am citit pe feţele lor că văzuseră şi ei această imagine a istoriei Pământului. În

scurtul timp care trecuse, ne-a fost revelat modul cum evoluase conştiinţa oamenilor, de la începuturi şi până în prezent.

Deodată, holograma s-a fixat în amănunt asupra polarizării. Oamenii se aflau acum împărţiţi în jurul a două poziţii diferite, conflictuale: unii se orientaseră spre schimbare, iar ceilalţi opuneau rezistenţă, gândind că vechile valori s-ar fi putut pierde definitiv.

Am văzut că în dimensiunea *Vieţii de Dincolo* era cunoscut faptul că acest conflict va fi cea mai mare provocare pentru spiritualitatea din dimensiunea fizică, mai ales dacă polarizarea va fi dusă până la extrem. În acest caz, fiecare parte se va apăra, acuzând-o pe cealaltă că reprezintă Răul, sau, mai grav, profeţiile despre sfârşitul lumii vor fi luate ad-litteram, considerându-se că nu avem nici o putere asupra viitorului şi renunţându-se la luptă.

Pentru a descoperi Viziunea Omenirii şi a rezolva acest conflict generat de polarizare, va trebui să vedem că intenţiile noastre din *Viaţa de Dincolo* erau să discernem asupra adevărurilor profunde cuprinse în profeţii. Toate Scripturile - prin urmare şi Cartea lui Daniel şi Apocalipsa - sunt de inspiraţie divină şi au ajuns în planul fizic venind din *Viaţa de Dincolo.* Ele cuprind nenumărate simboluri - mai multe chiar decât visurile - şi pentru a le înţelege va trebui să ne concentrăm atenţia asupra acestor simboluri. Profeţiile prevăd un sfârşit îndepărtat al istoriei noastre pe Pământ, însă acest „sfârşit” va fi altfel pentru *credincioşi* decât pentru cei ce nu cred.

Cei din ultima categorie vor trăi un sfârşit al civilizaţiei terestre care se va prefigura prin mari catastrofe naturale şi prin prăbuşirea economiei. Apoi, din înaltul spaimelor şi al haosului va apărea un nou conducător - Anticristul - care va promite reinstalarea ordinii doar dacă oamenii vor fi de acord să renunţe la libertăţile lor şi să poarte „semnul fiarei”. În cele din urmă, acest conducător se va proclama zeu şi va folosi forţa împotriva ţărilor care nu i se vor

supune, pornind mai întâi un război contra Islamului, apoi a evreilor şi a creştinilor, transformând în final întreaga omenire într-un Armaghedon în flăcări.

Pe de altă parte, pentru credincioşi, profeţiile scripturilor despre sfârşitul lumii sunt mult mai atrăgătoare: acestora li se vor da „învelişuri” spirituale şi vor fi înălţaţi la Cer, într-o altă dimensiune, numită Noul Ierusalim, având capacitatea de a călători încoace şi încolo în lumea fizică. În cele din urmă, într-un anumit moment al războiului, Dumnezeu va apărea pe Pământ pentru a pune capăt conflictului şi a restabili ordinea, instaurând o perioadă de pace de o mie de ani; nu vor mai exista boli şi nici moarte; totul se va transforma, iar animalele nu se vor mai mânca unele pe altele. „Lupul va trăi dimpreună cu mielul... iar leul va mânca iarbă, precum boul.”

Maya şi Curtis s-au uitat în ochii mei. Charlene privea în sus. Înţelesesem cu toţii, în acelaşi timp, esenţa acestor profeţii. Proorocilor li se arătaseră două posibilităţi ale viitorului omenirii. Aveam de ales între a sta pasivi, cuprinşi de Frică, crezând că omenirea, călăuzită de *Marele Frate,* se îndreaptă spre automatizarea vieţii şi spre decădere socială, şi a avea încredere că putem înfrânge nihilismul şi că ne vom deschide spre o vibraţie înaltă - cea a iubirii - fiind cruţaţi de apocalipsă prin pătrunderea într-o nouă dimensiune, unde prin intermediul nostru, spiritele vor crea acea lume ideală prezisă de prooroci.

Înţelegeam acum de ce în cealaltă dimensiune exista convingerea că interpretarea pe care o vom da noi, pământenii, acestor profeţii reprezenta cheia rezolvării conflictului legat de polarizare. Dacă noi vom crede că Scripturile prevăd un sfârşit inevitabil al lumii, care este înscris în mod definitiv în planurile divinităţii, nu vom face altceva decât să creăm condiţiile prielnice acestui sfârşit.

Era limpede că trebuia să alegem calea iubirii şi a credinţei. Aşa cum văzusem şi mai înainte, iniţial nu se intenţionase ca acest conflict, legat de polarizare, să fie

atât de grav. În *Viaţa de Dincolo* era cunoscut faptul că fiecare din cele două tabere reprezenta o parte a adevărului ce ar fi putut fi înglobat în noua viziune asupra lumii - cea spirituală. Această înglobare urma să ducă la o cunoaştere pe scară largă a Viziunilor - în special a celei de A Zecea Viziuni - şi la formarea de grupuri speciale în toată lumea.

Imaginile din hologramă s-au derulat înainte şi am simţit o expansiune şi mai mare a conştiinţei. Mi-am dat seama că omenirea era pe cale să facă acum următorul pas în acest proces, adică să-şi aducă aminte cum aveam noi de gând să devenim credincioşi şi să împlinim acel viitor ce ne fusese prevăzut. Urma să ne amintim deci Viziunea Omenirii!

Continuând să privim imaginile ce apăreau, am văzut cum se vor forma acele grupuri speciale pe toată planeta, ajungându-se astfel la o masă critică a energiei. Vom învăţa apoi să folosim această energie pentru a calma cele două părţi în conflict şi pentru a birui Frica. Acest lucru va avea impact în special asupra celor care urmăreau preluarea controlului tehnologiilor, pentru că şi ei *îşi vor aminti* şi vor renunţa să mai lupte pentru manipularea economiei şi pentru cucerirea puterii.

Folosirea acelei energii va avea ca rezultat o trezire fără precedent a oamenilor, cooperarea între ei şi implicarea în probleme, precum şi o explozie a numărului de persoane ce se vor simţi „inspirate” şi îşi vor aminti întru totul Viziunea Naşterii, urmându-şi astfel calea şi sincronizându-se perfect, pentru a se afla exact acolo unde va fi nevoie de ele la momentul potrivit.

Scena s-a modificat apoi, apărând oraşe în destrămare şi familii rurale lăsate la voia întâmplării. Am văzut cum se putea interveni asupra sărăciei: nu doar prin programe guvernamentale, sau asigurând un loc de muncă şi instruirea oamenilor, ci abordând această problemă mult mai profund, din punct de vedere spiritual. Până în acel

moment lipsise abilitatea de a ne elibera de sub imperiul Fricii şi de a birui acele diversiuni diabolice care ne împiedicau să îndepărtăm neliniştea provocată de sărăcie.

Fiecare familie şi fiecare copil aflaţi la nevoie vor fi înconjuraţi de un val de grijă publică. Oamenii vor începe să-şi construiască relaţii interpersonale, iar primii care vor face acest lucru vor fi cei care au contacte zilnice cu semenii lor: comercianţii, dascălii, ofiţerii de poliţie, preoţii. Vor apărea apoi voluntarii, care vor mări numărul acestor contacte, situându-se în postura de „frate sau soră mai mare”, de dascăli, toţi aceştia fiind ghidaţi de intuiţiile pe care le au şi anume de a-i ajuta pe alţii. Ei vor răspândi învăţătura Viziunilor, dar şi un alt mesaj, crucial: oricât de dificilă ar fi situaţia sau oricât de puternic ar fi înrădăcinate instinctele de conservare, fiecare dintre noi se poate trezi şi îşi poate aduce aminte misiunea şi scopul pe care şi le-a propus.

Pe măsură ce Viziunile se vor răspândi tot mai mult, numărul crimelor şi al violenţelor va începe să scadă în mod misterios. Aşa cum limpede se putea vedea, violenţele erau întotdeauna cauzate de frustrare, de tulburările sufleteşti şi de frică, toate acestea ducând la dezumanizare. Interacţiunea cu cei care se „treziseră” avea să înlăture aceste stări mentale.

Din cele două puncte de vedere - cel tradiţionalist şi cel care se referă la potenţialul omenirii - va izvorî un nou consens cu privire la crimă. Punctul de vedere tradiţionalist, care susţine că îngăduinţa arătată făptaşilor şi eliberarea lor timpurie, în scopul de a le mai da o şansă, nu face altceva decât să consolideze vechiul comportament al infractorilor, este corect. De aceea va fi necesară construirea de noi închisori şi îmbunătăţirea condiţiilor de detenţie, odată cu integrarea Viziunilor, determinând o implicare din partea celor încarceraţi, modificând astfel „cultura” crimei şi iniţiind singura reabilitare posibilă: „contaminarea” conştiinţelor, trezirea amintirilor.

În întreaga societate numărul celor care se vor trezi va fi din ce în ce mai mare: milioane de indivizi se vor implica în conflict la toate nivelurile, pentru că vor înţelege care este miza. Dintotdeauna au existat soţi sau soţii furioase, care îi tratau urât pe cei din familie, a existat viciul drogurilor sau nevoia disperată de a fi aprobaţi, nevoie care conducea la crimă; au existat oameni care aveau senzaţia că viaţa le impune numai restricţii, încât au delapidat, au înşelat şi au manipulat, pentru a avea sentimentul că se află în câştig. În toate situaţiile a existat cineva care ar fi putut preveni violenţele, dar care *nu a făcut-o.*

În jurul acestor din urmă potenţiali eroi, s-au aflat probabil zeci de prieteni sau cunoştinţe care, ca şi ei, au dat greş, pentru că nu au transmis mai departe informaţiile şi ideile ce urmau să constituie suportul unor intervenţii viitoare. În trecut, aceste eşecuri au constituit poate subiectul unor speculaţii filozofice. Acum însă nu mai este cazul pentru aşa ceva. Acum urma să cunoaştem cea de *A Zecea Viziune* şi să înţelegem că oamenii care apar în viaţa noastră sunt suflete cu care poate că am avut legături de-a lungul mai multor vieţi şi care acum contau pe ajutorul nostru. Prin urmare, se impunea să acţionăm şi să fim curajoşi. Niciunul dintre noi nu ar vrea să dea greş, să fie nevoit să îndure chinul Trecerii în Revistă a vieţii şi să vadă consecinţele tragice ale propriei timidităţi.

Scenele s-au derulat cu iuţeală şi am văzut înmugurind această trezire. Aveam în faţă imagini ale râurilor şi ale oceanelor, conlucrarea dintre vechi şi nou şi, în ciuda unui comportament adesea capricios al oficialităţilor, am putut vedea că dorinţa crescândă a oamenilor de a se simţi în siguranţă, de a proteja mediul şi de a iniţia un val de intervenţii publice a trecut pe primul plan.

Oamenii au devenit mai înţelepţi, dându-şi seama că nu numai problema sărăciei şi a crimelor fusese privită cu uşurinţă, ci şi cea referitoare la poluarea mediului. Chiar dacă unii indivizi nu ar fi poluat niciodată în mod conştient

mediul în care trăiau, totuşi ei au lucrat pentru sau îi cunoşteau pe cei ale căror practici puneau în pericol biosfera planetei.

Aceştia erau oamenii care în trecut tăcuseră, fie pentru a-şi păstra slujbele, fie pentru că aveau senzaţia că sunt singuri în această luptă. Acum însă, trezindu-se şi dându-şi seama că se află iar în situaţia de a lua atitudine, ei se raliază opiniei publice - indiferent că e vorba de deversarea de reziduuri în oceane la adăpostul nopţii, de scurgerea în mare a unor cantităţi imense de ţiţei de pe tancurile petroliere, de folosirea în secret a unor insecticide interzise, de nepunerea în funcţiune a instalaţiilor pentru noxe ale fabricilor între două inspecţii, sau de ascunderea pericolelor pe care le implică cercetările referitoare la o nouă substanţă chimică. Oricare ar fi ticăloşia, acum cei ce s-au trezit vor fi martori *inspiraţi* şi vor simţi că sunt sprijiniţi de organizaţii ecologiste, care dau recompense celor ce oferă astfel de informaţii şi care vor face cunoscute lumii întregi aceste crime.

În mod similar, vor fi făcute cunoscute şi practicile guvernamentale cu privire la mediu, în special cele referitoare la terenurile publice. Se va descoperi că de-a lungul anilor agenţiile guvernamentale au vândut dreptul de exploatare a unor mine sau păduri - aflate pe unele dintre cele mai sacre locuri de pe Pământ - la preţuri situate sub cota pieţei, pentru a face favoruri politice sau pentru a-şi plăti datoriile. Păduri majestuoase, având măreţia unei catedrale, păduri ce aparţineau domeniului public, au fost jefuite într-un mod incredibil şi tăiate până n-a mai rămas nimic. Şi asta în numele unei administrări corecte, ca şi când plantarea câtorva pini în locurile respective ar fi putut să înlocuiască diversitatea vieţii şi energia care există într-o pădure seculară, cu lemn de esenţă tare.

Trezirea spirituală va pune în cele din urmă capăt acestor nenorociri. Aveam acum în faţa noastră imagini ce înfăţişau formarea unei coaliţii, cea a vânătorilor de modă veche,

care vedeau aceste locuri din natură ca pe nişte porţi sacre. Ei vor fi cei care, în cele din urmă, vor trage un semnal de alarmă, salvând astfel ceea ce va mai rămâne din pădurile virgine ale Europei şi Americii de Nord, precum şi din pădurile tropicale ale lumii. Se va înţelege de către toţi că salvarea acestor locuri minunate se face în beneficiul generaţiilor viitoare. Plantele fibroase vor înlocui lemnul în procesul de obţinere a cherestelei şi a hârtiei, iar terenurile publice rămase nu vor mai fi exploatate, ci vor fi folosite pentru a acoperi cererea foarte mare a oamenilor de a vizita astfel de locuri rămase intacte, în acelaşi timp, pe măsură ce intuiţiile, conştiinţa şi amintirile se vor extinde, lumea „civilizată” îşi va întoarce capul cu respect spre popoarele vechi, ce trăiesc în comuniune cu natura, şi va fi doritoare să redefinească lumea vie în termeni mistici.

Imaginile holografice au continuat să se deruleze şi am putut vedea cum spiritualitatea va cuprinde fiecare aspect al vieţii. Aşa cum i se arătase mai înainte Charlenei, fiecare grup profesional va începe să-şi schimbe în mod conştient vechile practici, ghidându-se după intuiţii şi tinzând spre un nivel ideal de funcţionare, încercând să-şi descopere rolul său spiritual, modul cum urma să fie de folos semenilor.

Medicina - în fruntea căreia se vor afla persoane ce vor acorda atenţie cauzelor de natură spirituală sau psihologică ale bolilor - va încerca să prevină mai degrabă aceste boli şi în ultimă instanţă să le trateze. Cei care vor lucra în domeniul juridic, în loc să-şi urmărească interesele personale prin crearea şi întreţinerea conflictelor şi prin camuflarea adevărului, vor afla că adevăratul lor rol este acela de a rezolva conflictele într-o manieră în care să nu mai existe sintagma „învingător-învins”, ci „învingător-învingător”, prin urmare fiecare va avea ceva de câştigat. Toţi cei implicaţi în afaceri, în economie în general - aşa cum văzuse şi Curtis - urmau să se îndrepte spre un „capitalism luminat”, un capitalism ce nu urmăreşte numai profitul, ci unul care are şi menirea de a împlini nevoile

spirituale ale fiinţei, făcând aceasta cu cele mai mici costuri posibile. Această nouă etică a afacerilor va determina o deflaţie[1] de proporţii, care va marca începutul unei evoluţii sistematice spre automatizarea completă a producţiei de bunuri de bază, eliberând astfel omul şi dându-i posibilitatea să se angajeze în acea „economie spirituală” despre care se vorbeşte în cea de *A Noua Viziune*.

Imaginile au început să se deruleze cu repeziciune înainte şi am putut vedea că tot mai mulţi indivizi îşi vor aduce aminte de misiunea lor spirituală încă din timpul vârstei tinere şi că în curând se va concretiza abordarea spirituală a problemelor vieţii. Oamenii îşi vor aminti despre ei că sunt suflete care se nasc şi renasc dintr-o dimensiune a existenţei în cealaltă. Deşi este de aşteptat ca în perioada tranziţiei aceste amintiri să se piardă, totuşi recâştigarea lor va deveni - încă de timpuriu - una dintre ţintele importante ale educaţiei.

În tinereţe, dascălii noştri ne vor învăţa despre sincronizare şi ne vor ajuta să studiem anumite teme, să vizităm anumite locuri şi să fim mereu în căutarea unor răspunsuri elevate la întrebarea „De ce urmăm tocmai această cale?”. Pe măsură ce Viziunile vor fi cunoscute, vom lua contact cu alte grupuri şi vom lucra împreună la proiecte deosebite, având tot timpul în faţă imaginea a ceea ce vroiam iniţial să facem. În cele din urmă, ne vom regăsi intenţiile iniţiale, ce se află în spatele vieţii fiecăruia. Vom şti că venim pe această planetă pentru a-i ridica nivelul de vibraţie, pentru a-i descoperi şi a-i proteja frumuseţile şi energia naturii şi pentru a ne asigura că toţi

---

[1] 1 - este un fenomen economic care reprezintă opusul inflaţiei, caracterizat prin scăderea preţurilor bunurilor şi serviciilor. Acest fenomen are consecinţe asupra unei economii naţionale la fel de grave ca şi inflaţia. El poate fi determinat, în principal, prin reducerea masei monetare şi a creditului; 2 - ansamblu de măsuri economice luate în scopul combaterii inflaţiei, al corectării dezechilibrului balanţei de plăţi (n. ed.)

oamenii vor avea acces la ele. În acest fel ne vom ridica în permanenţă nivelul energetic, pentru ca în final să instituim şi aici, în planul fizic, cultura specifică *Vieţii de Dincolo.*

Gândind astfel, se va schimba şi felul cum îi privim pe cei din jur. Nu vom mai vedea diferenţele rasiale sau naţionale, specifice unei singure vieţi, ci ne vom privi semenii ca pe nişte suflete gemene, care, ca şi noi, sunt angrenate în procesul de trezire şi de spiritualizare a planetei. Vom şti atunci că naşterea noastră într-un anume loc de pe planetă s-a făcut cu un scop bine definit. Fiecare naţiune reprezintă de fapt o enclavă de informaţii spirituale, ce aşteaptă să fie învăţate şi integrate, prin cetăţenii ei.

Pe măsură ce viitorul se derula în faţa noastră, am putut vedea că unitatea politică a lumii - imaginată de mulţi - se va realiza în cele din urmă, dar nu prin forţă, obligând naţiunile să se supună unei singure puteri politice, ci datorită unei cunoaşteri profunde a asemănărilor de ordin spiritual, păstrând însă autonomia locală şi specificul cultural. Chiar dacă vor exista interacţiuni între grupurile de indivizi, fiecare membru al acestei familii a naţiunilor va fi recunoscut în toată lumea, prin cultura sa. Luptele din planul politic - adesea atât de violente - se vor transforma în confruntări verbale. Pe măsură ce şuvoiul aducerilor aminte va cuprinde întreaga planetă, oamenii vor începe să înţeleagă că destinul nostru este să discutăm şi să facem schimb de păreri asupra perspectivelor pe care le oferă religia relativă (din viaţa curentă - *n. trad.)* a fiecăruia, preţuind cele mai bune doctrine, realizând faptul că religiile se completează una pe alta şi în cele din urmă integrând o spiritualitate constituită din sinteza tuturor acestor religii.

Dialogurile vor avea drept rezultat reconstruirea unui templu măreţ la Ierusalim, unde vor coexista toate marile religii ale lumii: iudaismul, creştinismul, islamismul, religiile Orientului, chiar şi panteismul[1]. Se vor discuta şi se vor

---

[1] *panteism* - concepţie filozofică monistă, care identifica divinitatea cu întreaga natură (n. ed.)

dezbate punctele de vedere religioase. În acest război al cuvintelor şi al energiilor, punctul central va fi ocupat la început de iudaism, apoi de creştinism şi de religiile Orientului, care vor fi integrate pe rând.

Conştiinţa umanităţii va atinge un alt nivel, iar cultura omenirii va progresa, trecând de la schimbul de informaţii de ordin economic, la schimbul de adevăruri spirituale. Atunci când se va întâmpla acest lucru, indivizi sau grupuri întregi de persoane vor începe să atingă niveluri energetice apropiate de cel al *Vieţii de Dincolo* şi vor dispărea din dimensiunea fizică. Grupurile alese vor pleca voit în cealaltă dimensiune şi vor învăţa să treacă dintr-o dimensiune în alta, aşa cum prezic Scripturile şi cea de *A Noua Viziune*. Când va începe această Înălţare la Cer cei rămaşi pe Pământ vor înţelege ce se întâmplă şi vor accepta să rămână în planul fizic, ştiind că în curând le va veni şi lor rândul.

A sosit acum momentul ca idealiştii să-şi proclame adevărurile pe treptele templului. Mai întâi îşi vor face apariţia cei din Europa, cu viziunea lor veche de secole şi conduşi fiind de un lider autoritar, ce va proclama importanţa spiritualităţii. Punctul lor de vedere se va întâlni cu cel musulman şi apoi creştin. Se va face o mediere a acestui conflict al energiilor şi se va ajunge la o sinteză, ce va fi în acord cu religiile Orientului, care pun accentul pe lumea interioară nouă. Până atunci însă, ultimele tentative ale celor ce vroiau să controleze lumea şi care conspiraseră pentru instaurarea unei societăţi tiranice de cipuri şi roboţi - în care oamenii trebuiau să fie obedienţi - vor fi înfrânte datorită trezirii oamenilor. Sinteza amintită va permite ca fiecare să fie deschis insuflării cu Duhul Sfânt. Era foarte limpede că acest dialog din Orientul Mijlociu avea să împlinească profeţiile cuprinse în Scripturi într-o manieră *simbolică şi pe calea tratativelor,* evitându-se apocalipsa unei confruntări fizice, imaginată de cei ce luaseră textele sacre ad-litteram.

Deodată, ne-au apărut în faţă imagini din *Viaţa de Dincolo* şi am putut vedea foarte clar că intenţiile noastre de-a lungul timpului fuseseră nu numai de a crea un Nou Pământ, ci şi un Nou Paradis. Amintindu-ne Viziunea Omenirii, efectul va consta nu numai în transformarea dimensiunii fizice, ci şi a *Vieţii de Dincolo.* Pe lângă „înălţări” ale pământenilor, se vor produce şi pătrunderi ale grupurilor de suflete în planul fizic, completându-se astfel transferul de energie spre o dimensiune fizică extinsă.

Aici, în *Viaţa de Dincolo,* se putea vedea foarte clar tot acest proces istoric. Încă de la începutul timpurilor, când au apărut primele amintiri, a avut loc un transfer sistematic de energie şi de informaţii dinspre *Viaţa de Dincolo* spre dimensiunea fizică. Atunci, întreaga responsabilitate legată de menţinerea intenţiilor iniţiale cu privire la viitor a revenit grupurilor de suflete din dimensiunea spirituală, care ne-au ajutat să ne aducem aminte ceea ce vroiam să facem, dându-ne energie.

Apoi, odată cu creşterea nivelului de conştiinţă şi a numărului de oameni aici, pe Pământ, balanţa energiei şi a responsabilităţii a început să se încline încet spre dimensiunea fizică, până ce s-a ajuns la acest punct al istoriei, când s-a acumulat suficientă energie pentru a ne aminti Viziunea Omenirii şi când întreaga putere şi responsabilitate pentru crearea acelui viitor dorit s-a mutat dinspre *Viaţa de Dincolo* spre oamenii de pe Pământ, spre grupurile recent formate, adică spre *noi.*

Din acest moment, *noi* avem misiunea de a fi purtătorii acestor intenţii. De aceea, acum rămâne în sarcina noastră de a rezolva conflictul legat de polarizare şi de a-i face să se răzgândească pe cei aflaţi aici, în vale, care încă se mai află sub imperiul Fricii şi care cred că sunt îndreptăţiţi să manipuleze economia pentru a-şi satisface propriile interese, îndreptăţiţi să controleze viitorul.

Ne-am uitat unii la alţii prin întuneric, în acelaşi timp. Eram încă înconjuraţi de acea hologramă, grupurile de

suflete continuau să rămână contopite şi să strălucească. Apoi, un şoim uriaş a coborât pe o creangă ce se afla deasupra noastră, uitându-se la noi. Jos, un iepure a apărut ţopăind şi s-a oprit cam la un metru în dreapta mea, urmat la numai câteva secunde de un linx, care s-a aşezat chiar lângă el. Ce se întâmpla oare?

Brusc, am simţit în plexul solar o vibraţie înăbuşită: experimentele fuseseră reluate!

— Uitaţi-vă acolo! a strigat Curtis.

În lumina lunii, la vreo cincizeci de metri depărtare, de-abia se putea distinge o crăpătură îngustă, ce înainta încet spre noi, făcând tufişurile şi copăceii să freamăte.

M-am uitat la ceilalţi.

— Totul depinde de noi acum! a strigat Maya. Avem suficiente informaţii despre Viziune pentru a-i putea opri.

Înainte de a acţiona în vreun fel, pământul pe care stăteam s-a zgâlţâit violent, iar crăpătura a înaintat rapid spre noi. În acelaşi timp, mai multe vehicule au apărut dinspre pădurice, luminând cu farurile siluetele estompate ale copacilor. Fără să mă tem, am reuşit să-mi menţin energia şi să mă concentrez din nou asupra hologramei.

— Viziunea îi va opri! a strigat din nou Maya. Să n-o lăsăm să dispară! S-o menţinem!

Îmbrăţişând imaginea acelui viitor pe care îl aveam în faţă, am simţit din nou cum grupul trimitea energie către Feyman. Menţinând acea imagine, puteam să creăm un zid între noi şi acei intruşi, respingându-i şi punându-i pe fugă, cu ajutorul energiei noastre.

Am aruncat o privire la crăpătura ce venea spre noi, convins fiind că în curând se va opri. Nu s-a întâmplat însă aşa, crăpătura continuându-şi înaintarea cu şi mai mare viteză. Încă un copac a căzut la pământ. Apoi încă unul. Văzând că se îndreaptă cu repeziciune în direcţia noastră, nu m-am mai putut concentra şi m-am rostogolit înapoi, sufocat de praf.

— Nu vom reuşi nici de data asta! l-am auzit pe Curtis

ţipând.

Aveam senzaţia că trăiesc o scenă care se repeta.

— Să urcăm pe aici! am strigat, străduindu-mă să văd prin întunericul care se lăsase brusc.

Alergam şi de-abia mai puteam distinge contururile vagi ale celorlalţi, care o luaseră în altă parte, spre est.

Am început să mă caţăr pe stânca de pe peretele din stânga al canionului şi nu m-am oprit decât după vreo sută de metri. M-am aşezat în genunchi pe pietre, încercând să disting ceva în întuneric. Nu se vedea nici o mişcare, în schimb îi auzeam vorbind pe oamenii lui Feyman la intrarea în canion. Am continuat să urc rapid panta, îndreptându-mă spre nord-est şi pândind atent vreun semn de la ceilalţi. În cele din urmă am reuşit să găsesc un loc pe unde am coborât din nou în canion. Totul era nemişcat. Am luat-o iarăşi spre nord, când, deodată, cineva m-a înşfăcat de braţ.

— Ce...? am strigat eu.

— Ssst, a şoptit. Taci din gură! Sunt eu, David.

SĂ PĂSTRĂM ÎN MEMORIE VIZIUNEA

M-am întors şi i-am văzut în lumina lunii părul lung şi faţa brăzdată de cicatrice.

— Unde sunt ceilalţi? a întrebat în şoaptă.

— Ne-am despărţit, i-am răspuns. Ai văzut ce s-a întâmplat?

A venit mai aproape.

— Da, am văzut totul de pe deal. Încotro crezi că au luat-o?

M-am gândit o clipă.

— Spre cascade.

Mi-a făcut semn să-l urmez şi am pornit-o într-acolo. După câteva minute, s-a întors spre mine şi mi-a spus din mers:

— Când stăteaţi la intrarea în canion, energia voastră s-a contopit, apoi a cuprins toată valea. Ce făceaţi acolo?

Am încercat să-i explic, făcându-i un rezumat al întregii poveşti: i-am spus cum îl întâlnisem pe Wil şi cum intrasem în cealaltă dimensiune, unde îl văzusem pe Williams; i-am povestit apoi despre întâlnirea cu Joel şi cu Maya; în cele din urmă i-am spus cum l-am cunoscut pe Curtis şi cum am căutat cu toţii Viziunea Omenirii pentru a-l înfrânge pe Feyman.

— A fost şi Curtis aici, cu tine, la gura canionului? a întrebat David.

— Da. Şi au mai fost şi Maya, şi Charlene. Numai că ar fi trebuit să ne adunăm un grup de şapte.

Mi-a aruncat din nou o privire, aproape râzând. Tensiunea şi mânia înăbuşită pe care le manifestase în oraş parcă dispăruseră cu totul.

— Aşadar ţi-ai găsit şi tu rădăcinile, nu-i aşa?

M-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Ai reuşit să pătrunzi în cealaltă dimensiune? l-am întrebat.

— Da. Mi-am văzut grupul de suflete şi Viziunea Naşterii şi, la fel ca tine, mi-am adus aminte că trebuia să ne întoarcem cu toţii aici pentru a regăsi Viziunea Omenirii. Apoi - nu ştiu cum - stând şi privindu-vă pe voi acolo, în lumina lunii, am simţit că şi eu fac parte din acest grup. Am văzut acea imagine holografică ce m-a înconjurat.

S-a oprit lângă un copac uriaş, care acoperea luna. Faţa îi devenise imobilă şi părea adâncit în gânduri.

M-am întors către el.

— Spune-mi David, când ne-am aflat cu toţii acolo, urmărind Viziunea Omenirii, de ce nu l-am putut opri pe Feyman?

A păşit în lumină şi în aceeaşi clipă a devenit şeful de trib furios, care-i aducea acuzaţii Mayei. Apoi trăsăturile aspre i-au dispărut de pe faţă şi era cât pe ce să izbucnească în râs.

— Secretul constă în aceea că nu e suficient doar să trăieşti această Viziune - cu toate că şi asta e foarte greu. Trebuie şi să *o proiectezi* asupra viitorului, *să o păstrezi în memorie* pentru restul omenirii. Asta vrea să spună de fapt *A Zecea Viziune*. Voi nu aţi reuşit să menţineţi Viziunea pentru Feyman şi oamenii lui, pentru a-i ajuta să se trezească.

S-a uitat lung la mine, apoi a spus:

— Vino, trebuie să ne grăbim!

După vreun kilometru am auzit în dreapta noastră ţipătul unei păsări, iar David s-a oprit brusc.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

Când ţipătul s-a auzit din nou în noapte, a ciulit urechile.

— E o bufniţă şi îi avertizează pe ceilalţi că suntem aici.

M-am uitat nedumerit la el, aducând-mi totuşi aminte cât de ciudat s-au comportat animalele aici, în vale.

— Cunoaşte cineva din grup semnele date de animale?

— Habar n-am. Poate Curtis?

— Nu, e om de ştiinţă, e prea raţional.

Mi-am amintit ce spusese Maya atunci când ne găsise la peşteră: că se luase după glasul păsărilor.

— Cred că Maya!

S-a uitat la mine mirat.

— Doctoriţa despre care mi-ai povestit? Cea care se foloseşte în tratarea bolilor de capacitatea noastră de vizualizare?

— Da.

— Perfect. Foarte bine. Hai să ne comportăm ca atunci când ne rugăm.

M-am întors şi m-am uitat la el, în timp ce bufniţa a ţipat din nou.

— Haide... să ne imaginăm... că Maya îşi aminteşte de înzestrarea pe care o au animalele.

— Despre ce înzestrare vorbeşti?

O urmă de mânie i-a străbătut din nou faţa, după care s-a oprit un moment şi a închis ochii, încercând în mod evident să se debaraseze de acea emoţie.

— Nu ţi-ai dat seama că apariţia unui animal în viaţa noastră reprezintă o coincidenţă de cel mai înalt nivel?

I-am povestit despre iepure, stolul de ciori şi despre şoim, animale pe care le întâlnisem după ce am intrat în vale, apoi despre puiul de linx, vulturul şi lupul cel tânăr, care şi-au făcut apariţia mai târziu.

— Într-adevăr, atunci când aveam în faţă Viziunea Omenirii, lângă noi au apărut şi nişte animale.

A dat din cap, aşteptând.

— Ştiam că ceea ce se întâmpla era important - am spus eu - însă nu am ştiut ce ar fi trebuit să fac; pur şi simplu m-am luat după ele. Tu vrei să spui că toate acele animale

aveau un mesaj pentru mine?

— Exact asta vreau să spun.

— Şi cum putem şti care este mesajul?

— Simplu. Pentru că în fiecare situaţie suntem atraşi de un *anumit* animal, care apare în calea noastră şi care ne „spune” ce calităţi trebuie să ne mobilizăm pentru a depăşi cu bine acea situaţie.

— În ciuda celor întâmplate, îmi e greu să cred toate astea. Biologii susţin că animalele sunt ca nişte roboţi şi că acţionează din instinct.

— Asta doar pentru că animalele reflectă nivelul nostru de conştiinţă şi de aşteptare. Dacă nivelul de vibraţie este scăzut, animalele doar vor coexista cu noi, îndeplinindu-şi funcţiile lor în ecosistem. Atunci când un biolog sceptic reduce comportamentul animalelor numai la instinct, nu face decât să limiteze de la bun început acest comportament. Când vibraţia devine mai înaltă, animalele apar în calea noastră la momentul oportun, sincronizându-se într-un mod misterios cu o anumită situaţie şi atrăgându-ne atenţia asupra unor învăţăminte.

Am rămas holbându-mă la el.

Mi-a aruncat o privire, după care a continuat.

— Iepurele pe care l-ai văzut ţi-a arătat calea pe care o aveai de urmat. Nu numai cea fizică, dar şi cea emoţională. Când am discutat cu tine acolo, în oraş, erai deprimat şi cuprins de teamă; îţi pierduseşi parcă încrederea în Viziuni. Dacă observi un iepure sălbatic, îţi dai scama că el reprezintă un exemplu despre cum putem face faţă fricii, pentru a o transforma apoi în creativitate şi belşug. Iepurii trăiesc în imediata apropiere a animalelor care îi mănâncă. Cu toate astea, reuşesc să-şi depăşească frica, continuând să trăiască acolo, fiind chiar foarte fertili şi veseli. Prin urmare, dacă ne iese în cale un iepure, acesta este un semn că trebuie să adoptăm aceeaşi atitudine ca şi el. Ăsta era mesajul pe care-l avea pentru tine. Prezenţa lui însemna un fel de remediu, îndemnându-te să-ţi analizezi

teama şi să mergi mai departe. Şi pentru că asta s-a întâmplat la începutul călătoriei, el a dat tonul întregii aventuri. În tot acest timp nu ai simţit teamă, dar şi împlinire?

I-am confirmat, dând din cap.

Apoi a adăugat:

— Uneori această împlinire poate fi de natură romantică. Ai cunoscut pe cineva?

Am ridicat din umeri, amintindu-mi de energia aceea ciudată pe care o simţisem cu Charlene.

— S-ar putea, într-un anume fel. Ce poţi să-mi spui despre ciori şi despre şoimul după care m-am luat atunci când l-am regăsit pe Wil?

— Ciorile sunt păstrătoarele spiritualităţii. Dacă petrecem un timp alături de ele, vor face lucruri uimitoare, care ne vor ajuta să ne extindem percepţia asupra realităţii spirituale. Mesajul lor pentru tine a fost acela de a-ţi deschide sufletul, de a-ţi aminti legile spirituale care există în această vale. Faptul că le-ai văzut, te-a pregătit pentru ceea ce urma să se întâmple.

— Dar şoimul?

— Şoimii sunt ageri, precauţi şi buni observatori. Apariţia lor într-un anumit moment înseamnă că trebuie să fim cu atenţia mărită. Ei semnalează adesea prezenţa unui mesager.

— Vrei să spui că m-a avertizat de prezenţa lui Wil?

— Da.

David a continuat să-mi explice de ce toate animalele pe care le văzusem îmi conturaseră calea. Mi-a spus că felinele ne imploră să ne aducem aminte despre capacitatea noastră de autovindecare şi de a intui lucrurile. Prezenţa puiului de linx, tocmai înainte să apară Maya, îmi indica faptul că posibilitatea de vindecare se afla prin apropiere. În mod similar, zborul avântat al unui vultur reprezenta ocazia de *a mă aventura* în înaltul împărăţiei spiritelor. Când am văzut vulturul pe creastă - mi-a spus David - a însemnat că

trebuia să mă pregătesc să-mi văd grupul de suflete şi să-mi înţeleg destinul.

— Şi ca să închei - a mai spus el - lupul cel tânăr a avut rolul de a-ţi transmite energie şi de a te ajuta să-ţi trezeşti instinctul latent al curajului şi abilitatea de a-i învăţa pe alţii. Aşa ţi-ai găsit cuvintele prin care ai reuşit să-i strângi laolaltă pe ceilalţi membri ai grupului.

— Aşadar animalele simbolizează de fapt nişte aptitudini ale noastre, pe care trebuie să le regăsim.

— Da, anumite trăsături pe care le-am dobândit de pe vremea când, în cursul evoluţiei, noi înşine am fost animale, trăsături pe care acum le-am pierdut.

Mi-am amintit de acea imagine ce arăta evoluţia omenirii, la care fusesem martor cu întregul grup acolo, la gura canionului.

— Te referi la evoluţia vieţii pe Pământ, la apariţia atâtor specii?

— Am fost şi noi acolo, în timpul acestui proces, a continuat David. Conştiinţa noastră făcea de fiecare dată un salt înainte, de la animalul pe care îl reprezenta şi care, în acel moment părea să fie ultimul pe scara evoluţiei. Am văzut cu toţii lumea prin ochii fiecărei specii şi asta a fost foarte important pentru întregirea conştiinţei noastre. Când un animal se află prin preajmă, înseamnă că suntem gata să integrăm - încă o dată - conştiinţa lui în a noastră. Şi să ştii că există specii pe care suntem departe de a le egala. De aceea este foarte important să conservăm fiecare formă de viaţă care există pe pământ. Ele trebuie să dăinuiască nu numai pentru că menţin echilibrul ecologic, ci şi pentru că reprezintă trăsături ale noastre, de care încă ne mai străduim să ne aducem aminte.

S-a oprit o clipă, privind întunericul nopţii.

— Aşa se explică şi bogăţia gândirii umane, reprezentată de numeroasele culturi existente pe planetă. Nimeni nu poate şti cine anume deţine adevărul cu privire la felul cum va decurge evoluţia omenirii. Fiecare cultură reprezintă

concepţii sensibil diferite, oferă o anumită modalitate de a ne trezi, dar punând laolaltă tot ce au ele mai bun, vom obţine întregul ideal.

O undă de tristeţe a apărut pe faţa lui.

— E păcat că au trebuit să treacă patru sute de ani, până când cele două culturi - amerindiană şi europeană - au început să se contopească. Să ne amintim ce s-a întâmplat în tot acest timp: Occidentul a pierdut noţiunea de „mister” şi din magia pădurilor dese nu au mai rămas decât buştenii transformaţi în cherestea, iar din tainele vieţii în sălbăticie au rămas doar nişte animale jalnice. Urbanizarea a avut drept efect izolarea unei mari părţi a populaţiei, iar la ora actuală o ieşire în natură este privită ca o plimbare pe un teren de golf. Îţi dai seama cât de puţini oameni mai trăiesc acum misterele vieţii în sălbăticie? Acest Parc Naţional este tot ce a mai rămas din pădurile majestuoase, din câmpiile bogate şi din zonele aride ale continentului. Mulţi se luptă acum pentru a conserva aceste teritorii sălbatice care au mai rămas. Există unele rezervaţii unde inventarierea faunei şi a florei durează mai mult de un an de zile. Cu toate astea, politicienii înclină să vândă aceste terenuri publice. Cei mai mulţi dintre noi suntem nevoiţi să ne folosim de cărţi de joc cu figuri de animale pentru a vedea ce semne ne dau acestea, în loc să căutăm semnele în natură, să le experimentăm cu adevărat.

Brusc, ţipătul bufniţei s-a auzit atât de aproape, încât am tresărit fără să vreau.

Privirile lui David au devenit neliniştite.

— Acum putem să ne rugăm?

— Stai puţin - am spus - nu ştiu ce vrei să zici. Vrei să ne rugăm, sau să vizualizăm?

A început să-mi explice, calm:

— Da, ai dreptate. Te rog să mă scuzi. Se pare că nerăbdarea este o emoţie reziduală pe care o am faţă de tine.

A tras aer în piept.

— Tot ceea ce ne învaţă *A Zecea Viziune* - să ne încredem în intuiţiile noastre, să ne amintim de intenţiile iniţiale, să păstrăm în memorie Viziunea Omenirii - totul reprezintă de fapt esenţa adevăratei *rugăciuni.* De ce pretinde fiecare religie un anumit ritual al rugăciunii? Dacă Dumnezeu este unul, atotştiutor, atotputernic, de ce este nevoie să-I implorăm ajutorul sau să-L îmboldim atunci când vrem să facem ceva? De ce nu e suficientă stabilirea unor porunci şi a unor legăminte - după care să fim judecaţi - iar El să intervină doar la *Propria* voinţă, nu atunci când dorim noi? De ce e nevoie să cerem aceste intervenţii speciale? Răspunsul este următorul: rugăciunea e făcută aşa cum trebuie atunci când nu îi cerem lui Dumnezeu să facă ceva anume. El ne va da inspiraţia necesară pentru a acţiona în locul Lui şi pentru a institui voinţa Lui aici, pe Pământ. Noi suntem emisarii divinităţii pe această planetă. Adevărata rugăciune este doar o metodă de vizualizare, pe care Dumnezeu vrea s-o folosim pentru a-I afla voinţa şi pentru a îndeplini această voinţă a lui în dimensiunea fizică. Astfel, va veni împărăţia Lui şi se va face voia Lui, „precum în Cer, aşa şi pre Pământ". În acest sens vorbind, fiecare gând, fiecare dorinţă - tot ce aşteptăm să se întâmple în viitor - reprezintă o rugăciune, menită să plăsmuiască viitorul. *Însă nici un gând, fie el cât de evlavios, şi nici o dorinţă nu au forţa pe care o are o imagine ce este în acord cu voinţa divină* (subl. n.). De aceea este atât de important să regăsim Viziunea Omenirii şi să o păstrăm în memorie: vom şti în acest fel pentru ce să ne rugăm şi care este viitorul pe care trebuie să-l imaginăm.

— Înţeleg, am spus. Şi cum o vom ajuta pe Maya să fie atentă la bufniţă?

— Cum ţi-a spus că trebuie să acţionezi atunci când ţi-a vorbit despre vindecare?

— Zicea că trebuie să ni-i imaginăm pe pacienţi aducându-şi aminte ceea ce vroiau să facă în viaţă şi nu apucaseră încă să facă. Mai spunea că adevărata vindecare

începe în momentul în care ne gândim ce am vrea să facem atunci când ne vom recâştiga sănătatea. Dacă ne aducem aminte, atunci ni se vor alătura şi alţii pentru a duce la îndeplinire acest plan.

— Haide să facem şi noi la fel, a spus David. Să nădăjduim că intenţia ei iniţială a fost aceea de a urma strigătul păsărilor.

David a închis ochii, iar eu m-am lăsat condus de el, încercând să vizualizez o imagine a Mayei, în care devenea conştientă de ceea ce ar fi trebuit să facă. După câteva minute am deschis ochii şi l-am văzut pe David uitându-se foarte atent la mine. Bufniţa a ţipat din nou, chiar deasupra capetelor noastre.

— Hai să plecăm de aici, a spus David.

După douăzeci de minute ne aflam pe un deal, deasupra cascadelor. Bufniţa venise după noi, dând semnale periodic şi oprindu-se apoi la vreo cinci metri în dreapta noastră. În faţă lacul scânteia în lumina lunii şi fuioare de ceaţă se ridicau deasupra lui. Am rămas tăcuţi încă zece sau cincisprezece minute.

— Priveşte! Acolo! a spus David, arătând cu mâna.

Printre stâncile din dreapta lacului se puteau distinge câteva siluete. Una dintre ele s-a uitat în sus şi ne-a văzut. Era Charlene. I-am tăcut semn cu mâna şi m-a recunoscut. Apoi am coborât împreună cu David povârnişul pietros şi ne-am dus la ei.

Curtis a fost de-a dreptul extaziat când l-a văzut pe David şi l-a apucat de braţ.

— Acum vom reuşi să-i oprim! a spus el.

S-au privit în tăcere, apoi Curtis i-a făcut cunoştinţă cu Maya şi cu Charlene.

Ochii mei şi ai Mayei s-au întâlnit.

— Aţi întâmpinat necazuri venind încoace? am întrebat-o.

— La început am fost derutaţi, văzându-ne pierduţi în întuneric, apoi am auzit bufniţa şi am ştiut.

— Prezenţa unei bufniţe - a spus David - ne dă posibilitatea de a vedea o eventuală înşelătorie din partea cuiva şi dacă îndepărtăm tendinţa de a o considera prevestitoare de rău, vom vedea că - întocmai ca ea - ne vom putea croi drumul prin întuneric pentru a afla un adevăr înalt.

Maya s-a uitat mai atentă la David.

— Îmi pari cunoscut, a spus ea. Cine eşti?

A privit-o nedumerit.

— Tocmai ţi-am fost prezentat. Sunt David.

L-a prins uşor de braţ.

— Ştiu asta. Vreau să ştiu care e legătura ta cu mine, cu noi?

— Am fost şi eu acolo, în timpul războaielor, însă îi uram atât de mult pe albi, încât nu am vrut să te sprijin. Nici măcar nu am stat să ascult ce aveai de spus.

— Acum însă procedăm altfel, am spus.

David mi-a aruncat, instinctiv, o privire cruntă, apoi şi-a dat seama şi s-a calmat, devenind cel dinainte.

— Atunci, în timpul războiului, ţie ţi-am arătat cea mai mare lipsă de respect, pentru că nu ai vrut să adopţi o poziţie, ai fugit.

— Mi-a fost frică, am replicat.

— Ştiu.

Timp de câteva minute i-am povestit cu toţii despre emoţiile pe care le trăisem, încercând să ne amintim cât mai multe amănunte despre tragicul război împotriva indienilor. Apoi David ne-a spus că grupul său de suflete era un grup al *mediatorilor,* că acum venise în planul fizic cu scopul de a scăpa de resentimentele împotriva europenilor şi de a lupta pentru recunoaşterea spiritualităţii tuturor indigenilor, precum şi pentru acceptarea lor în comunitate.

Charlene mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre David.

— Înseamnă că tu eşti al cincilea membru al grupului, nu-i aşa?

Până să-i mai răspundă la întrebare, am simţit pământul tremurând sub picioarele noastre. Tremurul a fost însoţit de un vuiet misterios, dar în acelaşi timp melodios. Cu coada ochiului am văzut lumini de lanterne mişcându-se deasupra noastră.

— Sunt aici! a şoptit Curtis.

M-am întors şi l-am văzut pe Feyman stând pe marginea unei proeminenţe, chiar deasupra noastră. Potrivea o antenă la ceea ce părea a fi un computer portabil.

— Au de gând să se centreze pe noi şi în felul ăsta să facă o reglare fină a generatorului, a spus Curtis. Trebuie să plecăm de aici.

Maya a întins mâna şi a pus-o pe braţul lui.

— Nu, Curtis. Te rog. Poate că de data asta o să meargă.

David s-a dus şi el mai aproape de Curtis şi i-a spus, încet:

— Da, s-ar putea să meargă.

Curtis s-a uitat o clipă la noi, apoi a încuviinţat din cap şi am început să ne ridicăm energia. Ca şi în celelalte daţi, am putut vedea sinele superior al fiecăruia. Au apărut apoi grupurile noastre de suflete, contopindu-se şi formând un cerc în jurul nostru, de această dată fiind inclus şi grupul lui David. Când am reuşit să aducem înapoi Viziunea Omenirii, am simţit din nou că intenţia iniţială a noastră, a oamenilor, fusese aceea de a transfera energie şi cunoaştere în planul fizic.

Am văzut iarăşi procesul de polarizare - rezultat al fricii - şi o imagine panoramică a unui viitor pozitiv ce avea să vină de îndată ce grupurile speciale care se vor forma vor învăţa cum să conlucreze pentru a *păstra în memorie Viziunea.*

Brusc, pământul s-a cutremurat din nou, violent.

— Păstraţi Viziunea! a strigat Maya. Reţineţi această imagine a unui posibil viitor.

În dreapta mea, pământul a început să se crape, însă am reuşit să rămân concentrat. Am văzut cu ochii minţii cum

energia ce emana din Viziunea Omenirii se extindea dinspre grupul nostru în toate direcţiile, respingându-l pe Feyman şi biruind energia viziunii lui, bazată pe Frică. În stânga mea, un copac uriaş a fost smuls din rădăcină şi s-a prăbuşit la pământ.

— Tot nu merge! a strigat Curtis, sărind în picioare.

— Nu, aşteaptă! i-a spus David

Acesta era profund concentrat. A întins mâna, l-a înşfăcat pe Curtis şi l-a tras lângă el.

— Nu înţelegi unde greşim? Îi tratăm pe Feyman şi pe ceilalţi ca pe nişte duşmani, încercând să-i respingem. Procedând aşa nu facem altceva decât să le dăm putere, pentru că au un motiv de a lupta. Decât să ne folosim de Viziune pentru a lupta împotriva lor, mai bine am încerca să-i atragem şi pe ei „înăuntrul" Viziunii. De fapt, ei nu sunt duşmanii noştri. Noi toţi suntem suflete care evoluăm, care se trezesc. Trebuie să proiectăm Viziunea Omenirii asupra lor, ca şi când ar fi exact ca noi.

Brusc, mi-am amintit Viziunea Naşterii lui Feyman şi mi-am dat seama că ceea ce spusese David era logic. Am revăzut imaginea Iadului, am înţeles acele transe, acele încercări obsesive ale oamenilor de a se apăra împotriva fricii; am văzut grupul de suflete care încerca parcă să intervină şi în cele din urmă am revăzut intenţiile iniţiale ale lui Feyman.

— Feyman *este* unul dintre noi! am strigat. Ştiu ce intenţiona să facă! A venit aici pentru a-şi înfrânge setea de putere; vroia să prevină distrugerile pe care le-ar putea provoca generatorul şi alte tehnologii noi. Când şi-a privit Viziunea Naşterii, a văzut că se va întâlni cu noi, undeva, în întuneric. Feyman este al şaselea membru al grupului.

Maya s-a aplecat spre noi.

— Trebuie să procedăm exact ca în procesul de vindecare. Să ni-l imaginăm cum îşi aduce aminte ce vroia să facă de fapt aici, pe Pământ.

S-a uitat la mine.

— Procedând aşa, vom „sparge” blocajul provocat de frică, oricât de puternic ar fi acesta.

Când am început să ne concentrăm, pentru a-l include pe Feyman şi pe oamenii lui, energia noastră s-a mărit. Totul s-a luminat în jur, iar pe deal i-am putut vedea foarte clar pe Feyman cu încă doi bărbaţi. Din stânga veneau să se alăture şi alte grupuri de suflete.

— E grupul lui Feyman! a spus Charlene. Şi grupurile de suflete ale celor doi!

Pe măsură ce energia creştea, am fost înconjuraţi din nou de holograma uriaşă a Viziunii Omenirii.

— Să ne concentrăm asupra lui Feyman şi a celorlalţi, aşa cum am făcut şi cu noi! a strigat Maya. Imaginaţi-vă că îşi amintesc.

M-am întors uşor, pentru a privi spre cei trei. Feyman continua să lucreze furios la computer, asistat de ceilalţi doi. Holograma i-a cuprins şi pe ei. Pădurea era învăluită de fuioare de energie de culoarea chihlimbarului, care parcă au „trecut” prin Feyman şi prin cei doi. În acelaşi timp am văzut şi lumina aceea albă - care ne protejase pe Curtis, pe Maya şi pe mine - plutind deasupra celor doi; razele de lumină s-au amplificat, împrăştiindu-se în toate direcţiile, apoi au dispărut în depărtare. După câteva minute, vibraţiile pământului au încetat; la fel şi sunetul acela ciudat. O adiere de vânt a luat praful, ducându-l spre sud.

Unul dintre bărbaţi s-a îndepărtat de Feyman, pierzându-se printre copaci. Feyman a mai lucrat câteva secunde la tastatură, apoi, învins, a renunţat. S-a uitat în jos, spre noi şi a luat computerul, balansându-l uşor în mâna stângă. Cu dreapta a apucat un pistol, apoi a pornit în direcţia noastră. Celălalt bărbat l-a urmat, având în mâini o armă automată.

— Păstraţi imaginea, ne-a avertizat Maya.

Când au ajuns la vreo cinci metri de noi, Feyman a lăsat computerul jos, începând să apese cu putere pe taste şi stând cu pistolul pregătit în cealaltă mână. Bucăţi mari de stâncă, care se fisuraseră mai înainte, se desprindeau

acum, căzând în lac.

— Nu pentru aşa ceva ai venit aici, i-a spus Charlene cu blândeţe.

Ceilalţi ne-am concentrat asupra lui.

Bărbatul, continuând să ţină arma îndreptată spre noi, s-a apropiat de Feyman şi i-a spus:

— Nu mai e nimic de făcut aici. Să mergem.

Feyman i-a făcut semn cu mâna să îl lase în pace, continuând să apese furios pe taste.

— Nimic nu-mi iese! a ţipat la noi. Ce faceţi?

S-a uitat la bărbat.

— Împuşcă-i! a urlat. Împuşcă-i!

Individul ne-a privit o clipă cu răceală. Apoi, dându-se înapoi, a început să clatine din cap şi a fugit, dispărând printre stânci.

— Te-ai născut pentru a preveni aceste distrugeri, i-am spus.

A aruncat arma, holbându-se la mine. Pentru o clipă faţa i s-a luminat - exact ca atunci când îşi privise Viziunea Naşterii - ca şi când îşi amintise ceva. Însă după câteva secunde i-am văzut din nou teama, care apoi s-a transformat în furie. A început să se strâmbe şi să se ţină de burtă, după care s-a întors şi a vomitat pe pietrele de alături.

În timp ce se ştergea la gură, a ridicat din nou pistolul.

— Nu ştiu ce vreţi să-mi faceţi, dar n-o să vă meargă!

A înaintat câţiva paşi, apoi şi-a pierdut energia. Pistolul i-a căzut pe jos.

— Să ştiţi că nu contează. Mai există şi alte păduri. Nu puteţi să fiţi peste tot. Am de gând să fac acest generator să funcţioneze. Auziţi? Şi n-o să mă împiedicaţi voi!

A făcut câţiva paşi înapoi, împleticindu-se, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă, dispărând în întuneric.

Când am ajuns pe dealul de deasupra buncărului, am răsuflat uşuraţi. După plecarea lui Feyman am străbătut cu

precauţie drumul până la locul experimentului, neştiind peste ce am putea să dăm. Aici însă, zona din jurul buncărului era scăldată într-o lumină roşie, din cauza zecilor de copaci în flăcări. Majoritatea vehiculelor care se aflau acolo purtau însemnele serviciului de pază; erau însă şi maşini ale FBI-ului, însoţite de cele de la biroul şerifului.

M-am târât câţiva metri spre creasta dealului, pentru a vedea mai bine dacă era cineva interogat sau reţinut într-una din maşini. Acestea erau însă goale. Uşa buncărului s-a deschis, iar ofiţerii intrau şi ieşeau, ca de la locul unei infracţiuni.

— Au plecat cu toţii, a spus Curtis, care stătea ghemuit şi se uita pe lângă trunchiul gros al unui copac. Am reuşit să-i oprim.

Maya s-a aşezat pe jos.

— Aici cel puţin am reuşit să-i oprim. E clar că în această vale nu vor mai relua experimentele.

— Da, însă Feyman avea dreptate, a spus David, uitându-se la noi. Vor merge în altă parte, fără ca cineva să afle.

S-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă duc la ei şi să le povestesc totul.

— Ai înnebunit? i-a spus Curtis, urcând la el. Dacă guvernul este implicat în toată povestea asta?

— Guvernul este format din oameni, i-a răspuns David. Doar n-or fi toţi implicaţi!

Curtis s-a dus mai aproape de el.

— Trebuie să mai existe o cale! Nu te las să te duci acolo!

— Sunt sigur că în toate instituţiile astea o exista cineva care să ne asculte, a spus David.

Curtis tăcea.

Charlene, care se rezemase de o stâncă, la câţiva metri mai încolo, a spus:

— Are dreptate. Trebuie să existe cineva care să ne poată ajuta!

Curtis căzuse pe gânduri, clătinând din cap.

— S-ar putea să fie cum ziceţi voi, însă aveţi nevoie de cineva care să le facă o descriere exactă a acestei tehnologii...

— Asta înseamnă că trebuie să vii şi tu, a spus David.

Curtis a zâmbit.

— Bine. Am să vin cu tine, dar numai pentru că avem un as în mânecă.

— Ce as? a întrebat David.

— Un individ pe care l-am capturat şi l-am lăsat legat în peşteră.

David a pus o mână pe umărul lui.

— Hai să mergem. O să-mi povesteşti pe drum. Acum să vedem ce se întâmplă.

După ce şi-au luat „la revedere” de la noi au pornit-o spre dreapta, pentru a ajunge la buncăr dintr-o altă direcţie.

Brusc, Maya le-a strigat în şoaptă să aştepte.

— Vin şi eu, a spus. Sunt medic şi cei de aici mă cunosc. S-ar putea să mai aveţi nevoie de un martor.

Toţi trei s-au uitat la mine şi la Charlene, evident întrebându-se dacă nu vroiam şi noi să ne alăturăm grupului.

— Eu nu, a spus Charlene. Cred că e nevoie de mine în altă parte.

Şi eu am refuzat, cerându-le să nu pomenească de noi. Au fost de acord, apoi şi-au continuat drumul spre zona luminată.

Rămaşi singuri, ochii noştri s-au întâlnit. Mi-am amintit sentimentul acela intens, pe care-l experimentasem în cealaltă dimensiune, împreună cu Charlene. A făcut un pas spre mine, gata să-mi spună ceva, însă amândoi am văzut fasciculul unei lanterne, la vreo cincisprezece metri în dreapta noastră.

Am pornit cu atenţie înspre copaci. Lumina şi-a schimbat poziţia, îndreptându-se exact în direcţia noastră. Am rămas nemişcaţi, una cu pământul. Când lumina s-a apropiat, am

auzit vocea cuiva care părea că vorbeşte singur. Era Joel.

M-am uitat la Charlene.

— Ştiu cine e, i-am şoptit. Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu el.

A dat din cap, aprobându-mă.

Când s-a apropiat la vreo cinci metri, l-am strigat.

S-a oprit, îndreptând lumina înspre locul unde ne aflam. M-a recunoscut imediat, apoi a venit la noi, ghemuindu-se alături.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Nu a mai rămas mare lucru acolo, a zis el, arătând spre buncăr. Era un laborator subteran, însă au şters toate urmele. Aveam de gând să mă duc la cascade, dar când m-am pomenit în întuneric, m-am răzgândit,

— Am crezut că nu mai eşti prin zonă, i-am zis. Nu prea ai avut încredere în ce-ţi spusesem atunci.

— Ştiu. Vroiam să plec, dar am... ei bine, am avut un vis care m-a tulburat. Mi-am zis că mai bine rămân şi încerc să ajut. Cei de la serviciul de pază au socotit că nu sunt în toate minţile. Pe urmă m-am dus la biroul şerifului, unde primiseră un mesaj de la cineva, aşa că am venit împreună aici şi am găsit laboratorul.

Charlene şi cu mine ne-am uitat unul la altul, apoi i-am povestit pe scurt lui Joel despre confruntarea cu Feyman şi despre urmările ei.

— Aşa de multe pagube au provocat? a întrebat Joel. A fost rănit cineva?

— Nu cred, i-am răspuns. Am avut noroc.

— Când au plecat prietenii voştri?

— Acum câteva minute.

S-a uitat la noi.

— Şi nu v-aţi dus şi voi cu ei?

Am clătinat din cap.

— Am considerat că e mai bine să rămânem şi să vedem care este reacţia autorităţilor, însă lor nu le-am spus nimic despre asta.

Expresia de pe faţa Charlenei mi-a confirmat că şi ea simţise la fel.

— Bine gândit, a spus Joel, uitându-se spre buncăr. Cred că ar fi mai bine să mă întorc acolo, jos, ca să se ştie că presa are cunoştinţă de existenţa celor trei martori. Cum o să dau de voi?

— O să te găsim *noi,* a spus Charlene.

Joel mi-a întins apoi o carte de vizită, a salutat-o pe Charlene dând din cap şi s-a îndreptat spre buncăr.

Charlene s-a uitat în ochii mei.

— El era a şaptea persoană din grup, nu-i aşa?

— Da, aşa cred.

Am rămas fiecare cu gândurile noastre pentru o clipă, apoi Charlene a spus:

— Vino, hai să încercăm să ne întoarcem în oraş.

După vreo oră de mers, am auzit deodată undeva, în dreapta noastră, cântecul unor păsărele. Erau cu zecile. Se crăpa de ziuă şi o pâclă rece se înălţa deasupra pădurii.

— Ce facem mai departe? a întrebat Charlene.

— Priveşte acolo, i-am spus.

Printre copaci, spre nord, se vedea un plop uriaş, al cărui trunchi avea diametrul de vreo doi metri şi jumătate. În lumina difuză a zorilor, zona din jurul copacului parcă strălucea, ca şi când soarele - care nu se ridicase încă deasupra orizontului - şi-ar fi putut trimite razele doar în acel loc.

Am avut din nou senzaţia aceea de căldură, care-mi era de-acum familiară.

— Ce este? a întrebat Charlene.

— E Wil, am spus. Să mergem acolo.

Când am ajuns la trei metri distanţă, l-am văzut pe Wil, care arunca priviri furişe în jur şi ne zâmbea larg. Era schimbat, dar nu-mi dădeam seama în ce fel. Continuând să-l privesc, am văzut că radia la fel ca înainte, dar trăsăturile îi erau mult mai bine conturate.

Ne-a îmbrăţişat pe amândoi.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Da, a spus el. Am fost acolo, cu grupurile de suflete şi am văzut totul.

— Parcă te vezi mai clar acum. Ce ai făcut?

— Nu eu am făcut, ci tu şi întregul grup, îndeosebi Charlene, a spus el.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.

— Când voi, cei cinci, v-aţi ridicat nivelul energetic şi v-aţi amintit în mod conştient Viziunea Omenirii, aţi înălţat întreaga vale pe un nivel superior de vibraţie, apropiat de cel al *Vieţii de Dincolo,* şi dacă acum mă vedeţi mai clar, acelaşi lucru pot să spun şi eu despre voi. Chiar şi grupurile de suflete pot fi văzute mult mai uşor aici, în vale.

l-am aruncat o privire pătrunzătoare.

— Tot ce am văzut şi am trăit aici face parte din cea de *A Zecea Viziune*, nu-i aşa?

A dat din cap, confirmând.

— Pe întreaga planetă există oameni care trăiesc astfel de experienţe. După ce am perceput primele nouă Viziuni, cu toţii am ajuns pe un nivel de unde, zi de zi, încercăm să înfruntăm pesimismul crescând şi divizarea oamenilor. În acelaşi timp însă, perspectiva şi claritatea cu care vedem situaţia noastră spirituală - cine suntem de fapt - devin tot mai înalte. Ştim acum că am început să devenim conştienţi de existenţa unui proiect mai cuprinzător, cel pentru planeta Pământ. *A Zecea Viziune* ne învaţă că trebuie să ne păstrăm optimismul şi să rămânem treji; ne învaţă cum să ne descoperim intuiţiile şi să credem în ele, ştiind că aceste imagini mentale fugare sunt aduceri aminte despre intenţiile noastre iniţiale, despre modul în care am fi vrut să se desfăşoare viaţa noastră. Vom afla astfel că am vrut să urmăm o anumită cale, care să ne aducă aminte în cele din urmă un adevăr: experienţele prin care trecem în viaţă ne pregătesc pentru a împărtăşi cu ceilalţi această cunoaştere şi pentru a o implanta în dimensiunea fizică. Acum ne vedem vieţile din perspectiva superioară a *Lumii de Dincolo*

şi ştim că ele fac parte dintr-un proces istoric îndelungat, cel al „trezirii” oamenilor. Viaţa fiecăruia dintre noi are la bază acest scop, este în strânsă legătură cu el. Putem vedea acum lungul proces de spiritualizare a dimensiunii fizice, dar şi ceea ce ne-a mai rămas de făcut.

A făcut o pauză, apropiindu-se de noi.

— Dacă un număr suficient de mare de oameni va percepe cea de *A Zecea Viziune*, atunci vor exista multe grupuri ca al vostru, care se vor aduna şi îşi vor aminti şi, aşa cum am văzut, responsabilitatea de a păstra aceste intenţii şi de a asigura viitorul ne aparţine acum nouă. Fenomenul de polarizare generat de Frică este în continuă creştere şi dacă vrem să rezolvăm această problemă, s-o îndepărtăm, va trebui ca fiecare dintre noi să se implice. Trebuie să ne supraveghem cu mare atenţie gândurile şi dorinţele şi să ne corectăm de fiecare dată când ne surprindem că vedem într-un semen de-al nostru un duşman. Avem dreptul să ne apărăm şi să-i ţinem în frâu pe unii dintre ei, dar nu avem voie să-i dezumanizăm, pentru că îi vom trimite astfel spre polul Fricii. Cu toţii suntem suflete care evoluează; intenţiile noastre iniţiale sunt toate bune şi fiecare dintre noi îşi poate aminti asta. Avem răspunderea acum de a împărtăşi această idee tuturor celor pe care îi întâlnim, pentru ca ea să continue să trăiască, să se propage. Aceasta e adevărata Etică Interpersonală; acesta este modul în care ne înălţăm şi aceasta este contaminarea cu o nouă conştiinţă, care va face înconjurul planetei. Fie alegem să ne temem că civilizaţia şi cultura umană vor dispărea, fie *vom păstra în memorie Viziunea,* aceea care ne spune că am început să ne *trezim.* În ambele cazuri, dorinţele, aşteptările noastre sunt o rugăciune ce se transformă într-o forţă care poate crea viitorul imaginat de noi. Prin urmare, va trebui să alegem în mod conştient între aceste două posibile variante ale viitorului.

Wil părea că a căzut pe gânduri şi în fundal, pe partea opusă crestei îndepărtate dinspre sud, am văzut din nou

dungile acelea de lumină albă.

— S-au întâmplat atâtea - i-am spus - încât am uitat să te întreb despre lumina aceea albă. Ştii ce reprezintă?

Wil a zâmbit, apoi şi-a pus mâinile pe umerii noştri.

— Sunt îngeri, ne-a spus. Răspund încrederii şi viziunilor noastre şi fac miracole. Sunt un mister chiar şi pentru cei din *Viaţa de Dincolo.*

În acel moment am văzut imaginea unei comunităţi dintr-o vale asemănătoare cu aceasta. Erau acolo şi Charlene şi mulţi alţi oameni, îndeosebi copii.

— Presupun că următorul pas pe care îl avem de făcut este să înţelegem ce sunt îngerii, a continuat Wil, uitându-se insistent spre nord, ca şi când văzuse o imagine a lui însuşi.

— Da, sunt sigur de asta, a continuat. Veniţi şi voi?

M-am uitat lung la Charlene şi am avut confirmarea că şi ea văzuse acelaşi lucru.

— Nu cred, a spus apoi.

— Nu acum, am adăugat eu.

Ne-a îmbrăţişat pe amândoi, fără să scoată o vorbă, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat. Primul impuls a fost să-l opresc, dar am tăcut. Ceva îmi spunea că această călătorie era departe de a se fi încheiat. Eram sigur că ne vom revedea curând.